

Den økonomiske politik, der skabte den vestfalske fred (1648)

På engelsk: The Economic Policy that Made the Peace of Westphalia

by Pierre Beaudry

[Print version of this article]

This is a newly edited version of an article, originally published in EIR, on the history of the famous treaty that established the modern idea of cooperation and non-intervention among nations (EIR Vol. 30, No. 21, May 30, 2003). British Prime Minister Tony Blair's speech in Chicago in 1999, in which he declared that the era of the Treaty of Westphalia was over, opened a period of unceasing wars by major powers on smaller nations. The principles of the 1648 Treaty of Westphalia are needed now more than ever.

*This article appears in the March 11, 2022 issue of **Executive Intelligence Review**. **SUBSCRIBE TO EIR***

Author's Introduction to this Republication

March 4, 2022—Power never smashes itself in anger on the reef of righteousness. Power is *agapē*, the love of God and humanity. As the Apostle Paul demonstrated in his First Letter to the Corinthians, chapter 13, *agapē* is generous and never envious; it is never righteous nor vengeful; it is patient and always merciful, and forgives easily. *Agapē* gives and never takes. Because of all of these qualities of leadership, *agapē* has no place of its own, and has no need of one, because it builds its home and takes its residence in others, as others take their happiness and rest in it. It is for these reasons that the power of the Peace of Westphalia is

able to endure the rages of others, and it never traffics with them for some popularity. Thus, the secret of this Peace of Westphalia is to internalize, ahead of time, what other people are thinking, or are afraid of thinking, about themselves and their fellow man, and to give them the benefit of the doubt.

The Treaty of Westphalia says it explicitly, that it abolishes all competition, pretensions, and advantages over others, and "*forgives the sins of the past by leaving all wrongs that have been committed to perpetual Oblivion.*" Such is the beauty of power when it is proportional with reason, and such was the commitment of France in 1648, in the Peace of Westphalia, pledging to entertain a good and faithful, neighborly relationship with all nations. Such is the beauty of proportion between power and reason that Leibniz had identified as the basis for his idea of the Republic, and for which the recognition and remembrance of others grow unceasingly.

This is also what Rabelais meant when he said that *gratuitousness*, that is, what is given with benevolence, is the only living power that does not decrease and perish with time. It can only increase as time passes, because it decreases hatred in the same proportion that it increases love. Therefore, this principle of *agapē* represents the best that Western civilization has to offer: the idea of power found in the Athens of Solon in the 6th Century B.C., the sacrifice of Jesus Christ in 33 AD, the Council of Florence in 1439, the Peace of Westphalia in 1648, and the adoption of the American Constitution in 1787. This is how the idea of power became the power of an idea. The question is: Is the world ready to accept such an idea for the benefit of future generations yet to come?

May 30, 2003—In view of the currently collapsing world financial system, which is tearing apart the Maastricht Treaty, European governments have a last opportunity to abandon the failed Anglo-Dutch liberal system of private

central banking and globalization, and organize the new Eurasian axis of peace centered on Russia, Germany, and France. To solve the collapse as sovereign nation-states with a common interest, their historical foundation is the 17th-Century Peace of Westphalia, which began “the era of sovereign nation-states” and is now attacked by all the new imperialists and utopian military strategists.

The 1648 Westphalia Peace succeeded only because of an economic policy of protection and directed public credit–dirigism–aimed to create sovereign nation-states, designed by France’s Cardinal Jules Mazarin and his great protégé Jean-Baptiste Colbert. Colbert’s dirigist policy of *fair trade* was the most effective weapon against the liberal *free trade* policy of the central banking system of the maritime powers of the British and Dutch oligarchies.

Similarly, it is only with a return to the Peace of Westphalia’s principle of “forgiving the sins of the past,” and of mutually beneficial economic development (see box, Principles of Westphalia, Article I), that the current Israeli-Palestinian conflict could be solved on the basis of two mutually-recognized sovereign states.

[View full size](#)

The then unique principles of the 1648 Treaty that finally ended 125 years of religious warfare in Europe, enshrined the benefit or advantage of the other–the common good–in the statecraft of sovereign nations. Two men–France’s Cardinal Jules Mazarin and Minister Jean-Baptiste Colbert (on coin)–were most responsible for this opening of the principles of nation-building.

[View full size](#)

Gerard Ter Borch

In the Peace of Westphalia, Mazarin’s and Colbert’s common-good principle of the “advantage of the other” triumphed over the imperial designs of both France’s Louis XIV and the

Venice-controlled Hapsburg Empire. In the 18th Century, the same principle brought the posthumous victory of Gottfried Leibniz over John Locke in shaping the American republic's founding documents—the victory of “the pursuit of happiness” and the principle of the general welfare—over Locke's “life, liberty, and property.”

Today, that principle has created the Eurasian Land-Bridge policy, as designed by U.S. Presidential pre-candidate Lyndon LaRouche, and as expressed in the economic development policies of China and some other Asian powers. This aims at “transport corridors of development,” spanning Eurasia from the Strait of Gibraltar to the Bering Strait, and from the North Sea to the Korean Peninsula and Southeast Asia.

How Mazarin Looked Toward Westphalia

By the early 1640s, after witnessing so much abuse by the Hapsburg Emperor's feudal authority against the peoples of the small and war-devastated German states, and realizing that the horrors of the Thirty Years' War were leading toward the destruction of civilization, Cardinal Jules de Mazarin acted to shift the attention of Europe away from Venetian-manipulated religious conflicts that had become an endless cycle of vengefulness of each against all. He sought to base a peace on the economic recovery and political sovereignty of the German Electorates and States, to move them toward freedom and away from the tyranny of the Emperor, and from Venice's intrigues.

In 1642, six years before the signing of the Peace of Westphalia was to end the Thirty Years' War, Mazarin sent a negotiating team to Münster to begin working on his peace plan. The two French plenipotentiaries, Claude de Mesmes Comte d'Avaux, and Abel Servien, were his close associates. The mission was to use the power of France to intervene between the Emperor and the German Electors and princes in such a way that the Emperor would be forced to relinquish his

overpowering authority and France would facilitate an economic program for the German states by helping them rebuild their territories.

This result could not be achieved, however, unless France, as the most powerful nation outside of the Empire itself, were to be given the role of guarantor of German freedom on their own territory—a status of mediator that would give Mazarin's French plenipotentiaries a friendly and indirect right to intervene inside the government of the Empire. This had to be done in such a way as not to give umbrage to the German princes, who would have rejected any form of direct foreign intervention. Indeed, what would be the benefit of replacing an Austrian imperial power by a French one?

Mazarin directed his plenipotentiaries to make their presence necessary, primarily along the Rhine River, by engaging in the only form of French expansion that would correspond to Mazarin's principle of "the advantage of the other," and that was, to engage in a productive economy of fair trade and commerce. Thus, Mazarin began to play an entirely new and unique role inside the Empire by increasing German freedom in trade and commerce along the main waterways of the Empire.

The Rhine River, running through very fertile lands, had long been the target of Mazarin's predecessor, Cardinal Richelieu, who, as the First Minister of Louis XIII, had waged 14 years of war to acquire key territories along the High Rhine, with the presumption that the Rhine River was a God-given "natural border of France." This foolish idea stemmed from the days of the Roman Empire, that is, from the same imperialist outlook that was to be Louis XIV's *folie des grandeurs*, and was to become the pretext for Napoleon Bonaparte's mad imperial conquests, a century later. The imperial Roman historian Strabo had concocted the geopolitical delusion whereby "an ancient divinity had erected mountains and traced the course of rivers in order to define the natural borders of a people," whereby, consequently, the Rhine River had to be viewed as a

natural border of France.

The Rhine: Boundary, or Corridor?

However, that was not the view of Mazarin. He saw the Rhine River as a great economic project rather than a way to grab more territory. It was a *natural communication canal* within German territory, a *corridor of development*. But it was unfortunately being commercially misused by river princes, who were going against their own best interests by imposing such outrageously expensive tolls, that tradesmen preferred using alternative routes, which had become more to the advantage of the Venetians, the Dutch, and the English, than to the German people themselves. This had to be changed.

According to the German historian Hermann Scherer,

The expansion of Amsterdam and of the Dutch market had given the last blow to the ancient commercial greatness of the German principalities. The Rhine River and later the Escaut, were closed to the German people; an arbitrary system of rights and tolls was established, and that became the end of wealth and prosperity in the heart of Europe. The defection of many Hanseatic cities from the interior, and the diminishing foreign trade of the Hanse, destabilized internal commerce and the relationship between the northern and southern regions of Germany. Add to this, the interminable wars, the religious conflicts and persecutions, and on top of all of this, the addition of customs barriers established under all sorts of pretexts, and for which the smallest princes of the empire added a cost as if it were an essential attribute of their microscopic sovereignty.[fn_1]

Each region was measuring its "sovereignty" by the power to raise Rhine customs fees. The interruptions of trade traffic between southern and northern Germany were bringing the German economy to a halt. This became particularly disastrous for Braunschweig and Erfurt, while Frankfurt-am-Main and Leipzig

prospered, thanks to their annual fairs. The very geographic situation of Germany required precisely the opposite: that it free itself of the burden of customs barriers and open all of its internal mini-borders for anyone who wanted to trade in and out of the country, at low cost, not only north-south, but also east-west. Such were the conditions that Mazarin was attempting to address during the 1640s negotiating period of the Peace of Westphalia.

Fair Trade on Europe's Rivers

Mazarin conducted a thorough study of the entire river system of the Hapsburg Empire, including the region of Poland. He established a complex intelligence network from among his German allies, to report back to the French negotiators who were involved in the preliminary negotiations for the Peace of Westphalia in Münster, and to inform them of how many German cities would be willing to increase their freedom within the Empire, by collaborating with France.

FIGURE 1

Three Centuries' Canal and River Development Initiated by Mazarin and Colbert

[View full size](#)

Mazarin examined closely the potential for a north-south expansion of trade and commerce of goods being produced along all of the rivers of the Empire (see **Figure 1**).

First, farthest east, on the northeastern border of the Hapsburg Holy Roman Empire, Mazarin studied the potential of the Vistula River going through the Polish regions of Silesia, Mazovia, and Eastern Prussia (today Poland), and emptying into the Baltic Sea near Gdańsk. That river provided for Gdańsk all of the riches coming from all of these regions, and could make it the major port city of Poland.

Second, he wrote of the Oder River—which also empties into the

Baltic Sea—that if all of the commerce from the Brandenburg, Silesia, and Pomeranian plains were to flow into the city of Szczecin, it could transform that city into a major international port city.

Third, the Elbe River, which starts in Bohemia (today the Czech Republic) after having gone through Saxony and Brandenburg, then flows into the North Sea northwest of Hamburg. Mazarin noted that most of the goods coming from the provinces of Lower Germany also flowed northwestward past Dresden, Magdeburg, and Leipzig. Those cities could improve their economic situation by offering commercial houses for transshipment of regional goods to foreign countries.

Fourth, Mazarin was given a report that the Weser River, which also flows through the fertile regions of Middle Germany, could be provided with a number of canals acting as import and export channels, to make the city of Bremen on the Weser into a significant port.

Fifth, Mazarin saw another expansion of north-south trade by way of the Ems River, which crosses Westphalia, and brings all of the trade and commerce from Münster and the North Rhine region into a north-south axis opening to the North Sea.

Sixth, and farthest west, Mazarin studied the Rhine River as the most economically viable communication channel among Switzerland, Germany, France, and the Netherlands, connecting Mulhouse, Strasbourg, Mainz, Bonn, and Cologne, and carrying a great amount of trade from Alsace Lorraine, the Swiss Counties, Baden-Württemberg, and the Rhineland Palatinate, to its exit into the sea through the cities of Rotterdam and Amsterdam.

Mazarin saw that the surest way to bring about peace was to develop the general welfare of the German people, by developing, for their greatest advantage, the cities located at the mouths of these rivers or along them. Thus, those war-

torn regions of the Empire could be rescued and rebuilt, by creating new infrastructure. He considered this to be the way to counter the British-Dutch mercantilist control over key cities of the Baltic and North Seas.

In 1642, Mazarin summoned his negotiators at Münster to announce and circulate everywhere that the precondition to the peace negotiations was to forbid the creation of new tolls along the Rhine River. The proposition was written as follows:

From this day forward, along the two banks of the Rhine River and from the adjacent provinces, commerce and transport of goods shall be free for transit for all of the inhabitants, and it will no longer be permitted to impose on the Rhine any new toll, open birthright, customs, or taxation of any denomination and of any sort, whatsoever.

Because the injunction included the mention “and from adjacent provinces,” it proposed to bring fair trade and economic expansion deeper into the heart of Germany.

Centuries of Canal Building

Under the protection of the French, as the guarantor of the Peace of Westphalia, the different princes of the Empire were able to establish a whole series of houses of commerce in Huningue, Strasbourg, Mannheim, Frankfurt an der Oder, Coblenz, and Cologne. Thus, Mazarin’s plan to build the economic basis for the nation-state of Germany began to take shape. With goods produced in France, Lower Bavaria, Upper Palatinate, Swabia, and so forth, the river communication system began to revive the economies of the cities of Huningue and Strasbourg, as well as to give access to Switzerland and to the extended parts of Austria.

The economic development was to go farther by access to the seventh and longest river in western Europe, the Danube, expanding the import-export trade of goods to and from Bavaria, Austria, Hungary, Serbia, Bulgaria, Romania,

Moldavia, and all the way East to the mouth of the Danube in the Black Sea.

As early as 1642, Mazarin had singled out 28 primary cities along the Danube River alone. It is from this standpoint that a new understanding began to emerge from the rubble of war in Europe, capable of creating thousands of jobs and new markets along the main rivers of the Empire. It was under Mazarin and Colbert that the idea of a Rhine-Main-Danube canal began to be considered as a feasible project, a corridor of development only completed three centuries later, connecting the North Sea to the Black Sea.[fn_2]

By the time a number of Electors and princes began to realize that Mazarin's project was entirely to their advantage, and decided to modify their allegiance to the Emperor, war had reduced the German people from 21 million to only 13 million as of 1648. Without peace, European civilization was going to be destroyed.

On the other hand, the Venetians saw that Mazarin was accelerating the process of negotiation in Münster, and that his economic initiatives with the German Electors were beginning to gain some momentum. Venice and the Hapsburgs saw the paradox—the more you increase economic freedom within the Empire, the more you are destroying that Empire itself—and smelled danger. The more the German leaders were won over to the principle of “the advantage of the other” (especially since they were “the other”), the closer they were to replacing the predatory Empire with nation-states. This principle had such a corroding effect on the minds of the Venetians and the Hapsburg Emperor that they were ultimately forced to accept the conditions set by Mazarin for the Peace of Westphalia, which was signed on Oct. 24, 1648, in Osnabrück for the Protestants, and in Münster for the Catholics.[fn_3]

Colbert and the Birth of Political Economy

Jean-Baptiste Colbert (1619-83) was, without a shadow of a doubt, the greatest political economist and nation-builder of the 17th Century, and his ideas and influence have determined the entire course of development of all modern nation-states, including the United States of America, since the Treaty of Westphalia.

Initially promoted as Steward of the Household of Cardinal Mazarin, Colbert later became Comptroller General of the Finances of France during most of the reign of Louis XIV. Colbert was the first world leader to successfully apply the new principle of Westphalia to economics, the which would later be followed successively by Gottfried Leibniz, Benjamin Franklin, Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Henry C. Carey, Friedrich List, Franklin D. Roosevelt, and Lyndon H. LaRouche, Jr.

Colbert's seminal contribution to a humanist republican conception of political economy was initially reflected in France's historic fight to liberate the peoples of Europe from the predatory control of the Austrian Hapsburg Empire, and from the central banking role of the Venetian and Dutch oligarchies. Colbert applied the principle of the Peace of Westphalia—that is, the principle of “the advantage of the other”—to a grand design of economic development of France itself.[fn_4]

For Colbert, the most important asset of the common good, and the most powerful enemy of war itself, was the development of infrastructure projects. Colbert carried the principle of benevolence of Cardinal Mazarin into large-scale economic development projects. If he was the farsighted forerunner of Leibniz, of Franklin, and of LaRouche, it was because his towering figure stood on the shoulders of Jeanne d'Arc, King

Louis XI's creation of the nation-state of France, King Henry IV (1589-1610), Henry's minister the Duke of Sully, and Cardinal Mazarin. All were the most powerful enemies of British-Dutch-Venetian free-trade and "central bank" liberalism.

The very name of Colbertism, dirigism, still rings as anathema in the ears of the British-Dutch oligarchies today. In fact, any economic outlook organized by a strong centralized government that favors the common good through great public works, stems from Colbertism, and is anathema to British-Dutch monetarism, especially to the Dutch East India Company.[fn_5]

The Industrial Commonwealth Policy

Jean-Baptiste Colbert did not come from a noble family, as many historians have falsely claimed. He was the son of Nicholas Colbert and of Marie Pussort, she of a merchant family, who had traded in Reims and in Lyon from 1590 to 1635. This period was the turning point for French economic development, with the upsurge of manufacturing under Henry IV and his great advisor, the Duke of Sully. Nicholas' brother, Odart Colbert, was a trader in Troyes, working with an Italian banker partner located in Paris, by the name of Gio-Andrea Lumagna, with whom he had developed an excellent trade in draperies, bolting-cloth, linen, silk, wines, and grains, which they produced in France and traded in England, the Low Countries, and Italy.

Jean-Baptiste worked for a few years in Lumagna's bank until 1649, one year after the Treaty of Westphalia was signed, when Lumagna became the personal banker of Mazarin and recommended that Colbert become the Cardinal's Steward of the Household. The meeting of such great minds foreshadowed a true French revolution.

Looking at Colbert from British and some American history books, one would become convinced that he was a mercantilist

free trader. But anyone identifying Colbert as a mercantilist has to be either totally ignorant or a British agent, at best. The British hated Colbert precisely because he was not a mercantilist; he was feared because he was a humanist nation-builder. Colbert's policy was to undertake and fund, from the royal coffers of Louis XIV, all forms of industry, mining, infrastructure, canal building, city building, beautification of the land through *Ponts et Chaussées* (Bridges and Roads), and *Arts et Métiers* (Arts and Crafts), including the promotion of all aspects of science through the creation of the Royal Academy of Sciences under the leadership of Christian Huygens.

Thus, clearly, Colbert's idea of "the advantage of the other" was aimed at benefitting future generations. It precluded primarily the idea of *competition*, a politically correct term for *enmity*.

Colbert's industrial protectionist system is generally known for four major reforms that marked the beginnings of the modern industrial nation-state:

1. He organized and funded a system of industrial corporations and infrastructure projects that provided job security for all types of skilled and non-skilled labor, that is, workers of all types of *arts et métiers*;
2. He established protectionist measures for all standardized French clothing products, such that no dumping of foreign goods was allowed in France, except at very high cost. Colbertism became synonymous with protectionism;
3. He funded and supported population growth, considering that war and ignorance were the two main causes of population reduction. He believed that the "government had to take care of its poor," and that its role was to foster the increase of the population density of the nation; and
4. He accompanied industrial measures with a reform of civil justice that became the first Civil Code of France, lasting

130 years until it was destroyed by the imperialist code of Napoleon at the turn of the 18th Century.

These four points were enforced with total energy and determination, and with the full backing of the King of France. In other words, the entire Colbertian system of nation-building was based on state-controlled industrial development, combined with carefully selected and productive private initiatives.

Colbert cared for the nation as a farmer cares for his farm: The entire territory of France was meant to become the land where the common good was to grow unimpeded. He protected it, showered it with public funds, enriched it, and let others reap its beautiful fruits. He cultivated the common good by weeding out the privileges of aristocracy. He encouraged new industries and funded population growth by creating tax incentives and special bonuses for married couples. He put protectionist barriers all around France, against British, Dutch, and Belgian dumping. In one word, Colbert became the champion of skilled labor and the sworn enemy of the commercial aristocracy, which had been living off its privileges, as the feudal aristocracy had done during the past centuries.

So, Colbert re-established the priority of the "common good, the 'Commonwealth' of Louis XI."

The following case suffices to make the point.

During the 1660s, there persisted a three-century-old privilege that dated back to the shameful 1358 edict of King Charles V, that stated that the laws of commerce "are made to profit and favor each craft rather than the common good."^[fn_6] Colbert turned this on its head, instituting his first Edict on April 8, 1666, which was made to secure all of the manufactures and factories of the kingdom for the benefit of the common good. From that day on, Colbert wrote hundreds

of measures and regulations until the entire garden of France began to bloom again, after the devastation of the religious wars.

From 1666 on, Colbert not only asserted total control over the production of all French clothing goods, but he instituted a master's degree for the work force, in order to improve the quality of all manufactured products.

Colbert invested about £5 million a year from the coffers of the King in new manufacturing endeavors. This money went for improvements in technology, for improving skills of the workers to raise the quality of the products, and for incentives to population growth. A lot of the new technologies were imported from Italy, Holland, and elsewhere, to improve the quality of tapestries, linens, silks, etc.; but most of the improvement was done on location. Historian Pierre Clement reports that Colbert—

stopped at nothing in order to fortify the new establishments; each dyeing manufacturer received £1,200 of encouragement; the workers who married girls of the locality where they were employed, would receive a bonus of 6 pistoles, plus 2 pistoles at the birth of their first child. All apprentices were given £30 and their own tools at the end of their apprenticeship. Lastly, the tax collectors were ordered to give a tax exemption of £5 for those employed in certain more privileged manufactures.[fn_7]

Colbert further established that all workers who married under the age of 20 were exempt from taxes (*tailles* and other public charges) for a period of five years, and four years if they married at 21. The very same advantages were extended to older workers who had 10 children, including those who died in combat. As of July 1667, all workers who had 10 children could receive a pension of £1,000 a year, and £2,000 a year if they had 12 children. After 16 years of such a regime, from 1667 to 1683, the French population had reached a level of 20 million,

the largest national population in all of Europe. The policy was called Colbert's "revenge of the cradles" (*revanche des berceaux*). The same policy was established in the French colony of Canada.

Colbert's Reform of Justice

The reform of the civil justice system, in 1669, was one of Colbert's greatest and most enduring achievements. It was so efficient and complete that it became accepted as the Civil Code of France for a period of 138 years, until the feudalist faction of the French oligarchy replaced it with the Code Napoleon in 1807, and turned France, one more time, back to a fascist imperial police state. The Code Napoleon rules France to this day.

In the spirit of Mazarin, Colbert was able to launch a great offensive against the very powerful aristocracy of France, and go against all odds; that is, against both public opinion and backward local prejudices, to implement his reforms. He established a most sweeping reform of justice, succeeding in accomplishing what even the great Sully before him had attempted, but was not able to do. Colbert systematically extirpated venality (the practice of buying public offices and profiting from them). He established a system of state counsellors to replace the old civil order of Roman law, and totally transformed the traditional, regional, customary law. One of his most effective administrators and collaborators was the King's Counsellor to the Parliament of Toulouse (Court of Justice), the famous mathematician, Pierre de Fermat.

As early as the reign of Louis X *le Hutin* (1314-16), judicial offices had been sold to the nobility at a minimal fee paid to the King, but they brought incredible profits to the office holders. This was done as a matter of course, under the absolutely trusting, axiomatic assumption that "the monarchical system was based on honor and that the nature of honor is to have for Censor, the entire universe"

(Montesquieu, *The Spirit of the Law*). This being the case, why should anyone raise an eyebrow about the “honesty” of any member of the Court to whom the public good was entrusted? As Montesquieu himself argued, after all, “No one believes he is lowering himself by accepting a public function.”

However, the heart of man being everywhere the same, Colbert understood very well that, under any government, at any time, the honor of fulfilling the duties of an office of state can always be mixed with a certain amount of personal interest, which brings justice to tilt its balance to one side rather than the other.

For example, public opinion had it, in those days of the monarchy, that the rich were not only better off, but also better educated than the rest of the population, and because of that, they had more dignity and impartiality; and since paying for their public office was a way to bring in money for the King, they demonstrated themselves less venal than others, and therefore should not pay any taxes; because the investment of their capital was obviously benefiting the kingdom more than could the people with less money, and whose contribution to the common good was less than their own, and should therefore be made to pay taxes more readily. And, that is the way the balance of justice tilted for centuries.

The most famous example of abuse of public trust during that period was known as the Fouquet Affair, the scandalous case of the Superintendent of Finances of King Louis XIV. In November 1661, Colbert forced Nicolas Fouquet to be brought before the tribunal for having stolen an immense fortune from different public offices, and from the treasury of the King. [Box: Principles of Westphalia]

Acting as a central banker, and borrowing for the King and Mazarin—to whom bankers were told not to lend any money—Fouquet had been playing the interest rates game in his favor; and since he had all of the controls to blur the

differences between public and personal interests, he was able to hide a huge fortune, until Colbert got a whiff of it. In one instance, Fouquet had managed to reassign to his own bank account the value of a loan that was never made, but for which the State "repaid" him £6 million. During the last four months before his trial, he had managed to siphon off a total of £4 million in amounts of between £10,000 to £140,000 that he stole from the different tax-farms of the Charente, Pied-Fourche, Lyon, Bordeaux, the Dauphine, etc. Fouquet had even prepared himself a fortified refuge in Belle-Isle, in case of disgrace.

In 1661, the government brought him to trial, where he was found guilty of massive embezzlement. All of his goods were confiscated, he was condemned to exile, and then later imprisoned for life in the fortress of Pignerol.[fn_8]

A Coup d'État Against the Oligarchy

In March 1661, the 23-year-old King Louis XIV replaced Nicolas Fouquet with Colbert as the Superintendent of Finances. If Louis XIV was so upset by corruption, it was not because of moral indignation, but because it was taking place under his watch. Colbert recognized that fact and did not miss a moment in applying the principle which Alexander the Great used to get his (indifferent) generals to act effectively.

Never was there as effective and universal a minister as Colbert, during the entire history of France. Formed at the school of Sully and Mazarin, Colbert served during 22 years successively as the Superintendent of Buildings, Controller General of Finances, Secretary of State of the Maison du Roi, Secretary of State of the Navy, Minister of Trade and Commerce, and last but not least, the equivalent of a Minister of Sciences and Technology. He made profound reforms in all of these public domains, including criminal justice, commerce, police, fine arts, water and forestry.

After the scandalous trial of Fouquet, Colbert became a popular hero, and was given the green light for the creation of a Chamber of Justice that he had already proposed to Mazarin, in 1659. This Chamber of Justice was composed of the presidents and top counsellors of the Parliaments of Paris, Toulouse, Grenoble, Bordeaux, Dijon, Rouen, etc. In all, 27 judges were commissioned by Colbert to clean up the biggest financial mess the nation had ever seen.

Colbert's edict, which circulated in every city of the kingdom, stipulated that all of the financial officers of the nation who had been at their posts since 1635 were required to establish a justification for all of their legitimate goods, including their inheritances, the acquisitions they had made, and the amounts given to their children for anything from weddings to acquisition of offices. If the information was not given to the attorney general within eight days, all of their goods and properties were to be confiscated.

Colbert established all sorts of means to force the truth out into the open. The edict stipulated that the King would reward an accuser with the value of one-sixth of the fine given to anyone convicted of fraud, financial abuse, or embezzlement. On Sunday, Dec. 11, 1661, as well as on the following three Sundays, Colbert had all of the curates of the Paris churches make the announcement that the parishioners, under threat of excommunication, were obliged to speak out about all known financial abuse in their parish.

The first operations of the Chamber of Justice created total panic throughout Paris. Friends of Fouquet, such as François Vatel, Braun, and Jean Hérauld Gourville, left for London; others were tried and sentenced. After a few financiers were sent to the Bastille, the whole nation began to realize that Colbert really meant business. Then a lot of people began to be identified to the Chamber of Justice.

After Colbert made a public showcase of this insane system,

the idea of buying a public office became so unpopular that people circulated a Colbert quip that said: "Each time the King creates an office, a new idiot is created to buy it." The reforms were so sweeping that in only a few years, a total of £419 million was recovered from the income of venal offices, and no fewer than 40,000 noble families were affected by this axiomatic change.

All of those funds were then invested in Colbert's program of development of new industries. Slowly, but surely, the balance of justice began to tilt back toward the common good.

The Royal Academy of Sciences

The greatest achievement of Colbert was the creation of the Royal Academy of Sciences and its technological projects. This was not just another academic teaching institution, but rather, a research center for scientific and technological development that had the mission of creating innovations in specific areas of scientific activities: to improve economic development in the fields of astronomy, chemistry, optical physics, geometry, geography, industrial engineering, canal building, agriculture, and navigation. Each area was to be oriented toward technological advances through the application of new discoveries of physical principles. This Colbertian Academy of Sciences became the model institution from which Gottfried Leibniz later created his academies in Berlin and St. Petersburg.

In 1662, Colbert's good friend and collaborator, the Toulouse Counsellor of Parliament and mathematician Pierre de Fermat, joined Blaise Pascal, Gilles de Roberval, Pierre Gassendi, and a few others, to form the core of a society that met regularly, and in private with Colbert in the Royal Library, until the time the Academy was to be officially located in the Louvre Museum in 1699. Scientists and mathematicians from all over Europe were invited to join the new institution—all of whom had been challenged, in 1658, by the young Pascal into

discovering a geometric construction for determining the characteristics of the cycloid curve.

[View full size](#)

Sébastien Le Clerc I, 1671

[View full size](#)

LoC

A method of accurately determining longitude, derived at Colbert's Royal Academy of Sciences, advanced the geographic knowledge of Europe. New geodesic studies resulted in improved maps and sailing charts. The first truly accurate map of France and its provinces, in 1744 (bottom) was the work of three generations of work by the Cassini family. At top, Louis XIV visiting the astronomy room of the Royal Academy of Sciences.

The offers of salaries and pensions were very attractive, and the prospects of collaborating with the best scientists of Europe were even better. Colbert sent out personal invitations to the Dutch astronomer and geometer Christian Huygens, one of the few to solve Pascal's cycloid problem; the Italian astronomer and civil-military engineer Gian Domenico Cassini; the young Danish astronomer who was to establish the speed of light, Ole Rømer; the German mathematician Ehrenfried Walther von Tschirnhaus; the German astronomer Johann Hevelius; the Florentine geometer Vincent Viviani; and even the British mathemagician Isaac Newton. Huygens, Cassini, and Rømer immediately accepted the invitations; others accepted a little later.

On Dec. 22, 1666, Huygens was nominated as President of the Royal Academy.

Colbert believed that the most important means of securing the future of France was to persuade the young King to fund and support great scientific and technological projects that would both increase the power of the nation internally, and extend its contributions abroad.

There were several great projects of note. One was an accurate method for the determination of longitude, a project as old as the Platonic Academy of Alexandria, following through the astronomical discoveries of Erastosthenes and Hipparchus. This caused a major advance in the geographic knowledge of Europe by improving the accuracy of maps and sailing charts through the introduction of new geodesic studies (the Cassini maps), a precursor to the revolutionary study that Carl Gauss made two centuries later. This effort resulted in the first accurate knowledge of the Earth's geography. Parallel to it, was the creation of the Paris Observatory, and the successful precision grinding of very powerful telescope lenses, designed and hand-polished by Huygens himself.

The second and most far-reaching scientific breakthroughs came with new discoveries in the field of optical physics, especially the revolutionary discovery of principle by Rømer in the determination of the finite speed of light; by Huygens in the discovery that light propagates in spherical waves; by Fermat in demonstrating the principle of least-time in light refraction; and by Leibniz with the revolutionary application of his least-action principle to optical processes by means of his calculus.[fn_9]

A third project, involving the special collaboration of Huygens and Leibniz, was the development of a steamboat invented by Denis Papin.[fn_10]

In 1673, Leibniz built a working model of a calculating machine with the collaboration of the Royal Librarian Pierre de Carcavy, and Huygens. It became such a success that he was immediately asked to build three models, one for the new Observatory, one for the King, and one for Colbert.

After Colbert died in 1683, a new witch-hunt began against the Protestants of France, and the Academy suffered greatly when, in 1685, under the revocation by Louis XIV of the Edict of Nantes, which had guaranteed freedom of religion for

Protestants since Henry IV, Ole Rømer and the other “undesirable Protestant,” Christian Huygens, were forced out of the country. The Academy survived for a hundred years under Fontenelle, Condorcet, and Lavoisier, but was ultimately destroyed in 1793 by the Jacobin counter-revolution.

View full size

Sergent-Marceau

Colbert presents plan for the Canal royal en Languedoc to Louis XIV in 1668.

Continental Challenge to the ‘Sea Powers’

But the most immediate and powerful industrial result of Colbert’s Academy project, was the realization of the greatest hydraulic engineering masterpiece of the era—the Languedoc Canal.

The *Canal Royal en Languedoc* (built 1667-81), known also as the *Canal du Midi*, was a typical example of how Colbert, and his engineer protégé, Pierre-Paul Riquet, realized the Mazarin principle of the Peace of Westphalia. In fact, the Languedoc Canal represented, for several hundred years, the most advanced form of hydraulic technology in the world, and the most economical route for the transport of merchandise between the northern nations—Sweden, Denmark, Poland, Northern Germany, Belgium—and the southern nations of Italy, Greece, Venice, the Balkan States, Turkey, Africa, and the Orient. The construction of the canal provided a short-cut route of 240 kilometers (145 miles) across France, saving 3,000 kilometers represented by the sailing around Spain; and an economy of taxes, by avoiding the Hapsburg Empire’s tolls at the choke point of Gibraltar.

Had the British and Dutch monopolies of the time been reasonable in their trade negotiations with France, this fair-trade system would have also brought down their costs of goods.

As far as external commerce is concerned, Colbert always extended the same fair trade policy to all nations, including the liberal free-traders Holland and England. But neither the liberal Dutch nor the English accepted Colbert's policy of fair trade. That is why Colbert had to send his toughest ambassador to London: his own brother, Charles Colbert de Croissy, the same who had served Mazarin as ambassador to Vienna in 1660.

After a number of tough negotiating years, in which Charles Colbert was forced to make a certain number of sacrifices, an amusing point of contention came up that could serve as a precursor to the antics of Lewis Carroll in his book, *Alice's Adventures in Wonderland*. In 1669, Colbert reminded his ambassador "not to be duped" by British pretensions on the high seas; the issue related to the British Admiralty requesting the right to be saluted first on all of the seas of the globe.

In a letter dated July 21, 1669, Colbert wrote his brother a note in which he stated:

As far as the Ocean is concerned, even though they [the British] are the more powerful, we have not, until now, come to the view that their pretended sovereignty has been recognized; therefore it pertains to the common good of the two nations, and of the interests of the two kings, to establish this parity on all of the seas... As for the treaty on commerce, the ideas of Lord Arlington are very reasonable, since they tend to establish a reciprocal treatment between the two Kingdoms.

Colbert ended up recommending that "salutes" be considered optional; but the liberal free-trade policy of England remained on a steady course.

The control of sea-lanes by the financial oligarchies of maritime powers such as the Venetians or the British-Dutch

East India company monopolies, was being challenged by Colbert's emphasis on a dirigist continental infrastructure project, as the growth principle for economic development of sovereign nation-states. The same principle is applicable today, with the LaRouche Eurasian Land-Bridge concept, in which all European governments see the benefit of Asiatic nations as the natural outlet for export of their technologies. The proposed agreements for the extension of the German-Chinese magnetic-levitation Transrapid train, already commercialized in Shanghai since Jan. 1, 2003, are a prime example of this type of fair trade, technology-sharing policy.

Economics of Generosity: The Languedoc Canal

The Languedoc Canal Project was the greatest project of the 17th Century: a triumph of engineering skills, built by a self-made geometer-engineer, Pierre-Paul Riquet. This Herculean task, which had been deemed impossible since Roman times, was a gigantic water infrastructure work that Charlemagne himself had dreamed of building. In 1516, François I had asked Leonardo da Vinci's advice on the feasibility of a canal in that region of France. Leonardo actually spent his last years in Amboise, studying possible canal connections between the Loire and the Seine Rivers. Other studies had been made for a canal through the Languedoc region during the reigns of Charles IX, Henry III, Henry IV, and Louis XIII.

It was not until Colbert that a solution, to what had become known as the impossible Canal du Midi, was discovered.

There were four main reasons for the construction of this great canal:

First, coming out of the Thirty Years' War, this canal project corresponded to a greatly needed change of strategy and of political economy for the entirety of Europe. As we have said, the crossing of France by canal, between the Atlantic Ocean

and the Mediterranean Sea, provided French and allied ships with a strategic by-pass of Gibraltar, an area that had become very dangerous, and quite costly, during the interminable wars with Spain and the Austrian Hapsburg Empire.

Second, the canal set the example for joint public and private infrastructure development projects along waterways of any nation, providing improvements for land-locked areas, and opening them up to increasing exchange of cultures with other regions and other nations. Moreover, both the King and Riquet were to receive a regular income stream from low-fee tolls. The canal was going to pay for itself in a very short period of time, and provide a small margin of profit, enough for repairs and for the introduction of new technologies. Riquet made it explicit that he had no intention of building the canal for the purpose of financial gain.

Thus, the Peace of Westphalia trade and commerce studies, made earlier by Mazarin for the benefit of the seven river regions of the Hapsburg Empire, became a renewed focus of interest. The canal was going to create the greatest import-export capabilities ever imagined for that time.

Third, the canal provided for an extraordinary increase of economic activities in the Province of Languedoc itself, where Upper Languedoc wheat production could be shipped easily eastward to the wheat-starved Lower Languedoc region. In exchange, the Lower-Languedoc production of excellent wines could be easily shipped westward, while the linen and silk goods of Lyons could also travel the same route.

This corridor also provided the entire region from Toulouse to Beziers with the development of new olive groves, vineyards, greater expansion of granaries in the Lauragais region, new trading companies and gristmills, and prospects for mining. The more farsighted citizens of Castelnaudary, for example, even paid Riquet to divert the canal toward their town. Riquet also projected the creation of new towns along the canal

route.

Fourth, and not least, the entire course of the 240-kilometer canal was going to be carved into one of the most beautiful landscapes in the world, and was going to be covered with 130 arched bridges built by the “beautifying engineers” of the *Ponts et Chaussées*. Colbert and Riquet were both of the conviction that if something is beautiful, it is useful!

Riquet’s ‘Parting of Waters’ Paradox

However magnificent the idea was, and however great the advantages were anticipated to be, all of the proposals to link the Atlantic Ocean and Mediterranean Sea with a canal, during a period of 1,000 years, were demonstrated to be totally impracticable, and plans presented by the best engineers in the world, were rejected each time..

There were two ostensible reasons why this project was considered to be impossible. One was that the two rivers flowing respectively into the Atlantic and the Mediterranean—the Garonne and the Aude—could not be connected because of difficulties of terrain between them; and the technology to raise any great quantity of water upwards of 190 meters above sea level did not exist. The other reason was that there was no other visible source in this quasi-desert region of Provence that could provide the canal with the required amounts of water.

However, there was a third and more profound and subjective reason. All of the canal plans were rejected because none of them reflected the necessary discovery of principle that would make it work. Just as Filippo Brunelleschi had discovered the physical geometric principle of the catenary for the erection of the “impossible” dome of the Florence Cathedral, Riquet had discovered the required physical geometric principle that solved the problem of the “impossible” Languedoc Canal.

Pierre-Paul Riquet (1604-80) was a descendent of a Florentine

family by the name of Arrighetti, changed to Riquetty, and then to Riquet. His father, the Count of Camaran, who was a public prosecutor for the Crown, educated his son in public management and got him a post in the administration of Beziers in the Languedoc region. As a young man, Riquet attended the council meetings of the Counts of Languedoc with his father, at several of which there were presentations of canal projects "linking the two seas." After witnessing several unsuccessful debates on the question, Pierre-Paul Riquet became passionate about finding a solution to this "impossible problem."

Since Riquet did make the discovery, and built the canal, the following description must hold some truth, with respect to the discovery which must have happened in the mind of this great man.

One day, a paradox must have struck Riquet; an anomaly in the form of a simple question must have struck him: "How can the flow of a canal go in two directions at once?" In a way, it was a very simple question; but none of the other engineers over centuries, who had looked instead for ways to connect up the river courses of Languedoc, seemed to have approached the problem quite this way.

That the question was vital to Riquet, is shown by the fact that he had a drawing made, sometime after his discovery, to commemorate a pedagogical reconstruction of his principle. It showed himself demonstrating to the Commissioners of the King and of the States, the solution to the problem that he had called—in a reference to the Moses miracle at the Red Sea—"the parting of the waters."

The drawing simply shows how a stone, placed before the water rising from the Fontaine La Grave, on the Plateau de Naurouze, divided the stream of water into two opposite directions, one part flowing west, toward the Atlantic Ocean, and the other flowing east, toward the Mediterranean Sea. Riquet's paradox had become a metaphor for what he then began to call the

“canal of the two seas.” He had generated a solution in principle to the “impossible” canal.

The “canal of the two seas” became his life’s mission. Year in and year out, Riquet experimented, created model projects on his own land, and studied different locations around Montagne Noire, travelling the distance many times, searching for the solution to the source of water that would connect the two seas. If the illustration of the “parting of the waters” showed the principle, the fulfillment of that principle was going to be another matter altogether.

There was only one ideal spot in the entire expanse between the two seas where Riquet’s principle could be applied, and that had to be precisely at the highest point that divided the entire region between West and the East. And when Riquet found that unique spot, there was no source of water at that location.

The Engineering Task

It was not until the ripe age of 58, after serving the government of Colbert as a Controller of the Salt Tax (*gabelle*) in the region of the Languedoc for 20 years, that Riquet confirmed his hypothesis by conducting a crucial experiment. By that time, he had enough of a personal fortune to invest in his “grand design,” as he called it. Riquet asked Colbert to let him resign, and to hire him as chief engineer of the canal project. Colbert agreed, and got his Toulouse Counsellor, Pierre de Fermat, to authorize the project that was going to be built in his jurisdiction.

Riquet was able to solve his paradox by demonstrating how the result of its resolution was going to express itself in the increase of man’s mastery over nature, in a definite increase in man’s potential relative population-density. He knew beforehand, that the construction of the canal would create an expansion in markets inward and outward, which would result

especially in the increase of French production of wheat, wines, and fabrics being exported toward England, Sweden, Germany, Holland, Italy, Greece, and so forth.

A Languedoc teacher, Philippe Calas, living today near Béziers, shows on his website called "*Le Canal du Midi en Languedoc*," how Riquet tackled the different engineering problems. He writes:

But there was one overwhelming problem facing all of these would-be canal builders: how to supply such an engineering work with water? One part of the route represented no such problem. The section from Toulouse to the Atlantic could be achieved by the canalization of the River Garonne, navigable along this stretch. But from Toulouse at one end of the canal proper, to sea level at the other (Mediterranean end), the canal would have to rise to a summit of 190 meters. How could enough water be found to keep the canal flowing at a constant rate, and at what point should this water be supplied to it in order to distribute it evenly to the western section flowing toward Toulouse and the eastern section flowing towards Béziers?

FIGURE 2

The Languedoc Canal, Great Project of the 17th Century

[View full size](#)

Source: EIRNS.

The Languedoc Canal, connecting the Atlantic and Mediterranean Seas across southern France, built between 1667 and 1681, had been a dream for centuries. Solving the "impossible" paradox of creating a water source that could flow in two directions—eastward and westward—it was the greatest civil engineering project of the 17th Century. It contributed to shifting commerce from "free-trade" control of the sea lanes toward fair-trade development in the interior of the continent. The project became a model for much larger continental projects such as the Rhine-Main-Danube Canal built during the 20th Century.

And who would be foolish enough to think that such a fantastic source of water could ever be found in the quasi-barren mountains of the Languedoc?

FIGURE 3

The Transaqua Project

[View full size](#)

EIRNS/John Sigerson

The same nation-building principle applied to a proposed infrastructural great project today: the plan to create a canal to recharge the disappearing Lake Chad in Africa's Sahel, by draining part of the catchment area of the Zaire River's great flow. The urgent project will not be done without the kind of public credit strategy pioneered by Colbert, known since then as "dirigism."

As soon as he was ready to make his experiment known, Riquet wrote to Colbert, who immediately saw the solution, and was won over to the project. Colbert always appreciated the character of a man who could not be shaken from a true discovery, and he knew he could absolutely count on Riquet to bring the great work to success, if he gave him the necessary backup. The engineering task was to assemble enough water in a catch basin—from what today would be called a "catchment area" of subsurface water—and at the highest elevation, which could supply all of the necessary water to flow with gravity continuously into a westward slope toward the Atlantic and into an eastward slope toward the Mediterranean, each in a controlled manner.

Riquet found several hidden springs and streams in the vicinity of Montagne Noire, less than halfway between Carcassonne and Toulouse, which could supply a reservoir to be built at Saint-Ferriol. This reservoir of water had to hold a large enough supply of water to feed the canal all year round, including during periods of extreme drought, which occurs regularly in Provence. The reservoir was also to be supplemented by three additional sources—the Sor River, the Alzau stream, and the Fresquel River. A series of secondary

basins had also to be constructed, to control the deliveries of the many flows.

View full size

M. Striķis

The beautiful Languedoc Canal is still in regular use, 341 years after its “impossible” construction. Its revolutionary features included lining the canal with trees to stabilize its banks. Here, a section of the canal at Carcassonne, Languedoc-Roussillon.

Canal and Ports du Midi

In his first testing experiment, Riquet spent £200,000 to build a drainage trench demonstrating to the Council of the State of Languedoc how the whole system would work. At that occasion, on Nov. 27, 1664, Riquet wrote to Colbert, saying:

But in this case [the drainage trench experiment], I am putting at risk both my fortune and my honor, and they won't fail me. In fact, it seems more reasonable that I shall acquire a little more of one as well as of the other, when I come out of this successfully. I hope to be in Paris during the month of January next... And then, Monseigneur, I shall have the honor of telling you, in person, and in a better fashion, all my sentiments on the subject. And you will find them reasonable because I will have established precise propositions that will consequently be in accordance with your wish; and in which case I shall follow my natural inclination of frankness and freedom, and without quibbling.

On May 25, 1665, Riquet was in Paris meeting with Colbert, who gave him his patent papers securing him in his rights of ownership. Two months after, on the last day of July, Riquet wrote Colbert, filled with the excitement of Archimedes coming out of his bathtub. His experiment was a total success! He wrote:

Many people will be surprised to see how little time I have

taken, and little expense I have used. As for the success, it is infallible, but in a totally new fashion, that no one ever thought of, including myself. I can swear to you that the pathway I have now discovered had always been unknown to me, regardless of all the efforts I had made in attempting to discover it. The idea came to me in Saint-Germain, which is quite far away, and my musing proved me right about those locations.[fn_11]

By 1666, after Riquet had developed extensive feasibility studies and established the financial conditions for the construction of the entire canal, he got permission from Colbert to begin the first phase of construction. The entire project was going to be built in three phases, and be financed both by the State and through private means (Riquet's).

Phase one, which was to be financed entirely by Riquet himself, included the hydraulic work of a catch basin—the Saint-Ferriol reservoir at the foot of Montagne Noire—with a capacity of 6 million cubic meters of water, the largest man-made lake ever built up to that time; and the building of the Toulouse-Trebes section of the canal going west toward the Atlantic. This reservoir was going to supply the water for the entire work.

The second phase, to be financed by the State, included the canal section from the reservoir to the fishing village of Cette (today called Set), on the Mediterranean.

The third phase, also to be financed by the State, included the creation of a major seaport facility at Set.

Moreover, the canal presented several extremely difficult engineering feats, such as having to go through the Malpas Mountain in an excavated tunnel of 173 meters in length, and then pass as an aquaduct for several hundred yards over the Ord River. The entire project originally contained 75 locks, took 14 years to build, and cost the royal treasury more than

£7.7 million, not including the £4 million invested by Riquet personally. Louis XIV and Jean-Baptiste Colbert inaugurated the canal at Set, on May 24, 1681.

Although Riquet, who died eight months earlier, had not lived to see his masterpiece of engineering completed, he had lived and communicated to others the joy of immortality, and was comforted in the knowledge that he had brought a great contribution to mankind. At the turn of the 18th Century, the famous military engineer and admirer of Riquet, Marshal Sébastien de Vauban, made some important improvements and a number of significant additions to the canal. Today, the canal is still in operation, for both trade and tourism.[fn_12]

Riquet also broke new ground in fostering “the advantage of the other” by providing exceptional benefits for his own workers. The Canal Company had a 12,000-man workforce, divided into 240 brigades of 50 men each. These represented the best-paid workers of the period for this type of construction work. Riquet had gotten from Colbert a royal order to pay, for the security of his workers, a salary of £10 a month per worker, which included modest living quarters, Sundays and religious and national holidays off, plus complete medical coverage and full disability in case of injury or death. The royal order also stipulated that “those who present themselves must be fit to do the work, not incapacitated in any way, and must not be younger than twenty years of age or older than fifty.” Riquet’s enemies were very upset, because other workers in the region of Languedoc began to demand similar working conditions.

Riquet’s royal charter for the protection of his labor force was the first of its kind in the history of Europe, guaranteeing the equivalent of good “union wages and conditions.”

The Principle of Discovery

How was Riquet's canal plan going to guarantee success, when all of the others had failed? How can you guarantee that the LaRouche project of the Eurasian Land-Bridge will succeed, when all free-trade proposals have failed miserably? The answer to these questions lies in the fact that both Riquet and LaRouche understand the *principle of discovery*.

The irony of Riquet's discovery was that, while everybody else was trying to use the waters of two rivers whose flows were contrary, and could not be made to climb up to 190 meters above sea level, Riquet solved the problem by tapping the waters of far-away desert streams—up to 65 kilometers away from the canal's path—and sent them flowing into the only spot from which “the parting of the waters” could send the flows down in two directions at once! The idea was brilliant and the fruit of a true genius.

It is amazing how apparently unsolvable problems get resolved, when they are viewed from above the domain of sense perception. Riquet's project was so successful, that when Marshal de Vauban visited the site a few years after its completion, he remarked: “There is, however, something missing here: there is no statue of Riquet.”

In May 1788, a year after visiting the south of France, the United States' Minister to France, Thomas Jefferson, sent some notes about the construction of the Canal of Languedoc to George Washington. Jefferson wrote:

Having in the Spring of the last year taken a journey through the southern parts of France, and particularly examined the canal of Languedoc, through its whole course, I take the liberty of sending you the notes I made on the spot, as you may find in them something perhaps which may be turned to account some time or other in the prosecution of the Patowmac [Potomac] canal.

Jefferson's acute interest in the Canal du Midi is one more example showing how the economics of the Peace of Westphalia had found its manifest destiny in America.[fn_13]

Under Colbert's policy, France once again embraced the "principle of benevolence" that Louis XI had institutionalized from the sublime courage of Jeanne d'Arc. The so-called "religious wars" which had decimated Europe for over a century and a quarter, were stopped and overcome. Never, during such a short period as the Mazarin-Colbert reforms, had so much evil been defeated by such a simple and effective principle as "the advantage of the other," or the common good. Without it, the Peace of Westphalia of 1648, and the era of sovereign nation-states which it launched, would not have been possible.

[fn_1] Hermann Scherer, *Histoire du commerce de toutes les nations depuis les temps anciens jusqu'à nos jours, Tôme seconde*. Paris: Capelle, Libraire-Editeur, 1857, p. 548. [back to text for fn_1]

[fn_2] The Mazarin plan for developing rivers and canals inside Germany made its way across the empire, and was finally realized in the reigns of the Grand Elector, Frederick William I (1620-88), the founder of the German nation-state, and his successor, Frederick II, the Great (1712-86). According to Scherer, *op. cit.*, it was Frederick II who fully succeeded in creating a real internal economic system centered on a series of canals connecting the rivers from east to west. After Frederick William I built the great trench that connected the Oder and the Elbe rivers in 1668:

"Frederick II continued the canal works of his predecessor. In Westphalia, the Ruhr was made navigable, and an outlet was created to the saline Unna. The canal of Plauen established the most direct connection between the Elbe, the Havel, and the Spree; the Finow canal connected the Havel and the Oder;

the Bromberg canal connected the Oder and the Vistula. These navigable channels soon gave a tremendous impulse to the commerce of the steppes and to the neighboring provinces with the basin of the Elbe, Silesia and Poland, and thus contributed greatly to the rise of Berlin as a commercial city." (Scherer, *op. cit.*, p. 581)

These canal routes correspond today to the different sections of the Mittelland Canal crossing Germany west-east, connecting all of its main rivers from the Rhine to the Vistula and linking the main cities of Bonn, Münster, Osnabrück, Hanover, Braunschweig, Magdeburg, Berlin, and the Polish city of Bydgoszcz (Bramberg). [back to text for fn_2]

[fn_3] See Pierre Beaudry, "Peace of Westphalia: France's Defense of the Sovereign Nation," *EIR*, Vol. 29, No. 46, Nov. 29, 2002, pp. 18-33. [back to text for fn_3]

[fn_4] This principle of benevolence has its political roots in the policy of France's Henry IV and the Duke of Sully, in the aftermath of the Saint Bartholomew's Day religious massacre of 1572. As Sully had emphasized to the King later:

"Your intention must be to truly seek all of the means to have them [potentates] live in peace and tranquility among themselves, constantly soliciting them to establish a peace or a truce, whenever there should be contention or diversity of pretensions; and always to endeavor to put forward, with whomever you are dealing, your generous resolution whereby you wish everything for the others, and nothing for yourself" [emphasis added]. Maximilien de Bethune, Duc de Sully, *Memoires des sages et royales oeconomies d'estat, domestiques, politiques, et militaires de Henry le Grand*, par M.M. Michaud et Poujoulat, Tôme deuxième, Paris, chez l'editeur du commentaire analytique du Code Civil, 1837, p. 151. [back to text for fn_4]

[fn_5] Since the discovery of America and of maritime routes

to India, the control of sea-lanes and the monopoly of world trade by global merchant companies have been the main interests of a few maritime financial oligarchies. They have been centered most prominently, during successive periods of history, in the cities of Venice, Amsterdam, and London, whence they wielded the power of their central banking interests over most of the national economies of the planet.

The 17th-Century Dutch East India Company was such a commercial house. It was created on March 20, 1602, for the purpose of establishing a monopoly of trading in the Far East. The new company was placed under the control of the Duke, William of Orange, in Amsterdam, and was composed of 60 administrators elected by the shareholders—that is, by themselves—to form a General Estates that became the real, behind-the-scenes government of Holland. It was a kind of parliamentary group composed of six different chambers, located respectively in Amsterdam, Middelburg, Delft, Rotterdam, Horn, and Enkhuisen.

Their control mechanisms were not unlike the European parliamentary system of today, under the Maastricht Treaty and its central banking arrangement. The general business of international trade was put into the hands of a smaller group of seven directors who would meet, several times a year, in Amsterdam, to determine the number of ships to send out, the period of their voyage, the times of their departure and return, and their specific destinations and cargoes. The directors' executive orders had to be obeyed to the letter, with the strictest of discipline.

According to its charter, which was later copied by the British East India Company, the Dutch Company was the only one authorized to trade with the East Indies, and no one else from Holland was allowed to engage in any such trading for his own personal benefit. In fact, no other Dutch ship was allowed to take the route of the Cape of Good Hope, or Cape Horn, without the permission of the Dutch East India Company. Furthermore,

it had the exclusive right to establish colonies, coin money, nominate or eliminate high functionaries of government, sign treaties with other nations, and even make war against them. This Hobbesian trading arrangement was so powerful that it had life-and-death control over all of the sea-lanes of the world, and of the colonies the Company looted for their labor and products. Holland was no longer a country with a company, but a company with a country.

In his *Histoire du Commerce de toutes les Nations*, the 19th-Century German historian Hermann Scherer described the monopolistic so-called free trade of the Dutch Company. In 1602, after expelling the Portuguese by force from the Molucca Islands in Indonesia, the men of Admiral Warwyk's 14 ships occupied the most important islands, especially Java, and made exclusive contacts with the indigenous tribes, for the complete control of spice production and trade of the entire region, that is, to the exclusion of any other country.

Scherer reported: "They [the Dutch East India Company] made war on nature itself, by letting her grow her goods exclusively where they intended to have complete control, and by destroying crops everywhere else. A company order restricted the growth of nutmeg trees on the island of Banda; another imposed a ban on cloves on the island of Ambon. In all of the other Molucca Islands, trees had to be burnt and slashed, and any new plantation was forbidden under threat of severe punishment. Treaties were agreed upon with the indigenous people, which sometimes had to be imposed by force of arms. The Islands were closed to foreign ships, and contraband was watched for, day and night. The whole thing was organized in order to maintain a complete monopoly, and to prevent any price fluctuation in Europe." (Scherer, *op. cit.*, p. 259.)

After a few years of success that had surpassed all of its anticipations, the Dutch East India Company was transformed into a new colonial and political empire. The Dutch Company

even made war against British colonial interests in Jakarta. The British knew precisely what the Dutch were up to, and they wanted a piece of the action. In 1618, Adm. Jean Koen fought the British in Jakarta. The city was burnt to the ground and the British were forced out permanently. The city was rebuilt in 1621, under the old Dutch feudal name—Batavia—and became the center of all of the Dutch operations in the Far East. Batavia then became known as the Pearl of the Orient. Such a monopoly expanded into India, into Ceylon (Sri Lanka) in 1658, into Malacca (Malaysia), Les Isles De Sonde (Sunda Islands), the Celebes (Sulawesi), Timor, Borneo, Sumatra, and then beyond, into Thailand, Taiwan, China, and Japan.

Since the shareholders of the company were the ones fixing the prices, the “little green men under the floorboards of the stock exchange,” in Amsterdam, kept improving the differences between the cost of buying cheap spices and selling them dear, which brought them a profit of 200-300% per annum. In his *History of Dutch Commerce*, historian M. Lueder estimated that during 137 years, from its founding in 1602 until 1739, the Company had bought for a total of 360 million florins, and sold for a total of 1,620 million florins: a spoiling of nature, and of the general welfare of the people of Holland and of the Far East. [back to text for fn_5]

[fn_6] Pierre Clement, *Lettres, instructions, memoires de Colbert, Tome IV*. Paris: Imprimerie Imperiale, 1867, p. 216. [back to text for fn_6]

[fn_7] Clement, *op. cit.*, p. 235. [back to text for fn_7]

[fn_8] Historian Pierre Clement wrote that when Mazarin died, “leaving France in a state of peace on the outside, freed from the factions on the inside, but tired out, without resources, and scandalously exploited by any man who had 100,000 ecus to lend to the Treasury at 50% interest, Colbert, who had long followed with diligence the progress of corruption, who knew all of its ruses and weaknesses, and who was revealing them to

Louis XIV–Colbert whom the King consulted first in secret, because the need he had of him was so great–necessarily had to be brought into the Council and occupy the first place. His special skills, his antecedents, his character, his hard work, the important fortune of Mazarin that he administered so wisely during 15 years, but most of all the modesty of the functions he had held under the Cardinal [Mazarin], everything pointed him toward Louis XIV.” (Pierre Clement, *op. cit.*, p. 94.

In his article, “Colbert’s Bequest to the Founding Fathers,” historian Anton Chaitkin appropriately likened Colbert’s 1661 bold intervention to a real coup d’état (*EIR*, Vol. 19, No. 1, Jan. 3, 1992, pp. 20-21). [back to text for fn_8]

[fn_9] See G.W. Leibniz, “The Discoveries of Principle of the Calculus in *Acta Eruditorum*,” eight unpublished translations by Pierre Beaudry. [back to text for fn_9]

[fn_10] Philip Valenti, “Britain Sabotaged the Steam Engine of Leibniz and Papin,” *EIR*, Vol. 23, No. 6, Feb. 16, 1996, pp. 18-23; see also *Fusion*, Vol. 2, No. 4, Dec. 1979. [back to text for fn_10]

[fn_11] Pierre Clement, *op. cit.*, p. 305. [back to text for fn_11]

[fn_12] Sébastien Le Prestre, Marquis de Vauban (1633-1707), was a Marshal of France and a military engineer who had studied Leonardo da Vinci and especially the great works of Pierre-Paul Riquet. A member of the Academie des Sciences, Vauban distinguished himself by establishing the most advanced form of modern fortification, surrounding France with a defensive shield by rebuilding more than 300 fortified cities and creating 37 new ones. (The post-Vauban Fort McHenry, located in Baltimore, Maryland, is a typical Vauban fortification.)

Vauban was a Colbertian economist who was preoccupied mostly

with improving the conditions of labor, and who considered that “work is the principle of all wealth.” Louis XIV unjustly disgraced him, but it was in honor of Vauban that Saint-Simon created the French word *patriote*. [back to text for fn_12]

[fn_13] Roy and Alma More, *Thomas Jefferson’s Journey to the South of France*. New York: Stewart, Tabori & Chang, 1999, p. 157. [back to text for fn_13]

Principles of Westphalia

The Treaty of Westphalia of 1648 brought an end to the Thirty Years’ War, the last of wars that had drowned Europe in blood in battles over religion. It defined the principles of sovereignty and equality in numerous sub-contracts. It became the constitution of the new system of states of Europe. We paraphrase the two key principles:

Article I begins: A Christian general and permanent peace, and true and honest friendship, must rule between his Holy Imperial Majesty and his Holy All-Christian Majesty, as well as between all and every ally and follower of the mentioned Imperial Majesty, the House of Austria ... and successors.... And this Peace must be so honest and seriously guarded and nourished that each part furthers the advantage, honor, and benefit of the other.... A neighborliness should be renewed and flourish for peace and friendship, and flourish again.

(In other words, peace among sovereign nations requires, according to this principle, that each nation develops itself fully, and regards it as its self-interest to develop the others fully, and vice versa—a real “family of nations.”)

Article II says: On both sides, all should be forever forgotten and forgiven—what has from the beginning of the troubles, no matter how or where, from one side or the other, happened in terms of hostility—so that neither because of that, nor for any other reason or pretext, should anyone

commit, or allow to happen, any hostility, unfriendliness, difficulty, or obstacle in respect to persons, their status, goods, or security itself, or through others, secretly or openly, directly or indirectly, under the pretense of the authority or the law, or by way of violence within the Empire, or anywhere outside of it, and any earlier, contradictory treaties should not stand against this.

Instead, the fact that each and every one, from one side and the other, both before and during the war, committed insults, violent acts, hostilities, damages, and injuries, without regard of persons or outcomes, should be completely put aside, so that everything, whatever one could demand from another under his name, will be forgotten to eternity.

–Prepared by Pierre Beaudry from the French and Latin original texts. [back to text]

Preview the fall issue here

The Schiller Institute has just released the second issue of its new quarterly journal dedicated to the creation of a classical culture. The 95-page issue, described below, is yours as a monthly contributing member. Memberships start at \$5/month. Give more if you can. This beautiful journal, written for audiences from 12 to 102, is a map to winning a beautiful future. Failure is not an option.

In this special issue, we take on the question of “What is an Aesthetical Education?” This is an incredibly important and challenging question, but one that must be taken up. We want to examine different people and nations who have either attempted or successfully created this type of educational system.

We have a very wonderful composition for you to work through. Here are a few highlights:

Restore Classical Education to the Secondary Classroom

by Lyndon LaRouche

The Cult of Ugliness, Or Beauty As A Necessary Condition of Mankind

by Helga Zepp-LaRouche

Foundation for the Future

by Leni Rubenstein

The Current Transformation of Education in China: Shaping a More Beautiful Mind

by Richard A. Black

A Taste of the Sublime Comes from the Most Unexpected of Places

An Interview with Heartbeat Opera's Ethan Heard

Subscribe here!

Have fun! *Anastasia Battle*, Editor-in-Chief, *Leonore*

**Kampagne for kaos og
forvirring**

– led efter det britiske spor

Leder fra LaRouche PAC, USA, 2. okt., 2017 – Historien om Imperium er historien om »del og hersk«. På et tidspunkt, hvor menneskets historie står over for en transformation sådan, som vi i dag oplever, med det store potentiale for et nyt paradigme for hele menneskeheden, baseret på den Nye Silkevejspolitik for global udvikling, skal man se på større destabiliseringer med en skarp lugtesans, der lugter det beskidte spor af Imperium.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag mindede verden om: Nationalstaten er Imperiets fjende.

Det britiske Imperium har altid promoveret ideen om »Regionernes Europa«, der var baseret på etniske og religiøse forskelle, som var belejligt for destabiliseringer af nationalstater, der ikke var samarbejdsvillige. Hvem står bag krisen i Catalonien, der truer, ikke alene Spanien, men hele Europa? Hvem var det, der opdelte Cameroun i engelsk- og fransktalende sektorer efter Første Verdenskrig, og nu har aktiveret kravet om uafhængighed for den engelske sektor, som har ført til 17 dødsfald i dag og potentielt kaos i morgen? Bemærk, at Kina nu er Camerouns førende handelspartner, som det er tilfældet med nationer i det meste af Afrika, og nu er i færd med at bygge et undersøisk kabel fra Cameroun til Brasilien, som vil betjene alle nationerne i Afrika og Sydamerika.

Hvorfor har Israel så åbenlyst støttet den kurdiske folkeafstemning, der destabiliserer ikke alene Irak, men også Iran, Syrien og Tyrkiet, hvis regeringer har været et mål for London og Wall Street?

Det fuldstændig tossede, horrible mordorgie i Las Vegas må ikke afskrives uden at følge sporet, snarere end at acceptere historien om den »enlige morder«, der så ofte har været brugt

til at skjule sandheden.

Det måske mest klassiske eksempel på britisk del-og-hersk er iscenesættelsen af den israelsk-palæstinensiske konflikt, der er blevet brugt til at opsplitte hele verden i det seneste århundrede. I dag er det et prøveeksempel for de to paradigmer, som menneskeheden står overfor. I dag mødes de to palæstinensiske bevægelser, Fatah og Hamas, i Gaza for at drøfte forsoningen af palæstinensisk styrelse. De fleste presserapporter og »eksperteranalyser« afskriver denne bestræbelse som værende dømt til nederlag, af samme grund, som lignende bestræbelser tidligere er mislykkedes.

Men, i dag er der en forskel – Bælte & Vej Initiativet. En palæstinensisk forretningsmand, Munib al-Masri, annoncerede søndag en plan for at skabe et selskab, der er helliget til udviklingsprojekter i Gazastriben til støtte for Kinas Bælte & Vej Initiativ. Al-Masri er viceformand for det Internationale Handelskammer for Silkevejen. Formanden for denne institution, Lu Jianzhong, der er præsident for CCC International Holding Ltd. i Kina, har været involveret i byggeri af infrastruktur i hele Afrika og besøgte i sidste uge Vestbredden, hvor han mødtes med præsident Abbas og økonomiminister Odeh.

Det er netop den Nye Silkevej, der kan forandre historiens imperiegeometri, og som kan skabe fred gennem udvikling. Genopbygningen af Syrien, f.eks., er allerede begyndt gennem det internationale samarbejde mellem Rusland, Kina og andre, der er involveret i Bælte & Vej-processen.

Der er al mulig grund til at mene, at denne historiske Nye Silkevejsproces kan lykkes med virkelig at forene verden i det nye paradigme. Præsident Trump har sagt, at han ønsker at gøre Amerika stort igen gennem samarbejde med andre store nationalstater, der hver især sætter deres eget folk først, men samarbejder i harmoni med alle andre nationalstater. Dette var grundlaget for den Westfalske Fred i 1648, som afsluttede de religiøse krige i Europa og skabte den moderne

nationalstat. Dette er den konfucianske harmoni, der har inspireret Kinas mirakuløse vækst ud af fattigdom i løbet af de seneste årtier, efter Kulturrevolutionens mareridt.

Det kupforsøg mod præsident Trump, der udføres af det forbryderiske slæng omkring Robert Mueller, kan og må knuses ved hjælp af [EIR-dossieret](#), der er udfærdiget til formålet.[1] Det er netop samarbejdet mellem USA, Rusland og Kina i den Nye Silkevej, der adresserer alle nationers og alle folkeslags fælles interesser, og som har været *EIR's* og Schiller Instituttets mission siden deres grundlæggelse. Nu er vores tid kommet.

Foto: Folkeafstemning i Catalonien; folk, der protesterer på Las Ramblas for uafhængighed fra Spanien. 2. okt., 2017. (Sasha Popovic / Flickr / CC BY-NC-ND 2.0)

[1] Se også: [LPAC Internationale Webcast, 29. sept.](#)

Om Den westfalske Fredstraktat – som Tony Blair i 1999 erklærede for ophævet!

Den westfalske Fred er de aftaler, der kom ud af de forhandlinger, der fandt sted fra 15. maj til 24. oktober 1648 i de to byer Osnabrück og Münster i Westfalen. Freden afsluttede trediveårskrigen i Tyskland/Europa – og henvend hundrede års religiøse krige i hele Europa. Forud gik fem års løbende forhandlinger med alle krigens parter: næsten alle stater i Europa. Konferencen blev et forbillede for senere

konferencer. Princippet om staternes ligeberettigelse og uafhængighed af de sædvanlige koalitioner var med til at gennemføre freden.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte ('Responsibility to Protect, R2P'). Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden. (-red.)

Forslag til fordybelse:

 Helga Zepp-LaRouche: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«.

Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års jubilæumskonference i New York, juni 2014.

Et must!

Billede: Ratificeringen af Fredsaftalen i Münster, malet af Gerard ter Borch (1617-1684).

Egon Bahr: Vi har brug for noget i lighed med Den westfalske Fredstraktat

23. jan. 2015 – Mod slutningen af Frankfurter Allgemeine Zeitungs et-dages forum for sikkerhedspolitik i Berlin i går eftermiddags, sagde den tyske »Ostpolitik« grå eminence, Egon Bahr (socialdemokrat), at konflikten i Ukraine kun kan løses på et niveau med direkte forhandlinger mellem Den europæiske Union og Den eurasiske Union. Ukraine må aldrig blive medlem af NATO; det må forblive neutralt, ligesom Sverige, Finland og Schweiz; og ukrainerne må finde en formel for sameksistens og samarbejde mellem den vestlige, latinske kirke og den østlige, ortodokse kirke, sagde Bahr.

Dernæst sagde han, at hele verden har brug for et nyt system, der er acceptabelt for alle nationer, for at gøre en ende på krig: »Det, vi har brug for, er noget i lighed med Den westfalske Fredstraktat.[1] Denne traktat omfattede gensidig anerkendelse af hver af medunderskriver-staternes ukrænkelighed, samt forpligtelsen til ikke-indblanding i nogen stats interne anliggender. Dette var bindende aftaler. Denne traktat var i kraft i flere hundrede år; og det er, hvad vi i dag har brug for.«

Bahr sagde, at en sådan aftale naturligvis medfører, at man accepterer stater og samfund, der ikke har demokratier af den art, som Vesten gerne så der. Og hvilken form for demokrati ville for resten være ønskværdig: måske Singapore-modellen, et ikke helt demokratisk system?

Bahr sagde, at da han og hans modparter forhandlede Ostverträge (Østaftalerne) i 1970, kom den ideologiske forskel aldrig til diskussion; sovjetrusserne forsøgte ikke at omvende Bahr til at blive kommunist, og han forsøgte heller ikke at

omvende dem til demokrater. Det gjorde traktaterne mulige, og da USSR indvilgede i den tyske genforening i 1990, blev disse traktater endda transformeret til en venskabsaftale mellem Tyskland og Rusland – der stadig er i kraft i dag, selv om nogle mennesker foretrækker ikke at tage hensyn til dette.

[1] 1648

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York, den 17. januar 2015: Del III

(Se Del I [her](#). Se Del II [her](#).)

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i løbet af det sidste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

Da Kinas præsident Xi Jinping for halvandet år siden i Kasakhstan meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i Den gamle Silkevejs tradition, refererede han til dette:

Dette er Mogao-grotterne i Dunhuang. [klip slut]

Jeg kan kun råde jer til at gå på internettet og se nogle af

dokumentarerne om Den gamle Silkevej, for, for 2.000 år siden var Den gamle Silkevej et forsøg på at forene Europas nationer og kulturer med Asiens, og det førte til en enorm udveksling af varer, men vigtigere endnu, teknologier til fremstilling af silke, porcelæn, krudt, trykning, bogtrykning, og mange af tidens mest avancerede teknologier blev udvekslet og førte til en forøgelse af datidens menneskers velfærd. Så da Xi Jinping meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i traditionen efter Den gamle Silkevej, blev vi ovenud glade, for jeg sprang i vejret og sagde, »Wow! Nu satser Kina på Schiller Instituttets politik, Den eurasiske Landbro, Den nye Silkevej, som vi har været fortalere for, siden Sovjetunionens opløsning.«

I mellemtiden er der fundet en utrolig udvikling sted, for i de forløbne seks måneder har der været en åndeløs udvikling, der begyndte med Xi Jinpings meddelelse i november 2013 om, at han også ville bygge Den gamle, maritime Silkevej; dernæst var der i maj måned topmødet mellem Rusland og Kina i Shanghai, hvor man indgik store aftaler mellem selskaber. Og så, i juli 2014, var der BRIKS-konferencen i Fortaleza, Brasilien, og bagefter topmøder mellem mange andre lande, mellem BRIKS-landene, Celac-landene, ASEAN og så fremdeles.

I denne periode er der sket en åndeløs udvikling, med projekter, der er blevet fuldstændig udelukket af de vestlige medier eller er blevet bagtalt, som bygningen af den nye Panamakanal gennem Nicaragua, som bliver bagtalt som værende miljøskadelig; men at det vil hæve levestandarden for Nicaraguas befolkning, nævner de ikke, for denne kanal, der bliver 278 km lang, vil forbinde Stillehavet med Atlanterhavet, omgående give beskæftigelse til 50.000 arbejdere og blive færdigbygget på fem år, og transformere Nicaragua til en moderne nation.

Dernæst kom der et utroligt antal aftaler mellem selskaber mellem Rusland og Nicaragua; Putin besøgte landet, og man indgik aftaler om landbrugsproduktion; Nicaragua vil få et

GLONASS-system, der er et russisk GPS-system; flere aftaler om teknologisk samarbejde. Putin indgik også aftaler med Cuba, om bygning af en international lufthavn, atomkraftværker. Mellem Rusland og Argentina, samarbejde om atomkraft; luft- og rumfartsindustri; kommunikation; atomkraftværker; afsaltning af havvand. Mellem Argentina og Kina: præsident Xi Jinping og præsident Cristina Fernández de Kirchner indgik en altomfattende alliance, 19 aftaler – om atomkraft, infrastruktur, kommunikation, transport. Mellem Argentina og Kina: Kina udstedte flere kreditter til disse projekter. Kina vil bygge en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru. Bolivia: Bolivia er det mest spændende eksempel, hvor, fra at være et selskab, der dyrker coca-blade, Bolivia nu satser på en transkontinental jernbanelinje fra Brasilien til Bolivia til Peru. Rusland og Bolivia samarbejder om udvikling af atomkraft, selvfølgelig til fredeligt formål; uddannelsen af landets arbejdsstyrke, vandkraft. Bolivia og Kina: samarbejde om rumteknologi, satellitter. Rusland: gigantisk samarbejde med Brasilien, forøget handel, atomkraft, maskinværktøj. Brasilien og Kina bygger sammen infrastruktur, udveksler videnskab, samarbejder om rumfart, salg af brasiliansk fly til Kina, og udveksling af videnskab og teknologi.

Kina og Indien har indgået aftaler om 10 store projekter mellem Xi Jinping og Modi, om udvikling af thoriumreaktoren, højtemperaturreaktoren, pebble-bed-reaktoren; højhastighedsjernbanesystemer; en kæmpekorridor mellem Kina-Indien-Myanmar, Kolkata og Kunming, og endnu andre projekter i Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej.

Rusland og Kina har indgået 48 store aftaler, heriblandt om flydende atomkraftværker til storstilet afsaltning af havvand; desuden energiforsyning af store industri-parker, som f.eks. energiforsyning til olie-boreplatforme på havet; en pipeline fra Sibirien til Kina. De indgik en aftale om en 30-årig gasleverance; højhastighedsjernbanesystemer, Moskva-Kazan vil blive bygget omgående. Kina-ASEAN havde et topmøde i Myanmar i

august; dernæst var der en enorm udstilling i forbindelse med Den maritime Silkevej og maskinværktøj, i Nanning, Kina, i september måned, hvor 4.600 firmaer deltog.

BRIKS har taget initiativ til et program for uddannelse og udveksling af unge videnskabsfolk. De bygger mange nye universiteter og højere læreanstalter. Modi har sagt, at BRIKS-alliancen for første gang er en alliance mellem lande, der ikke er baseret på deres aktuelle kapacitet, men på deres fælles, fremtidige potentiale, og at Indiens store fordel er, at 60 % af alle indere er under 35 år, og at de vil blive Indiens hovedeksport til lande med demografiske problemer – som f.eks. Tyskland og Italien.

Modi har, på de sydasiatiske nationers [SAARC] nylige topmøde, genoptaget 30 store vandprojekter, som Indira Gandhi oprindeligt havde vedtaget, men som ikke blev bygget pga. mordene på hendes sønner; og nu vil disse vandprojekter tømme vandet, der kommer fra Himalaya, og som normalt forårsager gigantiske oversvømmelser i Bangladesh og andre lande; og nu vil dette vand blive tæmmet og bragt til anvendelse for landbrug og vandkraft.

En lignende udvikling er foregået i Egypten. Egypten er i færd med at udvide Suezkanalen til dobbelt kapacitet. Der foregår et intensivt samarbejde mellem Rusland og Egypten om atomkraft og landbrugsproduktion.

Rusland og Sydafrika: Rusland støtter opbygningen af en atomkraftindustri i Sydafrika, mens Kina hjælper Sydafrika med at vinde kontrollen over store stålfabrikker, som de i mellemtiden havde mistet til britisk kontrol, tilbage. Li Keqiang, Kinas premierminister, var i Afrika og meddelte, at det er kinesernes plan at forbinde alle Afrikas hovedstæder gennem et system af højhastighedstog.

Dette er alt sammen en kendsgerning, og jeg kan blot nævne nogle af projekterne, men hvis man ser på detaljerne, er det

svimlende, hvad disse lande udretter netop nu. Og dette er en alliance mellem lande, der er kommet for at blive, for, for blot et par dage siden gav den russiske viceudenrigsminister Igor Morgulov et interview til Xinhua, hvor han sagde, at Rusland vil bruge sit formandskab for BRIKS, der begynder i april, til at transformere BRIKS fra at være et »dialog-baseret forum« til at blive »en fuldt udviklet mekanisme for interaktion omkring hovedspørgsmål vedrørende global økonomi og politik«. At de, på BRIKS-topmødet i den russiske by Ufa i juli måned, hvor Shanghai Cooperation Organization [SCO] også vil mødes, vil fremlægge en »reform af det internationale og økonomiske system«, »styrke de internationale relationers lovmæssige rammer, gøre større brug af deres økonomiers komplementære natur« for at »fremskynde udviklingen« af vore lande, »forbedre industriel og teknologisk samarbejde«, beslutte nye projekter inden for »energi, minedrift, metallurgi, agro-industri, telekommunikation, højteknologi«, udvide BRIKS' evner inden for den sociale sfære, forskningsaktivitet, sundhedssystemer, udvikling af ungdommen og informationspolitik. De vil også cementere og konsolidere de nye finansinstitutioner, den Nye Udviklingsbank, der vil finansiere alle disse projekter, sammen med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; de er i færd med at skabe Contingency Reserve Arrangement, en valutareservefond, der skal forsvare medlemslandene imod spekulative angreb og i tilfælde af en global krise. De intensiverede integrationen af deres stater, og de styrkede deres handels- og investeringskapaciteter, og Rusland i særdeleshed samarbejder aktivt med Kina om disse spørgsmål.

BRIKS vil sammen øge deres strategi for økonomisk samarbejde frem til 2020, de vil skabe et råd for forretningsanliggender, en økonomisk blok med deltagende lande, og de vil have Indien og Pakistan til at gå med i Shanghai Cooperation Organization og afholde fælles, kommende mindehøjtideligheder for at fejre sejren over nazisterne i Anden Verdenskrig.

Det betyder, at der er en helt anden verden derude. BRIKS-landene, Celac, landene i ASEAN, og en voksende alliance af andre lande er i færd med at opbygge en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og den er baseret på fundamentalt forskellige idéer, ikke på global dominans, ikke på den idé, at der er én tilbageværende supermagt, der regeres af, ikke en Washington-konsensus, men i virkeligheden af underkastelse fra alle dem, der tror på denne Washington-konsensus til Wall Streets og Londons herredømme.

Konceptet med Den nye Silkevej bygger på et helt andet koncept, og alle lande indbydes til at deltage, ikke som en geopolitisk interesse imod andre geopolitiske interesser, men som en eneste, forenende idé om hele menneskeheden. Præsident Xi Jinping har gentagne gange forklaret de principper, på hvilke Den nye Silkevej er bygget. Han sagde: Det er et koncept for gensidig udvikling, der er ikke-konfronterende. Det indeholder gensidig respekt og dialog. Det omfatter respekt for valget af den andens sociale system. Det støtter den andens strategiske interesser. Det udviser absolut respekt for hver enkeltes suverænitet. Det er en absolut afvisning af enhver form for overherredømme.

På Den sjette Konference for Strategisk og Økonomisk Dialog i 2014, mellem USA og Kina, foreslog Kina en ny model for relationer mellem større stater, og vægten blev lagt på behovet for gode og stabile relationer mellem USA og Kina, der må være et anker for stabilitet i hele verden, og at begge stater er ansvarlige for verdens skæbne og fælles fremtid. Og på det nylige APEC-møde i Beijing i oktober tilbød Xi Jinping præsident Obama, at USA og andre større nationer burde gå med i alt dette, Den nye Silkevej, AIIB og den Nye Udviklingsbank.

Men alle de vestlige tænketanke, i hvert fald alle dem, jeg kender, samt de etablerede medier og en stor del af Kongressen, der naturligvis er kontrolleret af denne Washington Konsensus, der betyder Wall Street-penge, de berømte »mørke penge«, der købte det nylige midtvejsvalg; de

siger alle, »åh nej, Kina er en imperiemagt, alt dette er ikke sandt, Kina har onde motiver, de forfølger deres egeninteresse«. Og typisk for dette var en artikel i den tyske avis *Die Welt* den 7. juli med overskriften, »Kæmpeimperiet rækker ud efter hele verden«.

Men det, som Kina og BRIKS-landene gør, er, hvad USA plejede at gøre, da det endnu var en sund, fornuftig nation. Efter Uafhængighedskrigen mod Det britiske Imperium, skabte Alexander Hamilton netop den form for kreditsystem, den form for bankvirksomhed og økonomi, og han fremlagde i sine berømte rapporter til Kongressen det, der siden blev verdenskendt som »Det amerikanske system for politisk økonomi«. I sin Rapport om spørgsmålet om produktion skrev han: »At pleje og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet ved at mangedoble objekterne for foretagender, er ikke blandt de mindst betydningsfulde af de hensigtsmæssige udveje, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes.« Og denne forbindelse mellem intellektets opfindelser, intellektets kreative evne, og forøgelsen af arbejdsstyrkens fysiske produktionsproces, det er kernen i Det amerikanske System.

Og det er, hvad Kina gør i dag, og det har ført til denne fænomenale udvikling i de seneste 30 år. Og det, Kina gjorde i denne periode, er grundlæggende set det samme, som USA og Europa og flere andre lande gjorde. Og det er grundlaget for BRIKS-alliancen i dag, der satser på en videnskabs- og uddannelsesbaseret økonomi, videnskabeligt fremskridt som drivkraft for økonomien. Og det var på denne måde, Kina udviklede sig fra Kulturrevolutionens totale ødelæggelse for 40 år siden og blev i stand til, på 30 år, blot 30 år, at opnå det, som det tog USA og Europa 200 år at opnå. Det er grunden til, at Kina i dag er den førende rumfartsnation i verden, og grunden til, at de, i samarbejde med Indien og Rusland om rumfart, i dag er førende i verden.

Idéen om respekt for den andens interesse er tilfældigvis også princippet i Den westfalske Fredstraktat, ud af hvilken

voksende international lov, og den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøse krige i Europa. Denne ånd fra den Westfalske Fred er baseret på Nicolaus Cusanus' idéer. [Nicolaus Cusanus](#) (Nicolas af Cusa; Nikolaus von Kues) sagde, at formålet med enhver form for samfundsorden er *concordantia*, harmoni. Den er forudsætningen for, at det almene vel kan udvikles. Denne harmoni er baseret på alles udvikling, i deres gensidige interesse.

Det menneskelige samfund, ifølge Nicolaus, er en del af et billede om en harmonisk, kosmisk orden, som Skaberen har bygget i universet, og som kun fungerer, hvis det (universet) virkeliggør denne orden. At søge harmoni (overensstemmelse) er også det enkelte individs opgave i hans eller hendes politiske aktivitet, og den kan udelukkende kun være baseret på *consensus omnius*, dvs. samtykke fra alle, og kan ikke være baseret på underkastelse under den stærkeres herredømme. Hvert enkelt individ må lære at tjene helheden som en del, men også respektere den anden som legemliggørelsen af den samme rettighed. Denne idé udvikler Nicolaus i sin *Concordantia Catholica*.

Hvis man undersøger Confucius, finder man nøjagtig de samme idéer. Hos Confucius har man begrebet *ren*, som betyder *agape*, kærlighed; og *li*, hvilket netop betyder idéen om, at hvert enkelt individ må opfylde sin plads i universet på bedste måde, for at universet kan fungere.

En lignende idé er også Confucius' idé om harmoni, som må eksistere i samfundet. Han siger, »vejen til denne harmoni er udviklingen af hvert individ til at blive et menneske med en meget høj moral, til at blive en *chün tzu*, en ædel person. Og Confucius sagde, at lovgivning, loven, ikke er den kraft, hvormed man skaber *chün tzu*, det sker kun gennem lederskabets moralske eksempel – hvilket tilfældigvis er den samme idé, som i Schillers »Menneskets æstetiske opdragelse« som den eneste måde, hvorpå staten kan fungere og blomstre. Lederskabets moralske eksempel må inspirere befolkningen gennem sit

eksempel, og hvis lederskabet er moralsk, så vil befolkningen automatisk udvikle den form for skamfuldhed, så den afviser det onde og søger det fuldkomne og selvfuldkommengørelse. Men vores kultur er blevet en fuldstændig skamløs kultur. Alt er tilladt, og det er et tegn på en døende kultur.

Nicolaus Cusanus skrev i *De Venatione Sapientiae*, Jagten efter Visdom, at, i alle former for eksistens i kosmos er der en indre dynamik om at være i den mest perfekte form. Og der eksisterer i universet en orden, et naturligt begær i alle ting, efter at udvikle sit eget væsens essens, i fællesskab med de andre arter, på den optimale måde, på en sådan måde, at det udvikler sig fra vegetative former, til højere former for mental bevidsthed og menneskelig kreativitet, som en refleksion af Skaberens. Og dette er den højeste refleksion af dette princip i universet, og det er, på en måde, formålet med og målet for universet.

Dette er, hvad Manhattan-projektet virkelig drejer sig om. For da Lyndon LaRouche, min mand, opfordrede til dette Manhattan-projekt, så var det idéen om, at New York, og Manhattan i særdeleshed, må spille en meget speciel rolle i at ændre USA's kurs. Hvis menneskeheden fortsat skal eksistere, som jeg sagde i begyndelsen, så er det absolut en bydende nødvendighed, at USA og Europa tilslutter sig BRIKS-dynamikken.

Men netop nu rives Europa fra hinanden. Der er dem, der følger Washington-konsensusen, udvidelsen af NATO, inddæmningen af Rusland, provokationerne ved at støtte nazister i Ukraine – og det er, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, en skam, der falder på fr. Merkel, og jeg ønsker virkelig, at I udbreder denne skam overalt, hvor I kan.

Men der er imidlertid også andre: EU's udenrigsminister, fr. Mogherini fra Italien, har netop udarbejdet en ny rapport til EU's udenrigsministre, der kræver en fornyelse af relationerne med Rusland. Den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert, har netop sagt, at Frankrig ikke ønsker en opsplittning

mellem Europa og Rusland. Jeg har ikke noget problem med konceptet om Eurasien, sagde han. Rusland må være en bro mellem Europa og Asien.

I Grækenland, med de kommende valg den 25. januar, hvis Syriza og de Uafhængige Grækere vinder, så vil de annullere sanktioneerne og vil ikke gå med til en fornyelse af sanktioneerne mod Rusland. Den tyske koordinator for russisk politik, Gernot Erlen, har netop givet et interview, hvor, på den ene side, han viste sig at være fuldstændig uvidende om Kinas virkelige politik; men han sagde, at hvis der kommer en militær løsning på krisen i Ukraine, som ikke alene visse folk i Europa er fortalere for, men også nogle oversøiske folk, så vil det føre til det rædselsscenario, som Gorbatsjov har skitseret.

Vi har et problem i Tyskland: Vi skal af med Merkel, hvis Tyskland skal overleve.

De europæiske nationer har nu en gigantisk krise som et resultat af udviklingen i Mellemøsten. Hver dag er der hundreder, undertiden tusinder af flygtninge, der kommer i små både fra Afrika, men i øjeblikket mest fra Syrien og Irak. Og mange af dem drukner – halvdelen af dem drukner! Og selv om de ved, at 50 % vil drukne, kommer de stadigvæk, for at flygte fra rædslerne i disse lande, fra det Helvede, der hersker i deres hjemlande. Og disse druknede mennesker er ved at forvandle Middelhavet til et dødens hav.

For nylig narrede menneskesmuglere flere hundrede kvinder og børn, gravide kvinder, op i gamle fragtskibe, der allerede lå på skrotpladsen, og de brugte dem en sidste gang til at stoppe hundreder af disse stakkels mennesker op i bådene, hvor de dernæst bare efterlod dem, midt i Middelhavet, uden navigation, uden vand og mad, til at vente på at dø eller blive reddet – hvad som helst. Denne flygtningestrøm fra Mellemøsten og Afrika øger selvfølgelig fremmedhadet i Europa, og I har måske hørt om de store demonstrationer mod

udlændinge, og racekonflikt.

Hvad er så situationen i USA: Den lange liste af krige, uretfærdige krige, der var baseret på løgne og avlede terrorisme, er ikke i USA's interesse, og der er fornuftige, amerikanske diplomater, der holdt taler offentligt i Washington, hvor de sagde, at selv ud fra en snæver, amerikansk interesse har disse krige fuldstændig skabt had blandt folk mod Amerika, og Amerika har mistet magt i verden som et resultat.

Derfor må USA gå i fællesskab med BRIKS, med Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, for at udvikle Sydvestasien som en forlængelse af Den nye Silkevej, et program, der kun kan realiseres som en del af Verdenslandbroen, og et program, som vi detaljeret har præsenteret, allerede i 2012, med konkrete projekter, vandstyring, at gøre ørkenen grøn, at bygge ny infrastruktur, at bygge nye byer der, hvor der nu er død og hungersnød, og som ville fjerne fattigdom og derfor også grobunden for terrorisme.

Jeg tror, at folk i USA, ud fra min erfaring, har tendens til fuldstændig at undervurdere dybden af anti-amerikanismen i verden som resultat af tre Bushregeringer og seks år med Obama. Krige, der byggede på løgne, på millioner og millioner af dræbte, hvis liv blev ødelagt, og jeg nævner kun Iraks tilfælde, krigene og embargoen her, men hvis man tænker på situationen i Syrien, Libyen, Afghanistan, med så mange dræbte, traumatiserede, så mange soldater, amerikanske soldater og andre, dræbt, sårede, traumatiserede, ødelagt for resten af livet. Og selvfølgelig, familierne til ofrene for 11. september.

For at besejre en så gigantisk smerte, hos så mange mennesker, for at besejre en så millionfold forbrydelse, krigsforbrydelse, kræves der et lige så stort, eller større, ekstraordinært gode, for at erstatte det.

Forudsætningen for dette er at gøre en ende på Wall Streets kasinoøkonomi, for omgående at hjælpe med at få genindført Glass/Steagall-loven, oprette en Nationalbank i traditionen efter Hamilton, fjerne de ubetalelige derivater og den giftige gæld, reorganisere den tilbageværende gæld i en Nationalbank som grundlag for et nyt kreditsystem, nøjagtig, som Alexander Hamilton gjorde. Og derfor, i denne tradition efter Hamilton, må New York bliver den affyringsrampe, fra hvilken USA kan genetableres som en republik.

New Yorkere er berømte i hele verden for, at New York er hovedstaden – faktisk den intellektuelle hovedstad i USA. Og det er grundlæggende set en by, som virkelig er en smeltedigel, hvor man har repræsentanter for næsten alle nationer på denne planet. Og hver af dem giver et unikt bidrag til den meget specifikke idé om New York, og derfor er New York synonymet for én menneskehed.

New Yorkere er stolte af at være mere intelligente, mere tænkende og mere kreative end de fleste amerikanere, og derfor mener jeg, at det udgør de perfekte forudsætninger for herfra at lancere en landsdækkende bevægelse for at gå med i BRIKS, for at skabe en ny æra for civilisationen og gøre en ende på den bestialske æra med krig og terrorisme for evigt.

Og, i John F. Kennedys gode ånd i hans berømte tale: Lad mig slutte mig til jer som New Yorker.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningsbudskab til konferencen i New York](#)

PRESSEMEDDELELSE:

Prominente ledere støtter Resolution, der kræver, at USA og Europa afviser geopolitik og i stedet samarbejder med BRIKS

17. dec. 2014 – En gruppe på flere end 100 prominente politikere, forretningsfolk, akademikere, videnskabsfolk og kunstnere fra 20 lande har offentligt underskrevet en resolution, der kræver, at USA og Europa samarbejder med BRIKS-landene, for fred og økonomisk udvikling. Resolutionen, der er sponsoreret af Schiller Instituttet, blev udstedt som respons på den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud til USA om at tilslutte sig Kinas udviklingsprogram med den Nye Silkevej og forlade konfrontationspolitikken mod især Rusland og Kina.

De prominente underskrivere får følgeskab af flere end 1.000 almindelige borgere fra disse og andre lande, der som en presserende sag ønsker, at deres regeringer skal forlade konfrontationspolitikken og i stedet samarbejde med BRIKS-landene, med Den westfalske Fredstraktats princip om 'den andens fordel' som grundlag. Schiller Instituttet planlægger fortsat at indsamle underskrifter på resolutionen fra såvel

intellektuelle ledere som almindelige borgere, med det formål at skabe en massebevægelse for økonomisk udvikling og fred.

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, sagde:

»Idéen om at samarbejde med Xi Jinpings tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej er det vigtigste fredsinitiativ for at få verden bort fra randen af konfrontation og krig. Samarbejde om dette initiativ er et fantastisk perspektiv for menneskeheden. Jeg opfordrer alle mennesker til at uddele denne resolution og hjælpe os med at få flere underskrifter.«

USA hjemmeside: Listen over de prominente lederes underskrifter findes på LaRouchePAC's hjemmeside her.

Dansk hjemmeside: Se Resolutionen (på dansk) og de prominente underskrifter fra 20 nationer – og skriv under – **HER**

Her er nogle prominente underskrifter fra Danmark:

Tom Gillesberg
in Denmark

Chairman, The Schiller Institute
Copenhagen Denmark

Hugo	Andersen	Director, Taarnby Karroserifabrik	Taarnby	Denmark
------	----------	---	---------	---------

John Scales	Avery	Associate Professor Emeritus, at the Department of Chemistry, University of Copenhagen, Chairman of The Danish Peace Academy, Contact Person in Denmark for Pugwash Conferences on Science and World Affairs		Denmark
Anika Telmányi	Lylloff	Violinist	Copenhagen	Denmark
Mohammed	Mafoud	Head of Danish-Syrian Union		Denmark
Jens Jorgen	Nielsen	Lecturer, Niels Brock, Business School, former newspaper correspondent in Russia		Denmark
Thomas Grønlund	Nielsen	Physics Lecturer	Herlufsholm Skole	Denmark
Ole	Skjold	former director Ole Skjold ApS	Frederikssund	Denmark
Erling	Svendsen	Former President Danish Wheat Growers Association	Hvalso	Denmark

Ole	Valentin-Hjorth	Economist		Denmark
-----	-----------------	-----------	--	---------

Helga Zepp-LaRouche: Et valg mellem liv og død i form af to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution vil forandre verden

International videokonference, Mexico City 20. nov. 2014.

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, talte til et overfyldt publikum på flere end 100 mennesker, de fleste unge, der var samlet i Mexico City til et seminar med titlen »Et valg mellem liv og død og to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution, som vil forandre verden«. Zepp-LaRouche bragte dette budskab til denne nabo til USA midt i politiske omvæltninger og sagde til dem, at den revolution, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejsinitiativ og BRIKS-nationernes kamp for udvikling giver anledning til optimisme for Mexico, og for menneskeheden i almindelighed.

Helga Zepp-LaRouche: Goddag. Det glæder mig meget at sende jer mine hilsner på denne måde, og ikke blot til jer i Mexico, men også til de mennesker, der lytter i Argentina, Chile, Columbia, Peru, Guatemala, Spanien og sandsynligvis i mange andre lande.

Vores civilisation befinder sig i øjeblikket ved en korsvej, hvor menneskehedens fremtid er et fuldstændig åbent spørgsmål. De er stadig mulighed for at vi ender med en global krig, der ville føre til civilisationens udslettelse. Denne fare er til stede, og den er meget akut.

Men grunden til, at jeg ikke desto mindre er optimistisk med hensyn til, at vi har en chance for, ikke alene at undgå dette, men også for at indlede en ny æra i civilisationen, som er radikalt anderledes og meget mere i overensstemmelse med menneskets værdighed, og dette har at gøre med udviklingen i BRIKS-landene og i mange lande, der har tilsluttet sig denne kombination af nationer.

Lige nu er der en enorm fare til stede, på grund af præsident Porosjenkos provokationer i Ukraine, hvor han ikke alene afskærer befolkningen i Østukraine fra humanitær hjælp, skoler, pensioner, midler til at drive hospitalerne, i et tydeligt forsøg på at provokere Rusland til at respondere og dernæst få Rusland viklet ind i en krig, eventuelt med NATO; Porosjenko har endda udtrykkelig sagt, at man ikke kan udelukke en krig med Rusland. Jeg mener, at det eneste måde at besvare dette på er, at det internationale samfund kommer ud og fordømmer, hvad Porosjenko laver, han, som kom til magten gennem et kup i Kiev, som fik hjælp af mange nazister, og endnu i dag er hans regering gennemsyret af nazister. Dette kup var resultatet af en mangeårig manipulering, især fra briterne, USA, NATO, EU og ulykkeligvis også den tyske regering. Så jeg mener, at det eneste svar må være, at det internationale samfund fordømmer det, som Porosjenko laver og absolut standser sanktionerne mod Rusland, for det var alt sammen baserede på løgne og åbenlyse provokationer. Derfor bør

alle lande, især de europæiske, der ønsker at overleve, standse denne politik og se på det perspektiv, som findes for alle andre i form af BRIKS-landene.

Verden er heldigvis forandret, og magtkombinationen er ikke længere, som den var, for blot fire måneder siden. Det begyndte faktisk for over et år siden, da den kinesiske præsident Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej: Det var idéen om at forbinde de gamle handelsruter fra antikkens tid mellem Kina og Europa gennem Centralasien, og alene dette var et fantastisk perspektiv, fordi antikkens Silkevej ikke alene forbandt lande og nationer, men i datiden betød at overvinde enorme udfordringer i form af ørkenen og have, og det førte til et stort spring fremad i evolutionen og udviklingen af civilisationen på daværende tidspunkt. I dag ville dette have endnu større betydning, hvilket jeg vil tale om hen ad vejen.

Det næste skridt kom så i november måned sidste år, da Xi Jinping tilføjede idéen om Den maritime Silkevej, som igen var idéen om at forbinde alle landene omkring Stillehavet og øge handelen gennem at bygge havne og søfartsruter, og helt enkelt integrere hele Sydøstasien og Sydøstasien i langt, langt højere grad.

Det næste, virkelige store skridt i udviklingen af et nyt system var topmødet, der fandt sted i maj måned mellem præsident Putin og Xi Jinping i Shanghai, hvor de indgik 48 betydningsfulde, økonomiske samarbejdsaftaler, samt den berømte 30-årige gasaftale, som i sig selv var en virkelig stor begivenhed, fordi det betød, at Rusland og Kina fra nu af var bundet i et strategisk partnerskab, som var kommet for at blive.

Det næste virkeligt kvalitative skridt skete, da BRIKS-landene mødtes i juli måned i Fortaleza, Brasilien, hvor de indgik store aftaler og, i særdeleshed, hvor de besluttede at opbygge en ny finansinstitution, den Nye Udviklingsbank, en bank, som udelukkende kun var helliget finansiering af projekter, og

ikke længere spekulation; og de skabte ligeledes valutareservefonden, Contingency Reserve Arrangement, CRA. Begge disse institutioner fik indledningsvis en startkapital på 100 milliarder dollars, og meningen med CRA er, at den skal forsvare alle deltagende lande mod spekulative angreb fra gribbefondene, fra hedgefondene og lignende institutioner.

På denne BRIKS-konference opsummerede Xi Jinping den 16. juli ånden i sin indsats. Han sagde: »Historien lærer os, at junglens lov ikke er den rette vej at følge for menneskehedens sameksistens. Alle nationer bør følge det samme princip om tillid, at lære af hinanden, at arbejde sammen til fælles fordel og at skabe en harmonisk verden og vedvarende fred til fordel for det almene vel.«

De vestlige lande har meget svært ved at forestille sig, at der findes en gruppe nationer, hvis ledere rent faktisk virkelig arbejder for at fremme det almene vel. Men historisk set kan denne idé imidlertid føre sin filosofiske tradition tilbage til værkerne af Nicolaus Cusanus, det 15. århundredes store tænker og grundlæggeren af den moderne nationalstat og af moderne videnskab. Han havde denne idé, at overensstemmelse i universet, og på planeten, kun er mulig, hvis alle elementer i mikrokosmos udvikler sig i harmoni med et enkelt makrokosmos. Hvis man overfører denne tanke til nationerne, så kan der kun opnås fred på planeten, hvis alle nationer opnår deres maksimale, potentielle udvikling og samtidig gør til deres interesse at udvikle de andre nationer bedst muligt, og omvendt. Denne idé indgik for øvrigt i Den westfalske Fred, som endelig afsluttede 150 års religionskrige i 1648, og dette blev faktisk atter til grundlaget for international lov og FN-charteret.

Denne idé er i dag BRIKS-landenes ledende princip. Det, der er vokset af denne ånd, er et enormt antal projekter. Efter BRIKS-konferencen var der også et møde mellem BRIKS-landenes statschefer og statscheferne fra Unasur og lederne af Celac. De har alle sammen indgået aftaler om et sådant antal

projekter, at hvis disse alle gennemføres, og det er man allerede begyndt at gøre, så vil det fuldstændig transformere Sydamerika i løbet af få år. For eksempel: der er samarbejde omkring atomkraft mellem mange lande, mellem Kina, Brasilien, Argentina, Rusland, Indien, Bolivia og mange flere. Der er konstruktionen af en sekundær Panamakanal gennem Nicaragua med kinesisk hjælp. Kina hjælper også med at bygge en transkontinental jernbane i hele Sydamerika, begyndende med en jernbanelinje fra Brasilien til Peru.

Det, der i det væsentlige er sket med denne geometri er, at en enorm optimisme er brudt ud, og at lande, som i årevis har forsøgt at bygge projekter, men som ikke fik lov til det pga. af IMF's betingelsespolitik med krav om nedskæringer, nu kan gå videre med det, med hjælp fra BRIKS, med hjælp fra de nye finansinstitutioner, som man er i færd med at opbygge; så dette er en fuldstændig ny fase i civilisationens historie.

Og denne proces har taget endnu et stort spring fremad i de seneste tre uger: For, for tre uger siden, var der midtvejsvalg i USA, som førte til et bragende nederlag for Obama, og dette har i en vis forstand medført, at, alt imens det ikke har løst USA's problem, for nu har man de endnu mere problematiske republikanere, der vil overtage magten i begge Kongressens huse til januar, så foregår der alligevel også noget i USA. Obamas nederlag symboliserer imidlertid også på en vis måde USA's fald, og ligeledes formindskelsen af Europa, der er en slags koloni til den nuværende regering i Washington.

Dette blev meget klart under mødet i APEC [Det økonomiske samarbejde i det asiatiske Stillehavsområde] i Beijing. For det, der skete der, var grundlæggende set, at både Obama og – europæerne var ikke til stede – men ved det efterfølgende G20-møde i Australien blev også Europæerne virkelig kørt ud på et sidespor, for de har faktisk intet at tilbyde. Europæerne og USA har et system, der udelukkende er baseret på monetarisme. Og dette system, som er blevet fordømt, for øvrigt af Pave

Frans, som har sagt, at dette økonomiske system må have tilføjelsen af det femte bud, »Du skal ikke dræbe«, fordi det er et system, der dræber! Faktisk har dette system, som udelukkende er bygget på profit og kun har gjort en håndfuld mennesker rige, mens det har forarmet de mange; dette system har gjort, at nu 85 individer på planeten tjener lige så megen rigdom, som 3,5 milliarder mennesker! Pave Frans sagde også, at et system, hvis eneste formål er profit, virkelig bør ændres, og det var hans budskab til G20-topmødet.

På APEC-topmødet blev det meget klart, at det døende, monetaristiske system er på vej ned. Det var præsident Obamas oprindelige plan, at han ikke engang ville tillade, at kinesernes Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, eller Silkevejen, blev diskuteret på APEC-mødet! Men i de syv dage forud for APEC-ledermødet ændredes dynamikken totalt. Xi Jinping præsenterede, trin for trin, de kinesiske initiativer – den Nye Silkevej, som er et program – de betyder faktisk, at Kina, som har været igennem den største udvikling, noget land har gennemført på planeten i de seneste 30 år, har løftet hundrede millioner af mennesker ud af fattigdom, siden Deng Xiaopings reformer, og i løbet af disse 30 år er Kina kommet langt. I begyndelsen begik landet nogle fejl ved at producere billigt arbejde, til eksport til USA og Europa; men skridt for skridt har landet overvundet dette. Der var også den periode, hvor Kina blot kopierede fra andre lande – alle, der nogensinde har gennemført en industriel revolution, har kopieret fra andre lande, inklusive USA. Jeg ville sige, at det gør USA stadig i dag, med NSA's udspionering, som f.eks. oprører europæiske industrifolk meget, så folk burde ikke lave for meget postyr over kopiering – men Kina har nu også med held ladt denne periode bag sig. For Kina er nu baseret på et innovationsbaseret samfund og ditto industri, og inden for mange områder er det nu en verdensleder.

Alt dette blev præsenteret af Xi Jinping, med samt den nye Silkevejsfond, som Kina finansierer med 40 mia. dollars, og på

det efterfølgende ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] annoncerede de, at de ville investere 20 mia. dollars på at få søsat den Maritime Silkevej.

Der er en enorm optimisme, og det førte til en situation, hvor man kunne sige at alle de andre lande ligesom flokkedes omkring Kina. Frihandelsaftalen for det asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, var den dominerende frihandelsmodel, og selv Obama sagde i sin tale, at TPP, Trans-Pacific Partnership, hvis oprindelige hensigt var at ekskludere Kina, blot ville være et skridt på vejen til den mere inkluderende, kinesiske model.

Kina har derfor taget lederskabet, og det har taget lederskabet ikke alene med alle disse økonomiske infrastrukturinitiativer, men også med rumprogrammet. Kina skabte et enormt gennembrud med sin månemission sidste december, hvor Yutu månerobotten landede på Månen, og det har fremskyndet nye missioner siden da, med idéen om meget snart at bringe råmaterialer tilbage fra Månen til Jorden, som udvindingen af helium-3 for dernæst at anvende det til en økonomi baseret på fusionskraft på Jorden. Dette er et fantastisk perspektiv, for når vi først kan bruge helium-3 til fusionsprocesser på Jorden, betyder, at mennesket kan opnå energisikkerhed, råmaterialesikkerhed, og vi vil således fuldstændig komme ud over udsigten til at skændes om angiveligt sparsomme ressourcer.

I de seneste aftaler mellem Rusland og Kina og mellem Rusland og Indien er man også blevet enig om samarbejde omkring rumfart, hvor Indien havde et sensationelt gennembrud med sin første kredsløbssatellit omkring Mars. Indien blev således den første nation, der lykkedes med at opsende en satellit i kredsløb om Mars i første forsøg, og det endda til 10 % af omkostningerne, som et lignende NASA-projekt på samme tid kostede.

Det eneste, positive element, der er kommet fra Europa for

nylig, har været det storslåede gennembrud med Rosetta og Philae-landingsfartøjet, som landede på kometen »Chury« [komet P67 Churyumov-Gerasimenko], som er et program, der var ti år undervejs, hvor Rosetta måtte rejse 7,1 mia. kilometer for at nå til denne komet. Her er formålet at finde ud af universets oprindelse, livets udvikling og lignende spørgsmål.

Hvorfor er disse gennembrud i rummet så spændende? Først og fremmest er de en total gendrivelse af de løgne og det vanvid, som kommer fra miljøbevægelsen og dens oligarkiske herrer, som Verdensnaturfonden, Romklubben, Prins Philip og Det britiske Imperium generelt. De har alle påstået, at vil lever i et lukket system med knappe ressourcer, og at en bæredygtig udvikling er den eneste måde, menneskeheden fortsat kan eksistere. Dette er selvfølgelig en total løgn, for selvfølgelig lever vi ikke i et lukket system; vi lever i et anti-entropisk univers under konstant udvikling, underlagt helt andre principper.

Den store, tysk-amerikanske videnskabsmand og raketspecialist Krafft Ehrlicke udviklede denne idé med, at kolonisering af rummet er den næste fase i menneskehedens udvikling. Han havde denne idé om, at livet oprindeligt i universets evolution udviklede sig ud af havene ved hjælp af fotosyntese og op på kontinenterne, og dernæst udviklede arter med en stadig højere energigennemstrømningstæthed i deres metabolisme. Da mennesket så kom, udviklede disse mennesker sig meget hurtigt ved først at bosætte sig langs have og floder og dernæst tid efter anden udviklede infrastruktur, kanaler, som Karl den Store, der var den første til faktisk at foreslå, at man byggede kanaler til at forbinde floderne, og veje, og med udviklingen af jernbaner erobrede denne infrastruktur mere og mere udviklingen af kontinenternes indre. Med det nye perspektiv med den Nye Silkevej, som vi for øvrigt foreslog, da Sovjetunionen kollapsede; først i form af den Produktive trekant, og dernæst, efter Sovjetunionens opløsning i 1991, foreslog vi en Ny silkevej til at forbinde de europæiske og asiatiske

industri- og befolkningscentre, og vi kaldte det den Nye Silkevejs Eurasiske Landbro.

Dette projekt er nu kommet på dagsordenen, og når det er bygget, vil det være en Verdenslandbro, som vil bringe velstand ud til alle kroge i verden, og det vil overvinde indlandsområdernes underudvikling, som stadig eksisterer på de forskellige kontinenter.

Men denne fase i evolutionen vil slutte, og den næste, naturlige fase i evolutionen vil dernæst blive opbygningen og udvidelsen af infrastrukturen til det nære rum, og et andet ord for dette er kolonisering af rummet og udvikling af rummet.

Den Nye Silkevej vil, på en vis måde ligesom den gamle Silkevej, også udveksle de mest avancerede teknologier. I den antikke Silkevejs dage var disse teknologier fremstilling af silke, papir, krudt og teknologier til fremstilling af porcelæn, og i dag vil det være udveksling af teknologi vedr. atomkraft, fusionsenergi, rumforskning og rumrejser, og hele verden, hele planeten, vil blive transformeret til at blive en mere og mere vidensbaseret økonomi. Og så kan enhver se, at Vladimir Vernadskijs fantastiske idé absolut går at bevise: Nemlig, at der er en fundamental forskel mellem mennesker og dyr; at mennesket er den eneste art, som atter og atter kan gøre fuldstændig nye opdagelser, som ingen før så meget som kunne tænke, som ingen har gjort før, og dette er en proces, hvor vi nu virkelig befinder os ved en skillevej, hvor virkelig er ved at komme i gang.

Tænk en gang på dette: De seneste 10.000 år af menneskets historie, siden den sidste istid, er en meget kort tidsperiode, hvis man sammenligner med universets alder generelt. Men den udvikling, der har fundet sted i løbet af disse 10.000 år, er simpelt hen absolut enorm. For eksempel, en genstand som den, der plejede at være en håndøkse eller en dobbeltsidet håndøkse [en stenalderhåndøkse eller

skæreredskab], er i dag på størrelse med en smartphone; og med en smartphone kan man gøre alt muligt; man kan have internationale videokonferencer, man kan udføre undersøgelser, man kan gøre en enorm masse ting. Tænk en gang efter, fra en håndøkse til en smartphone, objekter af samme størrelse, men hvor meget teknologi er medgået til det? Og tænk nu på, hvis vi fortsætter med at udvikle os på denne måde, hvor vil menneskeheden så være om 100 år fra i dag? Om 1.000 år? Om 10.000 år? Dette gør det åbenbart, at Vernadskijs begreb om, at universets evolution fra den uorganiske til den biologiske sfære, til noosfæren, udvikler sig på en sådan måde, at noosfæren vil dominere mere og mere over biosfæren, og at den menneskelige kreativitet vil være det, der dominerer og er det fremherskende i hele universet.

Vi må derfor definere nutiden ud fra et fremtidsperspektiv, for vi kan allerede nu se, hvad menneskeheden vil være i stand til i de kommende århundreder og årtusinder, og vi stadig befinde os i civilisationens fosterstadie, og at tiden nu er inde til at blive voksne.

Det står også klart, at denne nye, økonomiske verdensorden, som meget, meget hurtigt er på vej frem ved hjælp af det centrum, som er Kina, Rusland, Indien og BRIKS-landene, absolut må kombineres med en ny, kulturel renæssance og menneskets æstetiske opdragelse. Det er baseret på det billede af mennesket, som går ud på, at ethvert menneske, hvert lille, nyt spædbarn, der fødes på denne planet, har potentiale til at blive et geni. Ikke et geni i form af en person, som bare gør underlige ting, men et geni, som er en skøn sjæl; en person, for hvem, i henhold til Friedrich Schiller, lidenskab og pligt, frihed og nødvendighed, er en og samme ting. Det er det, fordi der ikke længere er nogen modsigelse for en sådan person, der med glæde gør, hvad der bidrager til menneskets fortsatte udvikling, og så hvad han kan lide at gøre! Han/hun vil ikke udføre sin pligt som en opgave, han/hun ikke kan lide, men vil finde sin identitet i kreativiteten, og dette

vil blive hele menneskehedens identitet.

Det er derfor, vi lægger så meget vægt på klassisk kultur, for vi må samtidig med at afvise det døende, monetaristiske system også afvise den frygtelige popkultur, som følges ad med globaliseringen, og som har tendens til at forvandle mennesker til dyr, eller i det mindste til dumme tåber.

Det, vi i stedet skal gøre, er at genoplive de bedste, kulturelle traditioner i hver nation. Kina har f.eks. en vidunderlig, 5.000 år gammel historie, og konfucianisme, der er 2.500 år gammel, og denne filosofi leder i øjeblikket Xi Jinpings politik – jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at det forholder sig sådan.

Indien: Indien har ligeledes en lang tradition og er også en af civilisationens vugger. Det har en meget rig, filosofisk historie med den vediske tradition, Upanishaderne, Gupta-periodens skønne dramaer, den vidunderlige, indiske renæssance, der varede fra slutningen af det 19. til begyndelsen af det 20. århundrede og frembragte så fantastiske poeter som Rabindranath Tagore.

Der er Rusland, som har usædvanlige digtere som Pushkin og videnskabsmænd som Mendelejev og Vernadskij. Der er Spanien med Cervantes og Goya; Italien med Dante, Leonardo da Vinci og Brunelleschi. I Tyskland har vi de vidunderlige traditioner fra Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Kepler, Bach, Beethoven og Schiller.

Vi må genoplive alle disse kulturelle højdepunkter og dernæst få en dialog mellem civilisationer, hvor vi hver især, hver nation, relaterer til det højeste udtryk i den andens civilisation. På denne måde kan vi skabe en Ny Renæssance, der endda overgår det, der hidtil fandtes. Så vil vi have et helt nyt paradigme for civilisationen, og begyndelsen hertil finder allerede sted.

Det er grunden til, at jeg er absolut sikker på, at der også

er håb for Mexico. På trods af de frygtelige farer og den degeneration, vi har set i de seneste mere end 30 år, siden López Portillos tid, hvor i dag narkotika, kidnapning og kriminalitet har overtaget meget af livet i Mexico, så, fordi der er en meget positiv udvikling i gang i Central- og Sydamerika, kan de være med til udefra at influere på det, der sker i Mexico lige nu. Vi kan derfor være håbefulde og have tiltro til, at en snarlig nyorientering af udviklingen kan opstå gennem en kombination af hjælp udefra og et stærkt lederskab i selve Mexico.

Lad være med at fokusere på USA lige nu. USA må selv finde løsningen på sine problemer, og der er kræfter, der virkelig gør en stor indsats for at ændre USA's kurs. I bør derimod fokusere på Sydamerika, på Brasilien og Cuba, for da Lyndon LaRouche for 32 år siden arbejdede sammen med López Portillo omkring operation Juárez, så kunne denne idé, der var meget lig det, der sker i øjeblikket, på trods af det faktum, at López Portillo begyndte at gennemføre den, så kunne den ikke lykkes, fordi regeringerne i Brasilien og Argentina ikke støttede López Portillo.

I dag findes der en anden dynamik, fordi nu er regeringerne i Brasilien – ja, Brasilien er jo medlem af BRIKS – og Argentina; jeg er overbevist om, at sådan, som tingene forløber i øjeblikket, så vil Argentina meget snart gå med i BRIKS, og derfor har man en helt anden dynamik i hele Sydamerika. Se også på, hvad Cuba gør: Cuba er et meget lille land; der er ikke så mange indbyggere, men netop nu leverer landet et storslået lederskab i kampen mod ebola, et lederskab, der gør større og rigere lande til skamme. Cuba er rykket ind med lægelige forsyninger og enhver form for lægehjælp, da ingen anden gjorde det, og dette er virkelig et lederskab fra Cubas side, som bør stå som en model.

Vi arbejder hårdt – når jeg siger vi, mener jeg LaRouche-bevægelsen – vi arbejder hårdt på at forandre USA indefra. Der er folk i både det Demokratiske Parti og selv i det

Republikanske Parti, der indser, t der ikke nogen som helst god grund til, at USA ikke skulle samarbejde med BRIKS, og i betragtning af, at Obama har tabt, og at der foregår store omvæltninger pga. den amerikanske økonomis sammenbrud og tørken i sydvest, og der kan hurtigt ske forandringer i USA. Men vi arbejder også med europæiske lande for at få dem til at gå med (i BRIKS).

På den afsluttende pressekonference mellem Xi Jinping og Obama i Beijing, sagde Xi til Obama: Hør, jeg indbyder USA til at tilslutte sig BRIKS, tilslutte sig den Nye Silkevej, gå med i den Nye Silkevejsudviklingsfond, og dette tilbud er også åbent for ethvert andet land, der ønsker at deltage.

Vi vil forandre Europa, få Europa til at standse konfrontationen med Rusland, stoppe sanktioneerne, der er i færd med at ruinere Europa mere end Rusland. For Rusland er sanktioneerne nærmest en skjult velsignelse, som fremtvinger tættere bånd mellem Rusland, Kina, Indien og alle andre lande i BRIKS og Asien; mens den tyske industri, den franske og italienske industri, derimod er ved at kollapse som resultat af denne totalt umoralske og fejlagtige politik.

Så vi befinder os altså ved en skillevej: Det onde system med Det britiske Imperium, med Wall Street, med [City of] London eksisterer stadig. Men i virkeligheden er de allerede færdige. Spørgsmålet er blot, om de vil være i stand til at trække resten af verden med ned i en katastrofe, eller ej. Men der findes det optimistiske perspektiv, at, med det nye magtcentrum, som grundlæggende set hviler på Rusland, Kina og Indien, og i en større sammenhæng BRIKS-landene, samt de lande, der nu allierer sig med BRIKS, så er menneskehedens flertal allerede i færd med at opbygge en ny, økonomisk verdensorden. Og der er derfor al mulig grund til at være optimistisk, og jeg vil derfor afslutte med en linje fra Schillers digt, Ode til glæden, som lå til grund for Beethovens komposition af den Niende Symfoni: »Alle mennesker forsones«; der er kun én menneskehed.

Helga Zepp-LaRouche: 25 år efter den forpassede chance i 1989 har vi endnu en chance – denne gang den sidste!

2. nov. 2014 – Et kvart århundrede er lang tid. I mellemtiden er en hel generation, som er født efter Murens fald den 9. nov. 1989, vokset op, og blandt dem, som dengang var børn, har mange kun en vag erindring om denne dag. Og dog var dette øjeblik en af historiens sjældne stjernestunder, et af disse kostbare øjeblikke, hvor menneskehedens skæbne kunne have været vendt til en positiv epoke.

Det var et utroligt øjeblik; folk klatrede op på Muren, dansede på den og omfavnede hinanden med glædestårer strømmende ned over ansigtet. Og også i de følgende uger lå der en uhyre spænding over Tyskland – den latente uvished om det ville forblive fredeligt, men også en løftet stemnings magi. Beethovens 9. symfoni blev samtidig udsendt to gange over tysk fjernsyn til jul og syntes at være den eneste komposition, som kunne give dette historiske øjeblikks løfte passende udtryk.

Hvad er det, som er gået så katastrofalt skævt? I dag befinder

store dele af verden sig i kaos, vi er på randen af en tredje, termonuklear verdenskrig, som ville udslette menneskeheden, hele Sydvestasien er blevet til Helvede på Jord, hvis terrorudsendinge også truer Europa, USA, men også Rusland, Kina eller Indien, og med Ebola truer en pandemi, som på grund af kriminelle undladelsessynder udgør en fare for hele menneskeheden.

Allerede umiddelbart efter Murens fald foreslog Lyndon LaRouche programmet for »Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien«, med hvilket Østeuropas industrielle kapacitet kunne have været reddet og moderniseret. Efter Sovjetunionens opløsning foreslog vi så, med programmet for den Eurasiske Landbro som den Nye Silkevej, et koncept, med hvilket Europas og Asiens befolknings- og industricentre kunne være blevet forbundet gennem opbygning af infrastrukturen og de såkaldte udviklingskorridorer. Da den hidtidige modstander i den Kolde Krig, Sovjetunionen, ikke længere eksisterede, kunne denne Nye Silkevej også have dannet grundlag for en fredsorden for det 21. århundrede, som forbandt folkeslagene.

I stedet for besluttede de neokonservative i kredsen omkring præsident Bush sr. og Margaret Thatcher at udvide den eneste, tilbageblevne supermagt, med Det britiske Imperium som model. Med Sovjetunionens forsvinden fandtes der ikke længere nogen, som kunne tvinge dem til at overholde de regler for gensidig kontrol eller krisehåndtering, som selv under den Kolde Krig blev anset for selvfølgelige.

Meget hurtigt fandt man det ikke nødvendigt at holde de løfter, man havde givet Rusland om, at NATO aldrig ville udvides til Ruslands grænser, og skridt for skridt fulgte NATO's og EU's udvidelse mod øst og inddæmningen af Rusland frem til den aktuelle trussel om udstationeringen af polske, militære støttepunkter ved den russiske grænse.

For det nye globaliseringsregime var folkeretten, som er baseret på Den westfalske Fredstraktat, en forhindring, som

det gjaldt om at afskaffe så hurtigt som muligt. Den nationale suverænitet, som garanteres i FN-charteret, og som stammer fra Den westfalske Fredstraktat, skulle ofres for overnationale strukturer, såvel som for den angivelige ret, at man måtte intervenere militært i hele verden af »humanitære« grunde, som kom til udtryk i doktrinen om »Ansvar for at beskytte« (R2P, Responsibility to Protect). Den blev ledsaget af regimeskift imod »skurkestater« som Irak, Afghanistan, Libyen og også gerne Syrien og, om muligt, Iran; af »farverevolutioner«, som finansieredes med milliarder, og hvor betalte aktivister mobiliserede imod regeringer, som endnu ikke havde underkastet sig Imperiet – i Ukraine, i Georgien, i det »Arabiske Forår«; Thailands destabilisering, efterfulgt så snart som muligt af et »Maidan i Rusland«; dernæst uighurernes opstand i Xinjiang-provinsen imod Kina, og sluttelig Honkong.

Ud af Zbigniew Brzezinskis oprindelige »Islamiske kort« i 1980'erne mod Sovjetunionen i Afghanistan voksede så Taliban, al-Qaeda, al-Nusra og nu sluttelig IS-kalifatet; i et kontinuerligt skift blev gårsdagens »frihedskæmpere«, som skulle fjerne »skurkestater«, og som måtte støttes med amerikanske og britiske våben, til terrorister, som man måtte føre krig imod – naturligvis altid ledsaget af en yderligere ophævelse og indskrænkning af borgerrettighederne og den angivelige nødvendighed af at totalovervåge sin egen og sine forbundsfællers befolkning.

Parallelt med afskaffelsen af den internationale retsorden gennem den brutale dominans af den stærkeres ret fulgte også fjernelsen af de love, som havde beskyttet det almene vel inden for det økonomiske område. Afreguleringen af banksektoren var til stadig større fordel for spekulanterne på bekostning af industri og landbrug. Svælget mellem rig og fattig blev stadig større, hvor 85 personer ejer lige så meget rigdom, som 3,5 milliarder mennesker. Det fald i levestandarden i den såkaldte »fjerde verden«, som har stået på i årtier, og som er forårsaget af Den internationale

Valutafonds betingelsespolitik og gribbefondenes praksis, har frembragt betingelser, hvoraf Ebola blot er et eksempel på de kommende, smitsomme sygdomme, som truer menneskehedens eksistens.

Og alt imens NATO's doktrin under den Kolde Krig, MAD-doktrinen, Mutual Assured Destruction (garanteret gensidig ødelæggelse) – altså, at menneskeheden selv ville udløse sin gensidige udslettelse i tilfælde af atomkrig – allerede var et barbarisk Damoklessværd, som hang over menneskehedens hoved, så er forandringen efter afslutningen af den Kolde Krig endnu værre. For nu er det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, såvel som doktrinen om »Global Prompt Strike« og »Air Sea Battle« imod Kina, alle baseret på den utopiske forestilling, at det ved hjælp af ny teknologi, såsom cyberkrig, Stealth-teknikker og højpræcisionssystemer, skulle være muligt at vinde et førsteangreb mod Rusland, Kina og andre atommagter.

Det frygtelige er ikke blot, at dette Imperium, med alle disse rænkespil, har efterladt et blodigt spor af kaos og ødelæggelse; det afskyelige er, at »Europa« og Tyskland som en vasal næsten kritikløst har tilsluttet sig denne politik. Det allerførste, som må ske, er en uforbeholden indrømmelse af, at denne politik er fuldstændig og totalt mislykket og har bragt verden til randen af selvødelæggelse.

Lykkeligvis har de stater, som var blevet udset som ofre af denne imperiepolitik, taget konsekvensen og skabt en radikalt anden politisk og økonomisk mulighed. Organisationer, som tilsammen udgør mere end halvdelen af menneskeheden – BRIKS-staterne, UNASUR, CELAC, SCO, ASEAN og andre stater – har i over et år været i gang med at opbygge en alternativ, økonomisk verdensorden. Den kinesiske præsident Xi Jinping har sat opbygningen af den Nye Silkevej på dagsordenen i alle disse organisationer, som efterfølgende som sit resultat har haft en overflod af infrastrukturprojekter, avantgardeprojekter inden for energiområdet og rumforskning,

kreditinstitutioner til finansiering af realøkonomien, såvel som kulturelt samarbejde på baggrund af de respektive, højkulturelle traditioner; en overflod, som man efter europæiske forhold næppe mere kan forestille sig.

Kina, Indien, Rusland, Brasilien, Sydafrika, men også mange andre stater, som er blevet smittet med BRIKS-staternes utrolige optimisme, virkeliggør i dag netop det, som vi for 23 år siden foreslog med den Eurasiske Landbro/Nye Silkevej. Det vil sige, at dette program ikke mere blot er en idé, men at det nu også bliver omsat i praksis.

I BRIKS-staterne har der, frem for alt på grund af de fremragende lederegenskaber hos sådanne personligheder som Xi Jinping, Narendra Modi, Vladimir Putin, Dilma Rousseff og Jacob Zuma, længe hersket en optimisme i befolkningen med hensyn til fremtiden, som så godt som heller ingen i Europa blot kan forestille sig. Alle disse nationer ser sig selv som fremtidige rumfartsnationer, som innovationssamfund og kulturnationer, der fremstiller menneskehedens fremtid langt mere menneskelig, og som vil indlede en fuldstændig ny æra.

Konsekvensen af det her fremførte er, at verden i dag, 25 år efter Murens fald, atter er splittet: på den ene side finder vi den transatlantiske verden, som forfølger en imperial, monetaristisk politik til fordel for små magteliter, og på den anden side finder vi en dynamisk kombination af stater, som har forpligtet sig til et lederskab til fordel for det almene vel og menneskehedens fremtid. De gode nyheder er, at denne splittelse på ingen måde er et jerntæppe, men på baggrund af Silkevejen er et åbent koncept, som alle verdens stater inviteres til at deltage i og arbejde med på.

Virkeliggørelsen af den Nye Silkevej 25 år efter Murens fald, som et koncept, der skal forbinde folkeslagene, betyder ikke blot en fantastisk chance for, at vi her i Europa kan komme ud af vores nuværende dilemma, som består i, at vi som vasaller i det angloamerikanske imperium er viet til den sikre undergang,

men det betyder også en triumf for de idéers magt, hvis tid er kommet.

Og der findes intet bedre kunstværk til at fejre denne årssdag (den 9. november – Murens fald), end Beethovens komposition over Friedrich Schillers »Ode til glæden«^[1] med ordene:

Favnet være millioner!

Glædens kys til hver især!

Brødre – over stjerners hær

Må der bo en mild forsoner.

[1] Se den tyske og danske tekst [her](#)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års Jubilæums-konference i New York, juni 2014: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller

– er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Introduktion ved Jeffrey Steinberg.

Jeffrey Steinberg:

For nøjagtig 30 år siden var Helga Zepp-LaRouche dybt bekymret over, at det transatlantiske forhold var i dyb krise. Folk husker måske, at man dengang havde striden over opstillingen af Pershing-missiler i Europa. Der var stor bekymring over risikoen for en situation, der kunne eskalere ud af kontrol og føre til en potentiel verdenskrig, en potentielt set katastrofal, termonuklear krig. Og det var i denne sammenhæng, og i en periode med en vis bitterhed frem og tilbage mellem USA og Europa, at Helga påtog sig den opgave at grundlægge Schiller Instituttet med det formål at skabe de historiske og kulturelle grundlag for en genoplivelse af transatlantisk samarbejde omkring de store principper om frihed og retfærdighed, som var hjørnesteenene i den store Frihedens Poet, Friedrich Schillers skrifter.

Her er vi så, hvor vi ulykkeligvis igen står over for en alvorlig, global krise; truslen om krig, endda termonuklear

krig, er igen en stor, overhængende fare, og det er i denne sammenhæng, at vi indkalder til denne konference i dag, både for at fejre Schiller Instituttets 30 års ekstraordinært vigtige arbejde, men også for endnu engang at udstede et opråb om nødvendigheden af globalt samarbejde for at forhindre udbruddet af endnu en potentielt overflødig og ødelæggende krig.

Faktisk behøver Helga ingen yderligere introduktion. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet, hun er hustru til den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, og jeg vil gerne præsentere Helga, der skal holde denne konferences åbningstale.

Helga Zepp-LaRouche:

I er kommet her på denne konference for at drøfte, hvordan man skaber en verden uden krig, og det kan synes at være et meget usandsynligt forslag, i betragtning af verdens aktuelle tilstand. Men før jeg kommer nærmere ind på en diskussion om, hvorfor jeg stadig er dybt optimistisk over, at vi kan opnå dette mål, så lad mig blot referere et par idéer, som spillede en rolle ved grundlæggelsen af Schiller Instituttet for 30 år siden.

Som Jeff nævnte, så var det en tid med en forøget fare for krig. Folk talte om de muligheder, som lå i mellemdistancemissilerne, Pershing-2 og SS-20, som kun befandt sig et minuts afstand fra hinanden i Centraleuropa; at der ved et uheld kunne ske en affyring af blot et missil, og i det tilfælde ville hele arsenalet blive affyret af modstanderen, fordi der var så kort tid. Mange mennesker talte om, at vi befandt os på randen af Tredje Verdenskrig, og jeg tror, at folk var langt mere bevidste, end de er i dag – til trods for, at vi ved den mindste anledning kunne stå over for civilisationens udslettelse.

Hvorfor Schiller?

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Idéen om Schiller Instituttet var den, at udenrigspolitik ikke længere skulle være baseret på statskup, undergravning, sabotage og mord – som ulykkeligvis dominerer meget af udenrigspolitikken i dag –, men at hver nation skulle referere til den anden på det højeste niveau af deres bedste kulturelle og videnskabelige præstationer. Når man således taler med USA, så bør man ikke tænke på slaveri og Vietnamkrigen, og mange andre ting, men man bør tænke på Benjamin Franklin, Uafhængighedserklæringen, Forfatningen, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, Martin Luther King, John F. Kennedy –, og at det bør være billedet af Amerika.

På samme måde, når man taler om Tyskland, så bør man ikke reducere det til 12 års nazistisk terror, men man bør tænke på alle de store tænkere og digtere og komponister, som Tyskland har frembragt: den klassiske kultur og de videnskabelige

bidrag.

Schiller Instituttet blev således grundlagt på basis af denne idé, på den 3. og 4. juli for 30 år siden, i Arlington, Virginia, og dernæst, to måneder senere, i Wiesbaden, Tyskland. Og ved den stiftende konference i Arlington havde vi noget af et deltagereskare med 1200 mennesker fra 50 nationer, som alle sammen kom marcherende ind med deres flag, deres nationale hymne blev spillet, og vi besluttede, at vi ville arbejde utrætteligt på idéen: »Nu kommer Schillers tid« –, at vi skal skabe en tid, hvor Friedrich Schillers idéer ville dominere verden.

I begyndelsen var det meningen, at det skulle være en tysk-amerikansk indsats, men det blev meget klart, at forholdet mellem Europa og USA var i en forfærdelig forfatning, og med den såkaldte Tredje Verden stod det endnu værre til. Så det blev meget hurtigt en international indsats.

Siden da har vi virkelig afholdt hundredvis af konferencer over hele verden. Vi arbejdede på udviklingsplaner for hele verden: for Afrika, Latinamerika, en Oaseplan for Mellemøsten, et 40-årigt udviklingsprogram for Indien, hvor vi arbejdede med Indira Gandhi, sammen; en 50-årig Plan for Stillehavsbækkenet, og efter 1989, efter Berlinmurens fald, havde vi den idé at forene Europa og Asien gennem den såkaldte Eurasiske Landbro, gennem infrastruktur-korridorer. Og i mellemtiden, hen over de seneste 25 år, har vi udvidet dette til Verdenslandbroen, som betyder en virkelig, dybtgående udvikling af alle dele af verden, og det er stadigvæk absolut konceptet for en fredsorden for det 21. århundrede.

Rødderne til 'regimeskifte'

Dette er tydeligvis ikke verdens tilstand netop nu. Så jeg vil gerne stille spørgsmålet, hvordan kom vi, 69 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, til det punkt, hvor vi nu

befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, som, hvis den kommer, iflg. tingenes natur ville blive en termonuklear krig og derfor føre til civilisationens udslettelse.

Årsagen er, da vi havde denne idé om den Eurasiske Landbro i 1989, og især, da vi udvidede idéen efter Sovjetunionens sammenbrud, hvorfor blev den afvist?

Ja, ved et ulykkeligt, historisk sammentræf havde vi Margaret Thatcher som premierminister for Det britiske Imperium; og i USA havde vi de neokonservative. Og snarere end at bruge den mulighed, som bød sig med kommunismens forsvinden, til at skabe en sådan ny fredsorden, besluttede de at satse på den såkaldte nye amerikanske århundrede-doktrin, som i virkeligheden var en opskrift på et anglo-amerikansk domineret verdensimperium.

Disse menneskers første mål var at reducere Rusland fra at være en tidligere sovjetisk supermagt til at være et Tredjeverdensland, som producerede råmaterialer. Og de midler, hvormed de opnåede dette, var den såkaldte chokterapi, ved hjælp af hvilken, f.eks., Ruslands industrielle kapacitet blev reduceret til 30 % fra 1991 til 1994.

Det andet hovedmål var at eliminere Rusland som en potentiel konkurrent på verdensmarkedet. Efter at den anden supermagt var forsvundet, satsede de på det, der kaldes globalisering, eller ubegrænset globalisering, hvilket betød den totale afregulering af finanssystemet, skabelsen af markeder med billig arbejdskraft og forvandlingen af hele verdensøkonomien til en kasinoøkonomi, der blev beskyttet af private sikkerhedsfirmaer, forvandlet til det, som min afdøde ven J.C. Kapur, en stor, indisk filosof, kaldte »pansret kapitalisme.«

Dernæst besluttede de at satse på regimeskift imod alle lande, som ikke ville underkaste sig dette nye verdensimperium. Det var den grundlæggende årsag til den første Irakkrig i 1991, som blev ført af Bush, sr. Dernæst havde vi otte år med

Clintonregeringen, som var en slags blandet form – en lille smule imperial, en lille smule mere republikansk. Men efter dette satsede de på idéen om at eliminere alle suveræne nationalstater, som blev anset for at være en hindring til dette verdensimperiums magt.

Og så begyndte regimeskift. Det skete i Irak, Afghanistan, Libyen. De forsøgte i Syrien. De har opnået det i Ukraine, for indeværende. Og med hensyn til Europa har de besluttet at forvandle Den europæiske Union til det regionale udtryk for dette imperium. Man krævede af kansler Kohl, at han skulle opgive D-marken for at etablere Den europæiske monetære Union, som prisen for Tysklands genforening – især med den hensigt at forhindre Tyskland i at udvikle stærke bånd til Rusland, som det historisk set ofte havde gjort.

Dernæst transformerede de EU med Maastricht-traktaten i 1991 til et imperium. Man aftalte kriterierne for Den europæiske Møntunion, Stabilitetspagten, som forvandlede EU til grundlæggende set at være et instrument i bankernes interesse.

I 1992 introducerede man den monetære version af EU, og i 2002 euroen som en kontantvaluta.

Så havde man i mellemtiden, den 4. november 1999, ophævelsen af Glass-Steagall, som var begyndelsen til den totale afregulering af finanssystemet, og samtidig afklarede disse kræfter de endelige idémæssige støttepiller for imperiet.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte.

Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i

sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden.

Så igen, de besluttede grundlæggende set at satse på regimeskift over for alle nationer, der ikke ville underkaste sig, og EU var forvandlet til et totalt imperium. Hvis man ser på tilstanden i EU i dag, som begår folkemord mod de sydeuropæiske folk, kan man se, at der ikke er nogen sandhed i noget af det, de siger.

Farverevolutionerne og 11. september

Med hensyn til især landene i det tidligere Sovjetunionen besluttede de at udvikle »farverevolutioner«. Farverevolutioner er et synonym for et helt udvalg af forskellige metoder til regimeskift. Det er en ikke-erklæret krigsførelse, men det er krig, som har forskellige karaktertræk, der passer til hvert land.

Det, jeg siger, vil sandsynligvis komme som en overraskelse for de fleste mennesker, men min mand, hr. LaRouche, sagde for nylig, at 11. september i USA var en form for »farverevolution«, fordi det forvandlede det amerikanske folk, som allerede tidligere havde nogle problemer, til et instrument for imperiet. Og at forvandle USA til den militære gren, til muskelkraften, med briterne som hjernen, var en slags forudsætning for, at de øvrige regimeskift kunne lykkes.

Under Clintonregeringen var USA stadig væk en slags halvrepublik, men efter 11. september blev USA til dette imperies spydhoved.

For en god ordens skyld; nogle af Jer vil huske, at hr. LaRouche holdt et profetisk webcast den 3. januar 2001, tre uger før Bush jr.-regeringen tiltrådte, hvor han sagde, at denne regering ville blive konfronteret med så mange problemer med finanssystemet, at de ville satse på en 'Rigsdagsbrand'.

Det var nøjagtig ni måneder før 11. september.

Og I husker alle, hvad der skete med 11. september, det hysteri, som greb befolkningen med deres gule bånd ('yellow ribbons'), med de gentagne Tv-indslag, om og om igen, som viste flyene flyve ind i World Trade Center, og alle de andre billeder. Og det blev dernæst brugt til at gennemføre Patriot Act (den patriotiske lov), Nationale Defense Authorization Act (loven om bemyndigelsen af forsvarsbudgettet) [2012], den totale udvidelse af NSA's udspionering til at omfatte hele verdens befolkning og derved især krænke praktisk enhver borgers menneskerettigheder på hele kloden. Og det, der så skete, mere og mere; at Bush, og senere præsident Obama, regerede ved dekret og således eliminerede regeringsmagts tredeling.

Efter 11. september blev der erklæret krig mod Afghanistan ved at påkalde sig NATO's artikel 5; og hvis man så tænker på det, der virkelig er kommet frem for dagens lys – og det vil vi høre mere om i dag, hvad der virkelig var involveret i 11. september, hvilket var nøjagtig, hvad der vil blive afsløret, når de 28 sider, som er blevet hemmeligstemplede i den oprindelige Fælles [Kongres-] Undersøgelse af 11. september, endelig bliver frigivet – og det vil vi høre om senere med budskaber fra Walter Jones og Terry Strada, at der er en kraftig grund til at mene, at det blev ledet af briterne, og at saudierne havde en hånd med i et.

Se så hvad der er sket efter 13 års krig i Afghanistan. I Afghanistan er der nu en 40 gange så stor produktion af opium i forhold til før krigen. Med Irak og Afghanistan har man fået 120.000 traumatiserede [NATO-]soldater, hvis liv er ødelagt. I Afghanistan ligner træningen af de såkaldte sikkerhedsstyrker mere en mafia, som allerede nu, mens soldaterne fra USA og NATO stadig er til stede, terroriserer befolkningen.

Så havde man i 2003 den anden Irakkrig, der, som vi nu ved, var fuldstændig baseret på løgne. Der var ingen

masseødelæggelsesvåben. Der var ingen missiler, som kunne nå alle byer i verden på 45 minutter. Det, man lovede under begge Irakkrige, skete: bombningen af landet tilbage til stenalderen, og alt dette var i overvejende grad baseret på denne mands løgne (Figur 1), som instruerede MI-5 og MI-6 i at udarbejde det berømte dossier, som dernæst blev brugt af Colin Powell i hans berygtede tale i FN.

Nogle af Jer husker, at præsident Bush jr. på et tidspunkt ankom til Irak i sin bombepilotjakke og erklærede »Missionen er udført«. Hvis man ser på, hvad der sker i Irak i dag, så har man ISIS' overtagelse af magten, denne ekstremistiske udbrydergruppe af al-Qaeda, en gruppe, hvis terror, selv for al-Qaeda, er for voldelig, som nu har indtaget Mosul og adskillige andre byer i Irak.

Og iflg. diverse artikler i den britiske presse betyder dette, at den gamle opdeling af Mellempøsten i henhold til Sykes-Picot-traktaten, der blev etableret under Første Verdenskrig (1916), er død. De er allerede nu i færd med at tegne kortet om. Olien i Mosul er nu sunni-olie og tilhører saudierne. Alene fra Mosul er 1 mio. mennesker på flugt, og ISIS har meddelt, at de vil vælte Kong Abdullah af Jordan. De vil forsøge at besætte Sinai, Gaza og Libanon. Og der er selvfølgelig en umiddelbar fare for en fuldt optrappet krig i hele området.

Og dette er naturligvis også et sikkerhedsproblem for Europa og USA, fordi der blandt disse mennesker befinder sig tusinder af europæere og amerikanere, som har sluttet sig til dem [der flygter].

Farverevolutionen imod Rusland og Kina startede allerede på en måde i 1970'erne og 1980'erne med Projekt Demokrati og National Endowment for Democracy (NED), der blev stiftet i 1983 og finansieret af International Republican Institute, National Democratic Institute og Open Society of George Soros. De gik frem med opbygningen af såkaldte »demokratiske«

bevægelser imod regeringer, som gjorde modstand mod globaliseringstendensen. Det fulgtes ad med idéen om et frihandelssystem for at forvandle befolkningerne til billig arbejdskraft og grundlæggende set organisere hele verdensøkonomien omkring princippet »køb billigt, sælg dyrt«, og behandle mange folk i mange lande som heloter, som »unyttige spisere«, sådan, som de anses for at være af Prins Philip, der mange gange har meddelt, at han ønsker en reduktion af verdens befolkning fra 7 til 1 milliard mennesker, og som offentligt har udtalt, at han gerne vil reinkarnere som en virus for bedre at kunne være med til at reducere befolkningen.

Hele dette system har mere og mere ført til et svælg mellem de superrige og de fattige. Det blev for nylig offentliggjort, at 85 individer på denne planet ejer lige så meget, som 3,5 milliarder mennesker!

Den britiske 'moder'

Dette optrappedes så selvfølgelig efter Sovjetunionens sammenbrud, hvor de samme kræfter gik frem med opbygningen af »civilsamfund«, som de kalder det, i Central- og Østeuropa. Mens hovedfinansieringen kom fra amerikanske institutioner, så stammede koncepterne og strategien faktisk fra britiske universiteter, især Oxford og Cambridge, som er en slags intellektuelle hovedkvarterer for Det britiske Imperium.

Mens Cambridge stod mere for den teknologiske side, ting, der har med informationsalderen at gøre, Internettet, de sociale medier, spionapparatet, GCHQ, som modsvarer NSA i Storbritannien, så stod Oxford mere for den operationelle side. De var basis for operationer allerede ved overgangen til det 20. århundrede for Cecil Rhodes, som havde temmelig dystre planer for den Tredje Verden; de var oprindelsen til Round Table (klub); de udvalgte Rhodes-stipendiater fra hele verden,

og det primære formål med dette var at generobre den tidligere koloni USA.

Efter at et ikke lykkedes dem at annullere den Amerikanske Revolution med militære midler i Krigen i 1812 og Borgerkrigen, besluttede de at undergrave det amerikanske etablisement, så det vedtog modellen for Det britiske Imperium som dets egen, for at skabe et verdensimperium, baseret på det særlige, anglo-amerikanske forhold. Enhver, der ønsker at undersøge dette, bør læse bogen af H.G. Wells fra 1928, *The Open Conspiracy* (Den åbne sammensværgelse).

En mentor, der kom ud af dette, var William Yandell Elliott, som var professor og mentor for sådanne folk som McGeorge Bundy og Sir Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og Samuel Huntington. Og de har naturligvis en ny generation, hvor man finder fortalere for interventionisme omkring [national sikkerhedsrådgiver] Susan Rice og andre.

Oxford-projektet, hvor alt det her kom fra, havde navnet »Civil modstand og magtpolitik«, ledet af Sir Adam Roberts, som var en af Susan Rices mentorer, og som er en af hovedfortalerne for »liberal internationalisme«. Og de tilskriver sig tilbage til Lord Palmerston-doktrinen i det 19. århundrede. Samarbejdspartnere til Sir Adam Roberts og Timothy Garton Ash ledede dette projekt på Oxford University, som hed »Oxford Universitetets Program om den ændrede karakter af krig.« Idéen var at opbygge civil modstand i forbindelse med militærstrategi, og i marts 2007 afholdt de en konference i St. Anthony College, i Oxford, med titlen »Civil modstand og magtpolitik, erfaringen om ikkevoldelig aktion fra Gandhi til nutiden.« De besluttede at udvikle nye teknikker, og i kataloget over disse nye teknikker spørger de, »Er økonomiske sanktioner nyttige til at støtte de civile modstandsbevægelseres handlinger?«

En af talerne på denne konference var Michael McFaul. Her har I Nadia Diuk fra National Endowment of Democracy og McFaul

(Figur 2); en anden deltager var Gene Sharp (Figur 3), som er den virkelige ophavsmand, forfatter, til farverevolutioner. Han sidder i Albert Einstein Institute i Boston, Massachusetts, og er forfatter til et trebindsværk, The Politics of Non-Violent Action, som han skrev som en disputats allerede i 1968; Fra Diktatur til demokrati, En konceptuel rammeplan for frihed, som blev udgivet i 1993.

Dette værk er blevet udgivet på 40 sprog, finansieret af George Soros, og det underviser i teknikkerne for politisk trods. Han nummererer 198 taktikker, fra boykot, til symbolisme, og – led ikke efter en teoretisk understøttelse; jeg prøvede at finde det, men det kunne jeg ikke – det reducerer alting til et enkelt ord, eller sætning, som en farve, »orange« eller »rosa«, eller uforskammede fagter, eller en eller anden symbolik, som en knytnæve. Dernæst ville de forsyne disse aktivister i de lande, der er udset som mål, med mærker, med flyveblade, undertiden med rockbands, med beklædning, og de ville bruge falske henvisninger til folk som Mahatma Gandhi og Martin Luther King, men i virkeligheden er det i bund og grund blot betalte aktivister.

Der er en videotale af Gene Sharp fra 1990, som man kan se på YouTube (den har ikke noget indhold, det er bare »modstand«, nærmest monotont), men dette har nu spredt sig som såkaldte »farverevolutioner« til dusinvis af lande over hele verden.

International Republican Institute (IRI) og American Enterprise Institute (AEI) afholdt træningsøvelser, f.eks. i 2000 i Ungarn, hvor de skabte den serbiske farverevolution »Otpor!«, som betyder »Modstand!« De var ansvarlige for at vælte Slobodan Milosevic. Så indrømmede NED, at de finansierede Otpor! for Georgien og Ukraine, og på YouTube kan man finde en video af Otpor!, hvor deres nuværende leder i Serbien indrømmer, at de har trænet aktivister over hele verden. De tager ansvaret for det Arabiske Forår. Gene Sharp siger, at han også var en nøglefigur i oprøret på Tiananmen-pladsen i 1989 i Kina.

I Ukraine har dette apparat rekrutteret 2.200 NGO'er! De lavede den Orange Revolution før; de lavede Rose-revolutionen i Georgien, og så, det, der brød ud på Maidan i Kiev efter, at præsident Janukovitj annullerede EU-associeringsaftalen i november sidste år, var præcis dette apparat, en blanding af sådanne NGO'er, fortrinsvis finansieret af USA, og neonazister, som havde en ubrudt tradition tilbage til Stephan Bandera, som var en af nazisternes kollaboratører, som hjalp nazisterne med at invadere Ukraine i 1940'erne.

I henhold til dette koncept bliver disse millitanter forstærket af lejesoldat-typer, som har trænet med al-Qaeda og ISIS i Syrien. De blev afskibet til Ukraine, og de var for en stor del ansvarlige for de ugerninger, som blev begået der; barrikaderne, molotovcocktails, snigskytterne, som skød på begge sider, både politi og demonstranter, og som var ansvarlige for kuppet i Ukraine den 22. februar.

Den aktuelle »Jats«-regering – jeg kalder ham ikke Jatsenjuk, men »Jats«, for det er det navn, Victoria Nuland gav ham, og hun satte ham til magten; dette var en regering baseret på et kup. De har nu syv medlemmer af Svoboda i deres regering, og det er en nazistisk organisation; Sektor Højre er tæt integreret i den Ukrainske Hær, og de udfører i øjeblikket luftangreb imod deres egen befolkning i det østlige Ukraine.

Alt dette har ledt frem til en situation, hvor der nu, i dag, kunne blive mere militæraktion, efter at de østlige pro-føderaliststyrker i Ukraine nedskød dette angrebsfly, og nu er der fare for et virkeligt udbrud af en større konflikt mellem Ukraine og muligvis Rusland, hvis dette forsætter.

Ruslands nye doktrin

Som respons på alt dette har det russiske militær bebudet en ny militærdoktrin, som er af den største vigtighed. Dette var i sammenhæng med Sikkerhedskonferencen i Moskva, som fandt

sted den 23. maj, hvor de erklærede, at anvendelsen af farverevolutioner er en form for krigsførelse imod Eurasien.

Ruslands gen. Vladimir Zarudnitsky, som er operationel chef i de Russiske Væbnede Styrkers Division for Militærstaben, erklærede, at

»farverevolutionerne er en fuldstændig lovløs, middelalderlig og afskyelig form for aggressionskrig. En ny form for Trediveårskrig, med samme taktik, men langt værre end det, nazisterne gjorde.«

Og ser man på, hvad disse andre farverevolutioner foretager sig i Irak eller Syrien, eller i det østlige Ukraine, kan man kun være enig. De bruger nye aggressionsteknikker, med det geopolitiske mål at destabilisere lande, som har en uafhængig politik, og de har, iflg. denne general, udset Rusland, Kina, Sydvestasien, Afrika og Central- og Sydasiens som mål.

En af amerikanerne, som deltog i konferencen, Anthony Cordesman fra CSIS, var så imponeret over fremgangsmåden på konferencen, at han offentliggjorde sine notater i en 52-siders rapport på sin webside, hvor han grundlæggende siger, at det russiske militær nu anser farverevolutionerne for at være en ny amerikansk og europæisk metode til krigsførelse imod Rusland og Kina, baseret på minimale omkostninger og tab, men at det alt sammen fører til en væsentlig kilde til terrorisme. (Figurerne 4 og 5). Dette er fra Power Point-præsentationen, som blev vist der.

Dernæst understregede forsvarsminister Shoigu ligeledes, at disse protester, som angiveligt skulle komme fra befolkningen, i virkeligheden er støttet gennem militære midler og irregulær krigsførelse (Figur 6). De bruges i Serbien, Libyen, Ukraine og Venezuela, og det såkaldte »Arabiske Forår«, som har destabiliseret (Figur 7) hele det nordafrikanske område. Som et resultat er flere afrikanske lande i færd med fuldstændig at disintegrere, som et resultat af det, der skete i Libyen,

for så flygtede tuaregerne og andre til Mali og andre lande, og spredte terrorismen.

Den russiske generalstabschef gen. Gerasimov sagde også, at dette er en ny metode til krigsførelse, som gennemføres af USA. Det begynder med de ikke-militære taktikker i farverevolutionerne, og så bag det, militærstyrke, og hvis der ikke er tilstrækkelig potentiale i opstanden, så intervenserer militære styrker åbenlyst for at frembringe regimeskift, som vi har set det i Ukraine, Syrien og mange andre steder.

Den hviderussiske forsvarsminister, Juri Zhadobin, pegede på Gene Sharp som forfatteren til disse farverevolutioner og erklærede, at disse revolutioner altid startes udefra. Den russiske general Zarudnitsky sagde også, at Vesten anser farverevolutionerne for at være et fredeligt middel til regimeskift, men begivenheder i Mellemøsten og Nordafrika »viser, at militærstyrkerne er en integreret del« af det, og hvis ikke sanktioner er tilstrækkeligt, så fortsætter de med militære operationer.

Dette er selvfølgelig fuldstændig ulovligt, det overholder ikke Genève-konventionerne, som har etableret regler for krigserklæringer, og derfor er det så meget desto mere farligt og kriminelt, og det udføres desuden af åbenlyse terrorister og private sikkerhedsfirmaer, som vi har set det i Ukraine, hvor lejesoldater fra Blackwater og Academi er blevet udstationeret.

Det er meget lig den måde, som John Perkins beskriver afsættelsen af regeringer i sin berømte bog Confessions of an Economic Hit Man (En økonomisk lejemorders bekendelser), hvor man anvender forskellige teknikker til at narre lande, først til at komme i gæld, og dernæst med bestikkelser; hvis bestikkelserne ikke virker, brug destabilisering; og hvis det alt sammen ikke fungerer, sats på militære midler, som Perkins meget detaljeret beskriver.

Betydningen af denne nye russiske og hviderussiske militærdoktrin er absolut enorm, og den kendsgerning, at man ikke har læst om det i New York Times betyder ikke, at det ikke er sådan. For hvis Rusland siger, at farverevolutionerne er en ikke-erklæret aggressionskrig, så betyder det, at vi i øjeblikket er i krig! Så hvis man lægger dette oven i alle de andre situationer, i Mellemøsten og i Stillehavsområdet, tror jeg, folk bør blive bange og gøre noget ved det, snarere end at udvise ligegyldighed[1].

NATO's inddæmning af Rusland og Kina

Dette skal ses i sammenhæng med NATO's og EU's inddæmningspolitik over for Rusland og Kina.

Man har også ændret USA's og NATO's militærdoktrin, for da vi havde krisen med mellemdistancemissilerne i begyndelsen af 1980'erne, som var den sammenhæng, i hvilken Schiller Instituttet skabtes, havde man stadig MAD, Mutually Assured Destruction (Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på den idé, at anvendelsen af atomvåben var fuldstændig umulig, fordi det ville føre til hele menneskehedens udslettelse.

Men i mellemtiden har man ændret dette til en doktrin om førsteangreb (forebyggende angreb), som er grundlaget for ABM-systemet (Anti Ballistic Missile, missilforsvar) i Østeuropa, der som sådan er blevet fordømt af russerne. Det danner grundlag for Prompt Global Strike-doktrinen, som går ud på den idé, at man, med moderne midler, cyberkrig, og andre moderne teknologier, på en eller anden måde kan snige sig bag om et fjendelands forsvarslinjer og gøre det af med deres gengældelsesangrebs-kapacitet (Figur 8). Og det er også idéen bag Air-Sea Battle-doktrinen imod Kina.

Det er den utopiske idé, at man kan vinde en atomkrig. Og der er militærfolk, selv i USA, som har påpeget, at disse førsteangreb-doktriner opmuntrer begge sider til at satse på

et førsteangreb, for hvis man venter for længe, er man forsvarsløs, så det er bedst at komme først.

Allerede for to år siden på Sikkerhedskonferencen i Moskva sagde daværende præsident Medvedev, og også på et juridisk forum i St. Petersburg, at denne, de vestlige staters politik med at bruge humanitære interventioner som påskud, fører til regionale krige, inklusive brugen af atomvåben. På den samme konference sagde daværende generalstabschef gen. Nikolai Makarov, at Rusland ikke vil acceptere videreopførelsen af det amerikanske ABM-system til dets tredje og fjerde fase, fordi det så ville give en førsteangrebsevne, som ville gøre Rusland forsvarsløs.

I sammenligning med denne erklæring fra for to år siden er den nye, russiske militærdoktrin er klar skærpelse, for de har nu bekræftet, hvad vi har sagt i mange, mange år, men som nu er blevet officiel russisk doktrin.

Og hvis man ser på hele det billede, jeg har fremlagt, og det bør man, kan man kun komme til én konklusion: Vi befinder os i øjeblikket på randen af Tredje Verdenskrig, og følgelig på randen af menneskehedens udslettelse. Vi har et uopsætteligt behov for en international debat om dette. Vi må erklære farverevolutioner for absolut illegitime. Vi må fordømme den farce, at disse personer går rundt i verden og intervenerer militært overalt og kalder det »demokrati«, »frihed« og »menneskerettigheder«, når det i virkeligheden er mord, forbrydelse, terror og aggressionskrig.

Hvis man dræber nogen i en officielt erklæret krig, så er det nok forfærdeligt og tragisk, men det sker i overensstemmelse med reglerne i fastlagte, internationale konventioner, som Genève-konventionen. Men hvis man dræber nogen i en ikke-erklæret krig, så er det mord. At anstifte en aggressionskrig gør den person, som gør dette, til en forbryder for Nürnberg-domstolen.

Den kendsgerning, at vi allerede er i krig, i en slags global krig, betyder, at vi sidder på en global krudttønde, hvis lunte er blevet antændt mange steder – i Ukraine, i Mellemøsten, i Stillehavsområdet. Og spørgsmålet er så: Kan vi standse dette i tide, før menneskeheden udsletter sig selv?

Grib Alternativet!

Lykkeligvis er det potentielle alternativ allerede på plads: Det, som LaRouche-bevægelsen har arbejdet for i 39 år, som hr. LaRouche foreslog for første gang i 1975, nemlig at erstatte Den internationale Valutafond (IMF) med Den internationale Udviklingsbank, og dernæst især, efter at vi for 25 år siden fremlagde forslag til den Eurasiske Landbro (Figur 9), så er den nu på bordet.

De gode nyheder er, at den kinesiske regering har lagt den Eurasiske Landbro, eller den Nye Silkevej, på bordet. På en konference i Kasakhstan sidste september, i siden på det nylige russisk-kinesiske topmøde i Shanghai, indgik Xi Jinping og Putin ikke alene den 30-årige aftale om levering af gas, som blev meget omtalt i medierne, men også 46 aftaler om samarbejde omkring den Nye Silkevej, og den kendsgerning, at der på højeste niveau, nemlig mellem præsidenterne for de to lande, er en aftale om samarbejde, som giver håb om, at man også på lavere og regionale niveauer kan overvinde stadig eksisterende spændinger.

Alt imens det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran en eksplosion, så er der en gigantisk dynamik omkring en meget, meget hastig udvikling af den Nye Silkevej. Den nye, indiske premierminister Narendra Modi har givet udtryk for, at han fuldt ud har til hensigt at samarbejde med Rusland og Kina om denne Nye Silkevej og hjælpe med at bygge Silkevejens nord-sydgående ekstension. For nylig var udenrigsminister Wang Yi i Indien, hvor han lovede fuld støtte til den indiske udvikling

for at opgradere jernbanerne og motorvejene, anlægge industri-parker og bygge mange atomkraftværker i Indien. I mellemtiden var den kinesiske premierminister Li Keqiang i Bukarest, hvor han mødtes med 16 statsledere fra Central- og Mellemeuropa og annoncerede, at Kina vil bygge et højhastigheds-jernbanenet i Øst- og Centraleuropa, noget, som EU tydeligvis ikke er i stand til.

Han besøgte også flere afrikanske stater og lovede, at Kina ville forbinde alle afrikanske hovedstæder gennem et system af højhastigheds-jernbaner. Og ved det kommende BRICS-topmøde i juli vil Xi Jinping og Putin indlede en rundrejse i Latinamerika for at engagere hele Latinamerika i konceptet om den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Dette udgør vores eneste håb om at standse og vende udviklingen imod krig og terror, som nu eksploderer i Mellemøsten, og forhindre, at det kommer til Europa, Asien og Afrika. På en Schiller-konference i november 2012, som vi ligeledes havde indkaldt på grund af den voksende krigsfare, præsenterede vi en omfattende plan for den Eurasiske Landbro for hele området mellem Afghanistan og Middelhavsområdet, Centralasien og Golfen.

Hvis man ser på dette fra den afrikanske, atlantiske kyst, hele vejen over Den arabiske Halvø og ind i Kina, så har man et stort, sammenhængende bånd af ørken. Det meste af Mellemøsten er ørken. Og det eneste håb om fred i dette område er at gøre ørkenen grøn ved hjælp af grundvandsmagasiner, omdirigering af floder, storstilet afsaltning af havvand ved hjælp af den fredelige anvendelse af atomkraft (Figur 10), og have det håb, at Rusland, Kina og Indien, Iran, nogle europæiske nationer, som har gjort sig fri af EU-kommissionens åg, samt et ændret USA, vil arbejde sammen om udvikling, som den nye verden for fred.

Den nye Centralasiatiske Ekspertklub for Eurasisk Udvikling afholdt for nylig en todages konference i Dushanbe,

Tadsjikistan[2], hvor direktøren for Centret for Strategiske Studier, Sayfullo Safarov, og ligeledes Juri Krupnov fra Tilsynsrådet for Ruslands Institut for Demografi, Migration og Regional Udvikling (IDMRD), talte, og de fremlagde et økonomisk udviklingsprogram for elimineringen af narkotikaproduktionen i Afghanistan, et program, som Victor Ivanov (direktør for den russiske narkotikakontroltjeneste, - red.) allerede i marts måned havde foreslået i Moskva, og som atter blev præsenteret i Islamabad, Pakistan, som et udviklingsprogram for Pakistan og Afghanistan.

Juri Krupnov fremlagde fire hovedområder for en sådan udvikling af Afghanistan: landbrug og fødevarerforarbejdning, maskinfremstilling, transportinfrastruktur, hurtig opførelse af vandkraftværker på floden Panj og uddannelse i forskning og teknologi. På denne konference blev det også besluttet at gennemføre forebyggende foranstaltninger til afværgelse af et ukrainsk scenarie i området.

Dette er altså, hvad Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen foreslog for 50 år siden, hvor vi lagde ud med den såkaldte »Produktive Trekant« for Øst- og Vesteuropa, og, efter Sovjetunionens opløsning, med den Eurasiske Landbro, som vi i mellemtiden har udvidet til Verdenslandbroen (Figur 11). Grundlæggende set et globalt program for genrejsning af verdensøkonomien, og dette program er ved at blive virkeliggjort. Dette repræsenterer et meget konkret perspektiv for alle nationer på denne planet.

Problemet er Det britiske Imperiums dominans i USA. Og hr. LaRouche har på det seneste mange gange erklæret, at den eneste måde at stoppe Tredje Verdenskrig er gennem USA's tilbagevenden til sin forfatningsmæssige karakter af en republik – og det kan kræve en udskiftning af regeringen, som vi også vil høre mere om senere i dag.

Hr. LaRouche har præsenteret et firepunktsprogram: Det er et videnskabeligt dokument, et lovgrundlag, som USA kan vedtage.

Bail-in versus Glass-Steagall

Dette er ikke et teoretisk spørgsmål, men, som jeg sagde, så står det transatlantiske finanssystem umiddelbart foran en eksplosion. Det er meget, meget mere bankerot end i 2008. Den europæiske Centralbank, ECB, har netop gennemført negative rentesatser, og chefen for Hamborgs Institut for Verdensøkonomi Thomas Straubharr, som er en meget konservativ økonom, erklærede, at dette var »afslutningen på kapitalisme.«

Det, som de har planlagt i Europa og i USA, er den såkaldte »bail-in«, Cypern-modellen[3], men vi har beregnet, at selv, hvis man eksproprierer alle mennesker i Europa og USA, en 'hårklipning' af indehaverne af bankkonti og forretningsbankkonti, så ville dette kun give 1 % af de udestående derivatkontrakter. Så det, vi i virkeligheden står over for, er faren for et pludseligt sammenbrud af realøkonomien, og min mistanke går på, at dette kun kan håndteres under krigsforhold – eller dette er, hvad disse mennesker håber på.

Så derfor, siger hr. LaRouche, er vort eneste håb om at standse denne fare, at gøre en ende på Imperiet, gøre en ende på dette monster, som har udviklet sig efter Sovjetunionens sammenbrud. Og den eneste måde at gøre det på er at drive Wall Street bankerot, erklære Glass-Steagall, og gøre det nøjagtigt som Franklin D. Roosevelt gjorde det, og dernæst gå over til et program for en Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton, Det amerikanske, økonomiske System, og erstatte det nuværende, monetaristiske system.

Alt dette må gøres ud fra hr. LaRouches fjerde punkts perspektiv, som er Vladimir Vernadskijs idé[4], og som grundlæggende set definerer loven for evolution i universet: nemlig, at noösfæren, indflydelsen fra den menneskelige erkendelse og evne til at gøre opdagelser, i stigende grad

dominerer biosfæren; at den menneskelige erkendelses (tænkings), den menneskelige evne til at gøre opdagelsers rolle i stigende grad vil indvirke på universet.

En ny videnskabelig standard

Dette sætter også en helt ny standard for fysisk videnskab. Mennesket er den eneste art, som er i besiddelse af skabende fornuft, og det adskiller sig fra alle andre skabninger; at det var i stand til at have magt over ilden – det kan intet dyr – og øge sin magt over naturkræfterne gennem en konstant opdagelsesproces, som følger en linje med en højere og højere energi-gennemstrømningstæthed, som kan anvendes i produktionsprocessen. Og denne menneskelige evne har ført til en stigning i den relative, potentielle befolkningstæthed, og må derfor være målestok for den fysiske økonomi, for afgørelsen af, hvorvidt en investering er god eller dårlig.

Pobisk Kuznetsov, den afdøde russiske videnskabsmand, bebudede for flere år siden på en videnskabskonference i Moskva, at hr. LaRouche vil blive kendt for sin opdagelse, nemlig ved at betegne potentiel, relativ befolkningstæthed med ordet »La«, fra »LaRouche«, på samme måde, som andre opfindere og opdagere har lagt navn til deres opfindelse, som »watt«, »ampere« osv.

Menneskeligt fremskridt er universets hensigt! Det er et fysisk princip, og det er selve universets lov. Vernadskij grundede sig på Nikolaus von Kues (Nicolaus Cusanus)[5], den store tænkter fra det 15. århundrede, som var den første til at opdage evolutionens biogenetiske lov. Han var den første til at skelne mellem det uorganiske, det organiske eller biologiske, og det tredje niveau, skabende fornuft, og han definerede dernæst også et fjerde niveau, som er Skaberen. Han sagde: Evolutionen i universet finder sted på en sådan måde, at enhver art kun opnår kulminationen af sin karakter, hvis den, på mindst et punkt, er delagtig i den næste, højere art.

Så evolution fremkommer ikke fra neden, som en Darwinistisk 'den stærkeres overlevelse', men, iflg. Cusa, fra oven. Det højere niveau river det lavere opad, næsten som et voldsomt, opadgående træk. Derfor kan man aldrig måle det højere domæne med det laves målestok; man kan ikke måle det biologiske rige med det uorganiskes målestok, og man kan ikke måle det menneskelige sind med den biologiske sfæres redskaber. Derfor er det menneskelige princip for en opadgående evolution, for noösfærens forøgede magt, den eneste målestok, hvormed menneskelige anliggender kan måles.

LaRouche siger i dette fjerde punkt: Mennesket er menneskeheds eneste sande målestok i universet, og det er denne idé, som må lede den fysiske økonomis praksis.

Nicolaus Cusanus diskuterede allerede princippet i denne opfattelse, ved at sige, at Skaberen skabte det fysiske univers, men efter, at Han skabte mennesket, fortsatte mennesket skabelsen af det fysiske univers som *imago Dei* (i Guds billede) gennem sin *vis creativa*, sine skabende evner.

Problemet med det nuværende Imperiesystem, med globalisering, er, at det måler hele menneskeheden ud fra det organiske niveau, eller det uorganiske, med penge som udgangspunkt: Det er derfor, det fører til så inhumane resultater. Det, som Verdenslandbroen og Silkevejen er synonym for, er den bevidste beslutning om den næste fase i menneskeheds opadgående evolution, det er udelukkende kun fuldførelsen af Verdenslandbroen, som indbefatter samarbejde mellem mange nationer omkring bemanded og ubemanded rumfart, koloniseringen af det såkaldte »Nære Udland« i rummet. Det er den endelige del af Verdenslandbroen.

Nicolaus Cusanus sagde allerede i det 15. århundrede, at ethvert menneskeligt individ opsummerer hele universets evolution i sit sind, og når det bliver bevidst om det, kan det, med absolut videnskabelig præcision, determinere, hvad der må være det næste, nødvendige skridt inden for opdagelse.

Det er grunden til, at Lyndon LaRouche, som udviklede dette koncept med potentiel, relativ befolkningstæthed, som følges med den absolutte nødvendighed af højere energigennemstrømningstæthed i den produktive proces, har determineret, at menneskeheden kun kommer ud af krisen, hvis vi satser på et forceret program for termionuklear fusionskraft. For kun da kan vi håbe på, at mennesket har en fremtid som en art i universet, for vores planet er ikke den eneste planet i sig selv, men vi er beliggende i et Solsystem, i en galakse, og de udfordringer, som stammer derfra, må imødegås.

Befri verden for Imperium

Vi må altså skabe en situation, hvor menneskets sande identitet er at være en skabende art. Hvis vi ønsker at overleve, må vi befri vore institutioner for oligarki og Imperium, som er blevet sataniske. Krig kan ikke længere være et middel til konfliktløsning. Den må derfor forbydes, straffes, udslettes, kendes ulovlig, bandlyses og fordømmes. Og vi må skabe en international kampagne for at gøre præcis dette.

Gerningsmændene til denne krig må stilles for retten, og jeg foreslår en ny Nürnberg Domstol. Selv den britiske indenrigsminister Norman Baker sagde, mht. Irak, at det var Blairs og Bush' intervention, som har ødelagt dette land og blottet det for ekstremister, og at det, vi nu ser i Irak, er arven efter Tony Blair.

Blair forsøger netop nu at kæmpe for at blive den nye præsident for Den europæiske Kommission, ved at lave intriger for, at Jean Claude Juncker ikke skal få posten, og jeg er fuldstændig helliget til, og opfordrer Jer alle til at hjælpe, så det ikke sker, og at Blair bør have en helt anden plads, måske knap så komfortabel, men sikker. Enhver, der

grundlæggende set støtter denne person, som efter min mening er en krigsforbryder, lever ikke selv op til en moralsk standard.

Vi har derfor en enorm situation, og jeg kan blot sige, at efter i 40 år at have været i denne bevægelse, LaRouche-bevægelsen, og efter at have været igennem nogle temmelig ubehagelige oplevelser, som Ramsey Clark også ved en masse om, men ikke desto mindre må jeg sige, at verden befinder sig i stor fare. Og jeg kan ikke give nogen en garanti for, at vi vil være her om et par uger eller dage, for dette er meget, meget farligt. Men ikke desto mindre kan jeg fortælle Jer, at jeg aldrig har mistet min dybe optimisme omkring menneskets sande karakter, og jeg mener, at Leibniz havde absolut ret, da han sagde, at et stort onde også i mennesket frembringer et større ønske om, og evne for, det gode. Og derfor, efter 30 år med Schiller Instituttet, tror jeg stadig på:

Nu kommer Schillers tid!

Tema-artikel: BRIKS-TOPMØDET: Halvdelen af menneskeheden lancerer en Ny økonomisk Verdensorden

af Dennis Small

Executive Intelligence Review, 1. august 2014 – I midten af juli måned, mens planeten var ved at blive slået til vrag af de voksende krigsrædsler i det østlige Ukraine, Irak og Gaza, og som følge af en økonomisk depression, forårsaget af det

transatlantiske finanssystems dødsgrammer, samledes statsoverhoveder, repræsenterende halvdelen af menneskeheden, i Brasilien, hvor de tog de første skridt henimod skabelsen af en Ny økonomisk Verdensorden.

Lederne af BRIKS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) mødtes den 16. juli i Fortaleza til det 6. BRIKS-topmøde, og dagen efter fik de tilslutning fra statslederne fra Sydamerika i hovedstaden Brasilia. BRIKS tæller 43 % af verdens befolkning og omfatter 27 % af planetens landområder; når man tilføjer Latinamerika, repræsenterer de i forening 48 % af den menneskelige art og en tredjedel af Jordens landområde.

Under topmødet og de talrige bilaterale og multilaterale møder i tilknytning hertil, vedtog denne halvdel af menneskeheden et projekt, baseret på forudsætningen om at afvise det nugældende kasino-finanssystem og erstatte det med et system, som tilvejebringer kredit til højteknologiske udviklingsprojekter; uddannelse og træning af ungdommen til at imødegå udfordringer; den fulde respekt for national suverænitet, idet den imperialistiske politik med regimeskifte og krig bandlyses; og en eksplicit promovering af det almene vel nationerne imellem – det Westfalske princip.

»Historien lærer os, at jungleloven ikke er vejen frem for menneskelig sameksistens«

udtalte den kinesiske præsident Xi Jinping den 16. juli.

»Enhver nation bør overholde princippet om lighed, indbyrdes tillid, at lære af hinanden, samarbejde og stræben efter fælles fordele ... for at bygge en harmonisk verden, opretholdelse af fred og fælles fremgang.«

Disse udviklinger behagede ikke den britiske Dronning, der ser dem som en eksistentiel trussel mod Imperiet. De glædede derimod Lyndon LaRouche – af netop samme grund. I 40 år har den hæderkronede, amerikanske statsmand udtænkt, og

mobiliseret internationalt til fordel for, programmer for globale, finansielle reformer og store udviklingsprojekter, – den seneste af disse er hans »Fire Nye Love til at redde USA. Nu!« – som netop er af den art, som BRIKS nu har sat på dagsordenen.

»BRIKS og dets allierede er i færd med at opbygge et verdenssystem, baseret på virkelig værdi, ikke falsk papirværdi«,

udtalte LaRouche den 18. juli.

»De bestemmer, hvad virkelig værdi, som er omkostningerne af arbejdskraftens produktive evner, er, og de indfører det, i en situation under forandring.«

Det underliggende problem, som vi må håndtere i dag, forklarede LaRouche, er »den asymmetriske værdi i verden«, som kommer af to forskellige systemer, der opererer med forskellig logik og forskellig målestok: De er totalt uforenelige.

Det første system er det transatlantiske system.

»Disse svinepelse«, udtalte LaRouche, »der ejer papirstykker, som de siger, er billiarder værd, og som de er parat til at dræbe for«,

som sagen med Argentinas kamp imod gribbefondene, såvel som også afgørelsen til gribbenes fordel, truffet af Aristoteles-idioten, der også kendes som dommer Antonin Scalia fra den amerikanske Højesteret, viser. Det, som disse folk ejer, disse papirstykker, tilføjede LaRouche, er absolut værdiløse.

»Det er som at tage klude op af en spand og prøve at sælge dem«;

eller værre endnu, det er egentlig blot tilsagnet om fremtidig levering af derivater over disse klude, som de siger, har værdi.

Dette er fortidens døde hånd, der prøver at afholde menneskeheden fra at skabe en fremtid for sig selv.

På den anden side har vi et fremspirende system, uforenligt med det første, som opbygger et marked, baseret på virkelig værdi. Og virkelig værdi, uddybede LaRouche, kommer af, og måles på, udviklingen af arbejdskraftens produktive evner – dvs. gennem indførelsen af videnskabeligt skabte, nye teknologier, og implementering af produktive processer, som øger energigennemstrømningstætheden i den fysiske økonomi og således øger arbejdskraftens produktive evner umådeligt. Dette nye system vil skabe en proces, hvorved forøgelsen af energigennemstrømningstætheden i sig selv forøges med accelererende hastighed.

Dette, at teknologisk fremskridt og videnskabelig fremgang kommer til at spille en rolle, præciserede LaRouche, er enestående for den menneskelige art. En sådan kreativitet er faktisk kilden til værdien i en økonomi, og det er på denne måde, at vore handlinger, som skaber fremtiden, definerer den nuværende værdi. Det er det centrale koncept for det Amerikanske System for Politisk Økonomi, på hvilket De forenede Stater blev grundlagt.

Det afgørende, strategiske spørgsmål i dag, konkluderede LaRouche, er, om De forenede Stater vil slutte sig til den fremspirende Nye økonomiske Verdensorden, eller om USA fortsat vil være en siamesisk tvilling til Det britiske Imperium – som det er under præsident Barack Obama, der er forfalden til at stilles for en rigsret – og nedkalde ødelæggelse over sig selv og resten af verden. Europa er stillet over for det samme, eksistentielle spørgsmål.

Opbygning af en fremtid baseret på atomkraft

BRIKS-topmødet udstedte Fortaleza-deklarationen med 72 punkter (se nedenfor), som annoncerede dannelsen af en Ny

Udviklingsbank (New Development Bank, NDB), med en startkapital på 50 mia. dollars til finansiering af infrastrukturprojekter i BRIKS-landene og andre lande, såvel som en Nødreservevalutafond (Kontingent Reserve Arrangement, CRA) med 100 mia. dollars, der skal hjælpe nationer med at håndtere kapitalflugt og andre former for finansiel krigsførelse.

De fleste internationale kommentatorer har været optaget af endeløse forvrængninger, hvor de har dissekeret sætninger fra Fortaleza-deklarationen og taler fra topmødet i forsøget på at fastslå, hvorvidt det er meningen, at disse nye BRIKS-institutioner blot skal være et komplement til Det britiske Imperiums Internationale Valutafond og andre institutioner, eller de skal erstatte dem gennem en ny, finansiel arkitektur. Men svaret på det spørgsmål ligger ikke i en analyse af skrevne eller talte ord, men i den hensigt, som ligger bag skabelsen af de nye institutioner, hvilket bedst reflekteres gennem to, fundamentale spørgsmål: fremtiden og ungdommen, samt kernekraft.

Den indiske premierminister Narendra Modi var særdeles veltalende i forbindelse med det første af disse spørgsmål, idet han på topmødets plenarforsamling understregede

»BRIKS' unikke status som en international institution. BRIKS bringer for første gang en gruppe af nationer sammen på grundlag af et 'fremtidigt potentiale', snarere end allerede eksisterende velstand eller fælles identitet. Selve ideen om BRIKS er således fremadskuende.«

Han tilskyndede BRIKS til gå videre end til »at være topmøde-centreret«, idet han foreslog, at BRIKS-landenes ungdom skulle gå foran mht. at udvide en mellemfolkelig kontakt mellem deres nationer. Han foreslog oprettelsen af et BRIKS-forum for Unge Videnskabsfolk, oprettelsen af BRIKS-sprogskoler for at »tilbyde sprogtræning i hvert af vore sprog«, samt at udforske den mulige skabelse af et BRIKS-universitet.

Modi konkluderede:

»Deres Excellencer, vi har her en lejlighed til at definere fremtiden – ikke alene for vore lande, men for verden som helhed ... jeg tager dette som et stort ansvar.«

Den russiske præsident Vladimir Putin anslog en lignende tone i sine kommentarer til pressen den 17. juli, hvor han evaluerede resultaterne af sin rejse:

»BRIKS-landene er alle unge stater, og fremtiden tilhører de unge.«

Med hensyn til spørgsmålet om kernekraft, så gennemtrængtes topmødet og de relaterede, bilaterale møder, især mellem Ruslands Vladimir Putin og Argentinas Cristina Fernandez de Kirchner og Brasiliens Dilma Yousseff, af diskussioner om dette spørgsmål og indgåelse af talrige, konkrete aftaler. Dette til trods for, at selve Fortaleza-deklarationen – på mange måder et »konsensus-dokument«, typisk for sådanne internationale forsamlinger – ikke nævner spørgsmålet på anden vis, end at det forsvarer Irans ret til at udvikle fredelig atomkraft.

Det sande mål for værdi i en økonomi, har LaRouche understreget, er videnskabens og teknologiens indvirkning med hensyn til kontinuerligt at øge energigennemstrømningstætheden i de produktive processer. Skønt den nødvendige drivkraft for verdensøkonomien er udviklingen af termonuklear fusionsenergi, er den nuværende fastholdelse af nuklear fission blandt BRIKS-landene og dets allierede lande af største betydning, da det afspejler en forpligtelse til at hæve den generelle energigennemstrømningstæthed i økonomien.

Langt bedre end nogen monetær eller BNP-baseret målestok, er energigennemstrømningstæthed og andre fysiske, økonomiske parametre de bedste indikationer for den kurs, BRIKS-landene sætter.

Figur 2 viser kernekraft som procentdel af den totale produktion af elektricitet – hvilket er en indikator for den generelle energigennemstrømningstæthed – i en række BRIKS-lande (Rusland, Indien og Brasilien), i sammenligning med repræsentative, europæiske lande (Tyskland og Spanien), med fokus på både nuværende og projekterede niveauer. I tilfældet Tyskland, f.eks., har Det britiske Imperiums forbryderiske, grønne politik med afvikling af atomkraft allerede ført til et drastisk kollaps af kernekraft, fra 28 % af den totale elektricitet i 1990, til 15 % i dag.

Figur 2: Atomkraft som procentdel af totale mængde af produceret elektricitet, nuværende og projekterede

Angela Merkels tyske regering har vedtaget en politik om at reducere dette til 0 i år 2020! For Spanien ser det næsten lige så slemt ud.

Sammenlign dette med, hvad Rusland har gjort, nemlig at forøge sin andel af kernekraft fra 11 % i 1990 til 18 % i 2013, og med en politik om at hæve denne andel til omkring 27 % i 2030. Andre BRIKS-lande har et lavere forhold mellem kernekraft og total elektricitet i dag, men de har dristigt forpligtet sig til en fremtid med kernekraft. Brasilien, f.eks., planlægger at øge andelen af kernekraft fra 3 % til 15 % i 2030. Som præsident Rousseff erklærede lige inden topmødet startede:

»Vore lande er blandt de største i verden, og de kan ikke, i midten af det 21. århundrede, stille sig tilfreds med nogen som helst form for afhængighed. Nylige begivenheder demonstrerer, at det er afgørende for os at søge vores egen videnskabelige og teknologiske uafhængighed.«

Sydafrika har også netop annonceret, at det genoptager sit atomprogram med planer om at bygge seks nye atomkraftværker.

Det bør bemærkes, at Kina har det største program for bygning af kernekraftværker i verden i dag – en udmærkelse, som i 1970'erne gik til den af Roosevelt skabte Tennessee Valley

Authority. Kendsgerningen er, at ud af de 66 kernekraftværker, som aktuelt er under opførelse på verdensplan, er de 50 i BRIKS-landene. Med andre ord, så bygger 43 % af verdens befolkning 75 % af verdens atomkraftværker; eller med andre ord, raten af opførelsen af kernekraftværker er 4,3 gange større pr. indbygger i BRIKS-landene end i resten af verden.

Virkeligheden er selvfølgelig meget mere ubehagelig, end disse enkle tal indikerer, fordi kernekraft aktivt afvikles i store dele af den transatlantiske sektor (og Japan), som et direkte resultat af Det britiske Imperiums selvmorderiske, grønne politik. BRIKS-landene og deres allierede har gjort det klart, at det vil de ikke høre tale om: De har taget den britiske Dronnings grønne dagsorden, som den reflekteres i Københavner-resolutionen, og smidt den i skraldespanden.

LaRouche sagde det ligeud:

»Hvad med Tysklands Fru Merkel?«, spurgte hen den 18. juli. Hun repræsenterer det værdiløse syn på værdi; hun nedbryder kernekraft, ødelægger sin økonomi og gør den absolut værdiløs, sagde han. »Hvad er værdien af hendes meninger? Ikke ret meget.«

BRIKS og Latinamerika opbygger et verdensmarked baseret på virkelig værdi, og de er allerede langt mere produktive end Europa og USA, der insisterer på, at værdi ansættes af en eller anden skør dommer – Scalia i tilfældet Argentina.

Store infrastrukturprojekter

En afspejling af BRIKS-landenes fokus på virkelig værdi var også den vægt, der blev lagt på skabelsen af et kreditsystem til finansiering af større infrastrukturinvesteringer. To sådanne vigtige projekter blev fremmet på og i forbindelse med BRIKS-topmødet.

Det første projekt var ideen om at opfylde den århundredgamle drøm om at bygge en transkontinental jernbane, som forbinder

Sydamerikas Stillehavskyst med dets Atlanterhavskyst. Dette udkrystalliserede sig under drøftelsen mellem den kinesiske præsident Xi og den peruvianske præsident Ollanta Humala, og dernæst med Brasiliens præsident Rousseff. Der blev indgået en aftale om at åbne for bud fra udenlandske, herunder kinesiske, firmaer, om deltagelse i bygningen af et kritisk segment af dette projekt: den 'T'-formede Campinorte-Annapolis/Campinorte-Lucas-rute i det centrale Brasilien.

Dette segments betydning i forhold til det overordnede projekt fremgår klart af Figur 4, et skematisk kort, som først publiceredes af EIR tilbage i 1988. Den nordlige endestation Palmas ligger et stenkast fra det berømte Carajás-projekt midt i Amazonjunglen, verdens største (og reneste) forekomst af jernmalm, og som i øjeblikket kun er forbundet med tog til den atlantiske havn Sao Luis.

Når den først er bygget, vil den vestlige endestation Lucas befinde sig halvvejs til den brasiliansk-peruvianske grænse, hvor den projekterede jernbanelinje vil tilkobles en peruviansk gren, der krydser Andesbjergene ved Saramirisa – det lavest beliggende pas i den gigantiske bjergkæde – og derfra til en eller flere peruvianske havne med udskibning over Stillehavet. Dette ville drastisk afkorte transporttid og omkostninger fra Brasilien (og andre lande i den sydlige kegle, såsom Argentina) til eurasiske kraftcentre som Kina, Indien og Rusland.

Endnu større effektivitet, vækst og produktivitet kan opnås, eftersom denne sydamerikanske, transkontinentale jernbane direkte kan forbindes til Asien via jernbaner i takt med, at jernbanelinjer til højhastighedsmagnettog bliver bygget og gjort tilgængelige gennem Darién-gabet og Beringstrædet.

Der er forskellige mulige ruter for en sydamerikansk, transkontinental jernbane. (Den, der er under drøftelse mellem Kina, Brasilien og Peru, er centreret omkring Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Cuiabá-Porto Velho-Pucallpa-Saramirisa-Bogotá-

Panamá.) En anden realistisk mulighed er Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Santa Cruz-Desaguadero-Saramirisa-Bogotá-Panamá, som man længe har blevet undersøgt.

Faktisk blev tidligere versioner af netop dette projekt udarbejdet af Intercontinental Railway Commission, påbegyndt af den amerikanske udenrigsminister James Blaine, som brugte amerikanske ingeniørtropper til at opmåle og projektere banelinjer, der forbandt USA hele vejen til Argentina og Brasilien, og som præsenterede et fuldstændigt kort over den påtænkte rute til præsident William McKinley i 1898. McKinley, som var en stærk tilhænger af Det amerikanske System, mindedes Blaines planer som menneskehedens fremtid i en tale i 1901 ved den panamerikanske udstilling i Buffalo – hvor McKinley blev skudt og dræbt i en britisk ledet operation.

Et andet storslået projekt, bygningen af en kanal, der forbandt oceanerne, gennem Nicaragua, blev annonceret den 9. juli af den nicaraguanske præsident Daniel Ortega. Kæmpeprojektet vil blive udført af det kinesiske firma HKND, men præsident Putin foretog også et ikke-annonceret ophold i Nicaragua den 12. juli på vejen til BRIKS-topmødet, for at tilbyde russisk støtte.

Kanalen vil løbe 173 mil (276 km.) fra Brito-flodens udmunding på Stillehavskysten i det sydøstlige Nicaragua til Punta Gorda-flodens udmunding på den caribiske side. Den vil inkludere to sluser, og over en strækning på 65 mil (104 km.) vil den passere igennem Nicaraguasøen, og den projekterede gennemsejlingstid vil være på 30 timer fra kyst til kyst for de 5.100 af verdens største skibe, som vil kunne benytte denne kanal.

Projekteringsingeniører rapporterer, at det vil kræve 50.000 byggearbejdere, og at kanalen efter ibrugtagning vil generere 200.000 jobs, inklusive underprojekter (lufthavn, to havne, turistcenter osv.)

Præsident Ortega udtalte i forbindelse med annonceringen af den valgte rute, at hele landets uddannelsessystem stod for at blive moderniseret med henblik på at uddanne de ingeniører og faglærte arbejdere, som dette projekt vil kræve. Han holdt også en bog frem, som indeholdt gennemførlighedsstudier af konstruktionen af en sådan kanal, fremstillet af USA's regering og vedtaget af Kongressen for 118 år siden, i 1896, og med en detaljeret beskrivelse af de fordele, en sådan kanal ville medføre.

Ironien i dette gik ikke hen over hovedet på nogen. Kina er aktivt involveret i massive, jobskabende projekter i Centralamerika – Amerikas såkaldte 'baghave' – alt imens USA under Obama har hjulpet med at ødelægge dette område med sin politik for legalisering af narkotika, som kommer oven i årtiers økonomiske ødelæggelser pga. Det britiske Imperiums frihandelspolitik. I dag er en tredjedel af befolkningen i El Salvador blevet tvunget til at emigrere til USA i en desperat søgen efter midlerne til overlevelse, mens den officielle arbejdsløshed i nabolandet Honduras har passeret 60 %.

Den brede tilslutning til udvikling af infrastruktur understregedes ved det sidste af de mange historiske topmøder, der fandt sted i Brasilien i midten af juli måned; det møde, der fandt sted mellem statsoverhovederne og de særlige repræsentanter for Fællesskabet af Latinamerikanske og Caribiske Stater (CELAC), som mødtes med den kinesiske præsident Xi og statslederne fra UNASUR den 17. juli. Deres fællesdeklaration (se nedenfor) understregede

»den vigtige mulighed for gensidig udvikling«,

som eksisterer, og annoncerede

»etableringen af et bredt partnerskab, baseret på lighed, gensidig fordel og fælles udvikling mellem Kina og Latinamerika og Caribien«.

Den Nye Udviklingsbank

Der er ingen tvivl om, at den Nye Udviklingsbank (NDB) og Nødreservevalutafonden (Contingent Reserve Arrangement, CRA) er kimen til en hel ny, international finansarkitektur – skønt der forude venter et større politisk slagsmål for at gennemføre denne politik, over for de voldsomme indvendinger fra City of London og Wall Street, inklusive deres agenter i nogle af BRIKS-landene. Den Nye Udviklingsbanks stiftelsesdokument holder sig forsigtigt til ideen om, at NDB og CRA blot har til hensigt at »komplementere« eksisterende institutioner som IMF; men principperne, efter hvilke de er blevet grundlagt, er ikke blot i modstrid med IMF, men gensidigt udelukkende.

Det er markant, at NDB klart er gearret til at udlåne penge til reel udvikling, uden de forhadte betingelser om nedskæringer og grøn politik, som er forbundet med IMF og Verdensbanken. For eksempel indeholder den fælles erklæring mellem CELAC og Kina en radikal afvigelse fra IMF's og Verdensbankens betingelser, med opfordringen om at

»gøre god brug af nul-rente- eller lavrentelånene, som Kina har bevilget, i overensstemmelse med modtagerlandenes behov og prioriteringer ... Vi understreger vigtigheden af at bygge og modernisere infrastruktur.«

Argentinas præsident Fernández, som blev tildelt en hovedrolle (efter værten Rouseff) ved BRIKS/UNASUR-topmødet, kom med den klareste opfordring om en ny, finansiel verdensorden.

»Vi, mine Herrer, foreslår så en ny, finansiel verdensorden, en, som ikke blot er fair og rimelig, men uundværlig ... Hvad vi kræver af verden er præcist skabelsen af en ny, finansiel verdensorden, der vil gøre bæredygtig og global, økonomisk vækst mulig ... Således lyder appellen til alle nationer, at de skal arbejde sammen i dette virkelige korstog for en ny, global, politisk, økonomisk og finansiel organisation, som vil

få positive sociale, politiske, økonomiske og kulturelle konsekvenser for vore nationer.«

Præsident Putin – der, ligesom Argentinas Fernández, ikke er ukendt med at være målskive for økonomisk krigsførelse –, præsenterede et supplerende forslag:

»BRIKS-lande bør have et tættere samarbejde omkring råvaremarkederne. Vi har et enestående ressourcegrundlag: Vore nationer rummer 30-50 % af klodens reserver af diverse ressourcer. Derfor mener vi, at det er bydende nødvendigt at udvikle samarbejde inden for minering og forarbejdning og at organisere et center for uddannelse af eksperter inden for metalindustrierne i BRIKS-landene.«

En sådan enighed ville bryde Det britiske Imperiums kvælertag på verdens råvaremarkeder, og dets evne til at spekulere med nationers levevilkår og hele eksistens.

For at være anvendelig til disse formål, må NDB og CRA operere med en brandmur mod det kræftbefængte dollar-system. Det er bemærkelsesværdigt, at NDB er bemyndiget til i fremtiden både at modtage yderligere kapitalisering i anden møntfod end dollar, såvel som også til at udstede lån til BRIKS og andre nationer i en ikke-dollar møntfod.

Når tre, fire eller flere lande først er involveret i store projekter, som modtager sådanne ikke-dollar-lån, vil en ny møntfod de facto være blevet skabt, hvor faste vekselkurser mellem de nationale deltagere også vil følge. Alene dette skridt vil øjeblikkeligt frembringe en tilbagevenden til det Bretton Woods-system med faste (forudsigelige) vekselkurser, som eksisterede før 1971, og vil således med et pennestrøg udslette for billioner af dollars valuta-futures.

Men for at NDB kan være i stand til virkelig at gå i gang med opgaven om en global rekonstruktion, må USA fuldt ud indgå som partner i bankens kapitalisering og funktion som kernen i et globalt kreditsystem i traditionen efter Hamilton, af den art,

som er specificeret i LaRouches Fire Love. Nutidens »dollar«, som ikke længere er USA's suveræne valuta, men snarere et overnationalt instrument til hasardspil under Det britiske Imperiums kontrol, må også vende tilbage til sin korrekte rolle som den af Finansministeriet udstedte »greenback dollar.«

Kort sagt, det centrale, strategiske spørgsmål, som blev fremsat på BRIKS-topmødet i midten af juli, er: Hvornår vil USA skille sig af med præsident Obama og vende tilbage til det Amerikanske Systems politik, på hvilket det blev grundlagt, og som halvdelen af menneskeheden, anført af BRIKS, nu gennemfører?

Denne artikel publiceredes første gang i Executive Intelligence Review, Vol. 41, No.30. 1. august 2014

**Schiller Instituttets
foretræde for Folketingets
Politisk-Økonomisk Udvalg den**

2. oktober 2008

Den 2. oktober havde Schiller Instituttet foretræde for Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg. Tom Gillesberg holdt talen nedenfor og kom derefter med en kraftig appel til folketingsmedlemmerne, hvor han bl.a. fremførte, at den nuværende finanskriser ikke så meget har paralleller til den i 30'erne, men i stedet til den sammenbrudskrise Europa oplevede i det 14. århundrede. Dengang ledte handelshusene Bardi og Peruzzis fald til finanssystemet og og samfundsordenens opløsning og en ny mørk tidsalder, hvor Europas befolkning blev reduceret til en tredjedel. Der var ingen opfølgende spørgsmål fra udvalget, men formanden forklarede det med, at medlemmerne allerede var velinformerede om Schiller Instituttets standpunkter gennem det materiale man løbende havde fået og i forbindelse med Schiller Instituttets foretræde i begyndelsen af året.

Efter Schiller Instituttets foretræde var der åbent samråd med økonomiminister Lene Espersen, om hvilke tiltag hun vil tage, for at beskytte Danmark og den danske befolkning imod finanskrisen. Nederst ses et lille videoklip hvor Michelle Rasmussen efter mødet spørger ministeren om LaRouches og Sarkozys forslag om en ny Bretton Woods-konference.

Tale af Tom Gillesberg til Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Politisk-økonomiske Udvalg den 2. oktober 2008.

Kun et nyt Bretton Woods-finanssystem kan løse finanskrisen

Vi står midt i det største finansielle sammenbrud verden nogen sinde har set. Gigantiske papirværdier er allerede gået op i røg og mange flere vil følge. Panikken har allerede meldt sig,

og fra verdens finansmarkeder skrives der: "Red os, red os, giv os nogle flere penge." Men luk ørene for sirenesangen og kravet om at skatteyderne skal redde spekulanterne. Der er ingen måde, hvorpå det igangværende finansielle sammenbrud kan stoppes inden for rammerne af det nuværende system. Kun gennem at sætte hele finanssystemet under konkursbehandling og etablere et nyt Bretton Woods-finanssystem baseret på principperne fra Franklin D. Roosevelt, som foreslået og udarbejdet af den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche, er der en farbar vej ud af den nuværende krise.

Netop nu forsøger den amerikanske regering at få en hjælpepakke til finansmarkederne på 3.500 mia. kr. vedtaget i den amerikanske kongres. Det var gode nyheder, at kongressen i første omgang stemte nej, for lykkes det at få den vedtaget, vil det ikke som lovet redde finanssystemet og vores økonomiske fremtid. Måske sætter det spekulanterne i stand til at fortsætte deres kasinospil et par dage til, men ved at staten overtager den ubetalelige gæld, skaber man hyperinflation som i Weimar-Tyskland i 1923, men denne gang på global skala. Det vil omdanne dollaren til konfetti. At lade staten og skatteyderne overtage spekulanternes dårlige spillegæld er ikke blot umoralsk, men bringer også statens fremtidige sikkerhed og borgernes velfærd i fare.

LaRouche advarede imod sammenbruddet

Det har været en udbredt kliche hos medier, politikere og økonomer at ingen kunne forudse den nuværende krise, og at der ikke er noget alternativ til at pumpe flere penge ud i finansmarkederne, men det passer ikke. Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet har gennem årtier advaret imod den finansielle afregulering og skiftet fra fysisk økonomi til finansspekulation, og den katastrofe det uundgåeligt måtte ende i. F.eks. forsøgte jeg ved kommunalvalget i november 2005 med kampagnen: "Når boblen brister... Et nyt Bretton Woods" at

sætte den forestående krise på den politiske dagsorden.

Den 25. juli sidste år holdt Lyndon LaRouche en webcast fra Washington, hvor han advarede om et dramatisk faseskift: Vi stod umiddelbart foran disintegrationen af hele det internationale finanssystem. Tre dage senere kollapsede den tyske IKB Bank under vægten af dårlige "subprimelån". De blev den snebold, der udløste lavinen. Efterfølgende fremlagde LaRouche en trepunkts kriseplan for USA. Vi har ikke blot advaret om krisens dybde men også fremlagt løsningsforslag, som da jeg i 2007 stillede op til Folketinget sammen med tre andre kandidater under sloganet: "Efter finanskrakket – Magnettog over Kattegat".

Den 17. januar i år fremlagde jeg ved et foretræde her for Politisk-Økonomisk Udvalg de umiddelbare tiltag der burde iværksættes for at undgå de frygtelige konsekvenser af et internationalt finansielt sammenbrud. Mange af jer mente måske at jeg overdrev, eller at det var for stort et spørgsmål for folketingsmedlemmer at beskæftige sig med, men der er ingen vej uden om. Folketingets medlemmer må skabe sig et klart billede af, hvordan et nyt finanssystem skal skrues sammen, og hvilke tiltag vi må foretage for at beskytte vores økonomi og befolkning.

1) Red banker og boligejere – ikke spekulationsgælden

Efterhånden som forskellige banker og finansinstitutioner går ned, skal myndighederne ikke lade skatteyderne overtage bankernes tab (som det skete med overtagelsen af Roskilde Bank). I stedet skal man gennem en konkursbehandling sikre, at bankens normale bankvirksomhed fortsætter uhindret i en rekonstrueret bank, og så fastfryse de dårlige lån, derivater og lign. (spekulative finansinstrumenter som optioner, futures, credit default swaps, mortgage backed securities etc.) til en senere behandling. Spekulanter kan få lov til at tabe

skjorten, men det er vigtigt at småsparere og virksomheder beskyttes, og at bankerne kan fortsætte de daglige aktiviteter, som en økonomi ikke kan være foruden. Staten må samtidigt forhindre, at en flodbølge af folk bliver smidt ud af deres hjem.

2) Todelt kreditpolitik

I stedet for ukritisk at pumpe milliarder ud til finansspekulanterne gennem national- og centralbanker skal vi målrette nationale kreditter til de dele af den fysiske økonomi, der kan komme til at lide under en kreditkrise, som hastigt forværres. Vi må forberede os på, at de tider, hvor et dansk indlånsunderskud kunne hentes på de internationale finansmarkeder, endegyldigt er forbi. Staten bør derfor bruge nationalbanken som en rigtig hamiltonsk nationalbank med en todelte kreditpolitik. Vi kan lade renten på udlån til finansmarkederne være rimelig høj, og samtidigt have billige kreditter på 1-2 procent til investeringer i industri, landbrug og infrastruktur, som staten udsteder gennem nationalbanken til private virksomheder via deres normale bankforbindelse. På lignende vis kan vi finansiere faste forbindelser over Femern Bælt, Kattegat og Øresund (Helsingør-Helsingborg), samt offentlige investeringer i motorveje, tog- og magnettoget, sygehuse, uddannelsesinstitutioner og forskning. Det kan sætte gang i økonomien, når den lånebaserede forbrugsfest tager af. Hvis krisen viser sig at føre til at almindelige familier ikke længere kan få rimelige realkreditlån o. lign. må staten ligeledes hjælpe til.

3) Et nyt Bretton Woods

Det nuværende spekulationshærgede globale system må sættes under konkursbehandling og erstattes af en moderne version af det Bretton Woods-finanssystem, som Roosevelt tog initiativ

til i 1944. Det nye system skal være kreditbaseret, som Roosevelt havde tænkt sig, ikke monetaristisk, så der er de indbyggede mekanismer til at skabe kreditter til nationale og internationale projekter.

Det voksende oprør i den amerikanske befolkning, som resulterede i at Repræsentanternes Hus stemte nej til Bush-regeringens hjælpepakke, giver håb om at USA kan skifte politik og være med til at søsætte et nyt Bretton Woods-finanssystem sammen med Rusland, Kina og Indien, der allerede har signaleret at de vil være med. Det vil indebære at den nuværende konfrontationssøgende politik erstattes med en tilbagevenden til respekt for national suverænitet og samarbejde i ånden fra Den vestfalske Fred fra 1648. Andre ledende lande vil selvfølgelig også støde til.

I Italien har senator Oskar Peterlini sammen med 19 andre senatorer rejst et forslag i det italienske senat, om at regeringen skal arbejde for indførelsen af "et nyt system formet efter det nye Bretton Woods, som den amerikanske økonom Lyndon LaRouche har foreslået", en tanke den italienske finans- og økonomiminister Tremonti allerede er en stor fortaler for. Den franske præsident Sarkozy har også netop annonceret, at han vil indkalde et krisemøde for at forberede en international konference om et nyt finanssystem.

Danmark burde være med og aktivt arbejde for et sådant nyt finanssystem, der vil genetablere faste valutakurser og råstofpriser landene imellem, og skabe langfristede kreditter til investeringer i produktion og infrastruktur. Samtidigt skal vi samarbejde om store projekter og udviklingsprogrammer (som f.eks. Den eurasiske Landbro, der vil tage op til to generationer at fuldføre, og som kan øge det videnskabelige og produktive niveau.

Ideologien om globalisering, og en ultraliberal frimarkedspolitik uden offentlig overopsyn og kontrol, har spillet fallit. Enten følger vi LaRouches anvisninger og

vender tilbage til en politik, der sætter befolkningens ve og vel først og kan sikre realøkonomisk vækst, eller vi går en ny mørk tidsalder i møde med økonomisk sammenbrud, kaos og krig.

Derfor bør Folketinget afholde en hastehøring om finanskrisen og etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem og invitere Lyndon LaRouche, som har været i stand til at forudsige krisen og ved, hvad der skal gøres, med som ekspert.

Tak for ordet.

Bilag til foretrædet:

1. Tom Gillesberg/Schiller
Instituttet:http://www.schillerinstitut.dk/finanssammenbrud_gaa_ikke_i_panik.htm

2. Tom Gillesberg/Schiller Instituttet: Anders Fogh bør ringe til Sarkozy så Danmark er med i dannelsen af et nyt finanssystem

3. Tom Gillesberg/Schiller Instituttet's foretræde den 17. januar 2008
<http://www.schillerinstitut.dk/folketinget170108.html>

4. LaRouche Political Action Committee: "LaRouche: There is a Plan B" og "To Save Wachovia, Restore Glass-Steagall": <http://larouchepac.com/files/pdfs/20080929-PlanB.pdf>

5. Resolution for en ny Bretton Woods-konference der blev introduceret i det italienske senat:
<http://larouchepac.com/news/2008/09/25/italian-senators-introduce-motion-calling-larouches-new-bret.html>